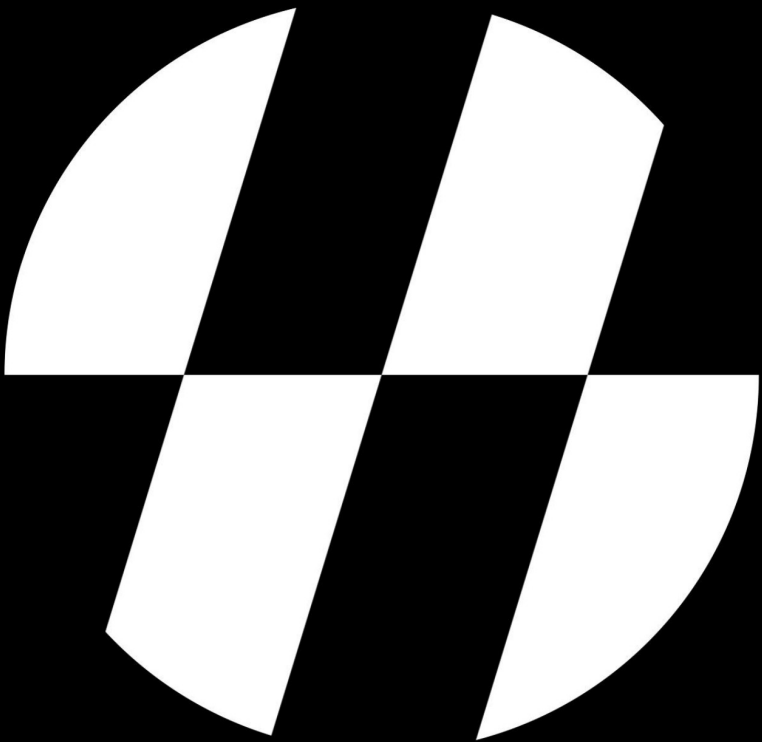

Machine Translated by Google

ÿÿÿ

Ideologi

Bind 1-4

transskriberet af þ
Midwinter
2023 CE

Machine Translated by Google

Redaktørens forord

Følgende tekster er transskriberet fra scanninger af *SS Ideologi bind 1* til *4* af Karl Hammer, dateret 1988 til 1994. Scanningerne er vandmærket med WWW.THULE-ITALIA.ORG; formodentlig ophavsmændene til scanningerne selv. Der er ikke fundet fysiske kopier, og der er heller ikke scanninger af højere kvalitet.

Teksterne præsenteres i kronologisk rækkefølge efter udgivelse, snarere end i den rækkefølge, Karl Hammer har udgivet. I indholdsfortegnelsen er hver tekst forsynet med en henvisning til det Karl Hammer-bind, den blev udgivet i.

transskriberet fra, samt en henvisning til den tyske tekst, som Karl Hammer hentede den fra (hvor tilgængelig).

Der er blevet tilføjet titler til nogle sektioner, der var

mangler det for at lette referencen. Umlauter gengives med et e efter den givne vokal. Tydelige stavefejl er blevet rettet, hvor de er fundet, og der har måttet udføres noget gætværk for at dechifrere nogle af de pixelerede ord i scanningerne. En stor tak til de anonyme venner, hvis øjne hjalp med at gennembore pixelsene, da mine fejlede. Et par klodsede sætninger er blevet ændret en smule uden at ændre deres betydning. Ordet "Weihnacht" (bogstav. *hellig nat)* er blevet omoversat fra Karl Hammers "Jule" til ordet "Yule".

Illustrationer og illustrationer er fuldstændig udeladt, både på grund af scanningens dårlige kvalitet og for at gøre dokumentet lettere at udskrive.

Machine Translated by Google

Indholdsfortegnelse

1941

Indledning.....1
Hammer bd. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 1, 1941
"Germanische Leitheftes" Opgave..... 3 Hammer
bd. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 1, 1941 Vor
Reichsführer 4
Hammer bd. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 1, 1941 Europa
bliver igen sundt..... 6 Hammer bd. 3;
Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 1, 1941 The Flow of
Heredity.....14
Hammer bd. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 1, 1941 Aud og
Delilah.....15
Hammer bd. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 1, 1941 Rieke
Gehrmann.....18
Hammer bd. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 1, 1941 En helt
fra Jyllandsslaget.....21 Hammer
bd. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 1, 1941 Under Adolf
Hitlers Ledelse.....24 Hammer bd. 4;
Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 2, 1941 Turn of Season, Turn of
Fate.....33 Hammer bd. 4; Fra:
Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 2, 1941 Sommersolhverv
1941!.....37 Hammer
bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 2, 1941 En germansk
elskerinde.....45 Hammer
bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 2, 1941 Barn og
ægteskab..... 49
Hammer bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hæfte 2, 1941 Tysk
tankegang.....50 Fra:
Germanische Leithefet, bind 1, hæfte 2, 1941 En fars
anmodning.....51
Hammer bd. 4; Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941
Fra et korps' dagsorden.....52 Hammer bind
4; Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941 Neutralitet og
germansk indsats.....54 Hammer bind 3; Fra
Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941 Til den
første.....60
Hammer bind 3; Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941
Germansk længsel.....62
Hammer bind 4; Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941 Den
lettere vej.....67 Hammer
bind 4; Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941

Machine Translated by Google

Mange ting.....71 Hammer bind 4; Fra: SS Leitheft, 15. januar 1941 Det tredobbelte segl.....72 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, 15. januar 1941 Hendes dreng.....77 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, 15. marts 1941

1942

Houston Steward Chamberlain.....82 Hammer vol. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 2, hæfte 1, 1942 Frihedens Land..... 84 Hammer bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 2, hæfte 1, 1942 Finsk Loyalitet.....91 Hammer bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 2, hæfte 2, 1942 Finland 1918/1919.....97 Hammer bd. 4; Fra Germanische Leithefte, bind 2, hæfte 3/4, 1942 Ridderne af det tyske hus.....99 Hammer bd. 4; Fra Germanische Leithefte, bind 2, hæfte 3/4, 1942 Øvre Schlesien.....102 Hammer bd. 4; Fra Germanische Leithefte, bind 2, nummer 3/4, 1942 Germansk Livstestamente.....106 Hammer bind 2; Fra: Germanische Leithefte, nummer 5, 1942 Yamato.....107 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, marts 1942 Hellere til Djævelen i Helvede….....116 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, april 1942

1944

Den Europæiske Front.....124 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, februar 1944 Hvem må gifte sig med unge?.....131 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, februar 1944 Dit liv tilhører dit folk!.....140 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, marts 1944 Man må overvinde "dødpunktet".....144 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, maj 1944 Det evige hjerte.....150 Hammer bind 4; Fra: SS Leitheft, maj 1944 De knuste hænder.....153 Hammer bind 3; Fra: SS Leitheft, maj 1944 Sjæl og krop.....162 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, juni 1944 Moder Jord - Fædreland.....164 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, august 1944 Af samme slags.....166 Hammer bind 3; Fra: SS Leitheft, august 1944

Machine Translated by Google

Guldmedaljen for tapperhed.....175 Hammer bind 3; Fra: SS Leitheft, september 1944 At forblive ren og blive moden.....181 Hammer bind 3; Fra: SS Leitheft, september 1944 Det var en ret sej fyr.....186 Hammer bind 3; Fra: SS Leitheft, oktober 1944

UKENDTE

Citater.....191 Hammer bind 3 Misforstået kammeratskab.....193 Hammer bind 2; Fra SS-retsoptegnelserne En SS-mands sidste testamente.....195 Hammer bind 1 Soldatens opførsel .....199 Hammer bind 1 af Barnet..... 204 Hammer bind 1

Gud lever kun i stolte hjerter..... 207 Hammer bind 1 Livstræ og Verdenstræ..... 213 Hammer bind 1

Mod til livsglæde.....219 Hammer bind 1 Kong Olafs mærkelige møde .....224 Hammer bind 1 Bjergborgen.....235 Hammer bind 1

Kahlenberg 1683..... 236 Hammer bind 1 Brødrenes blod ..... 236 Hammer bind 1 Prins

Eugen..... 242 Hammer bind 1 Kongens dom.....250 Hammer bind 1 De evige ting.....259 Hammer bind 1 Pommern.....268 Hammer bind 1

Machine Translated by Google

Udgivelsesår

1941

Machine Translated by Google

Indledning

"Ligesom kendskabet til Jordens kredsløb
omkring solen førte til en fundamental forandring af
det generelle verdenssyn, det samme vil den nationale
Socialistisk bevægelse, baseret på blodets lære
og race, resultere i en transformation af viden og
derfor synet på menneskets fortid og historie
fremtid."

- Adolf Hitler

Denne viden om den skæbnesvangre betydning af
naturlige love for blod og race danner den grundlæggende idé bag
SS. Det er en orden af udvalgte nordiske mænd sammen med deres
klaner.

Med hjælp fra de love, den selv vælger, ønsker SS
at yde et levende bidrag til blod-ideens triumf i Europa. Den
ønsker at bevare og fastsætte som en
eksempel de højeste dyder såsom loyalitet, mod,
kammeratskab og ædelt sind. Det er et hold, som i germansk
loyalitet over for de følgende er ubetinget
dedikeret til Føreren.

SS er vogter af den indre sikkerhed
Reich og den hårdeste kamptroppe mod de ydre

Machine Translated by Google

fjende. Den nuværende kamp er rettet mod de livsfarlige kræfter i international jødedom, dens allierede Verden Bolsjevismen og også den jødeafhængige, grådige, engelske pengenes herredømme og frimureriet.

Målet med den nuværende, turbulente konflikt er dannelsen af en naturlig og dermed varig Ny Orden af Europa. Denne nye orden er blevet overtaget af Riget, som er baseret på den større germanske udvikling, i tæt samarbejde med modige allierede.

Europa bør dog finde det varige fundament for en strålende fremtid i det aktive skæbnefællesskab af det germanske folk. SS kæmper for denne ædle sag. Og således er Førerens SS samlet til kamp - ved siden af tyske SS-mænd fra Reich - etniske tyskere fra alle dele af verden, især fra Rumænien og resten af Sydøsteuropa.

For første gang frivillige fra Flandern, Holland, Schweiz, Danmark, Norge, Finland og Sverige også kæmpe sammen med rigstyske SS-mænd.

Machine Translated by Google

"Germanische Leitheftes" opgave

...bør være konstant at fremlægge det store og
SS' fælles linje til disse kammerater fra
nabolandene i Germanien, og desuden til
offentliggøre SS' store mål og principper i
disse mænds hjemland. Denne publikation bør give et klart udtryk for
den SS-ånd, der er fælles for alle germanske folk. Den vil således
være et konstant kald til alle
som er sikre nok på sig selv til at blive følgere
af den hårdeste og stærkeste orden i germansk historie.

Machine Translated by Google

Vores rigsføjrer

Fra en tale af Reichsführer-SS Heinrich Himmler
1935

SS blev dannet efter Førerens ordre i nyopstået tysk folkeslag.

Enhver beskrivelse af organisation, opgave og udvidelse af SS kan ikke forstås, medmindre man søger at forstå dem inderst inde med sit blod og sit hjerte. *Det kan ikke forklares, hvorfor vi, så få i antal, har dette styrke i os.*

Det kan ikke analyseres med logik, hvorfor hver af os i dag som bærer den sorte uniform, uanset hvor han er, bæres af styrken i dette vores fællesskab - det være sig at han sidder på væddeløbshestens ridebane eller duellerer i stadion, hvad enten det er at han fungerer som official, eller hvad enten det er at han hersker i høje embeder eller udfører sin pligt som soldat, eller det være sig at han studerer de tyske værker ånd af vores slags - hver, måske uset, må stå sin vej jorden som en mand.

Enhver ved , *at han ikke står alene, snarere at Denne hidtil usete styrke fra et par hundrede tusinde mænd, der er svoret sammen,* skænker ham umådelig styrke, ligesom han ved, at som en

Machine Translated by Google

repræsentant for dette sorte korps i hans samfund, skal han gøre det ære gennem sine bedste præstationer.

Så vi er samlet og marcherer i henhold til ufleksible love som en nationalsocialistisk, krigerisk orden af udvalgte mænd. og som et svoret fællesskab af deres klaner langs stien ind i en fjern fremtid; vi ønsker og tror, at vi ikke ønsker kun at være børnebørnene, der kæmpede sig igennem bedre, snarere end forfædrene til de fjerne generationer, der er nødvendige for det evige liv for tyskerne-Germansk folkeslag.

Machine Translated by Google

Europa vil igen blive sundt

Vi mennesker lever i en verden, hvor alt bliver til, leve, modning og bortgang fortsætter i henhold til ubøjelige, guddommelige naturlove. Underordnede dem er stjernerne, himlen og jorden, havet og stenene, såvel som planters og dyrs liv.

Ingen i besiddelse af hans fem evner tvivler på det Menneskelivet følger også de samme love. Det samme gælder forskellene mellem mennesker, som bestemmes af arvelighedslove .

I et sundt, naturligt fællesskab, for eksempel I bondelivet forhindres de syge i at formere sig, og de raske knytter sig igen til de raske. storbylivet, fremmedgjort fra naturen eller *økonomisk overvejelser,* forårsager desværre mange en sund en person at indgå ægteskab med en syg person.

Men så hævner naturen sig for manglende overholdelse af dens love: afkommet kan blive sygelig eller bærer en tendens til sygdom.

Bonden, der stadig lever bundet til naturen, har altid kendt at i alle dyre- og plantearter findes der linjer og racer skal skelnes, hvilket ikke kan

Machine Translated by Google

krydses vilkårligt. Det ville ødelægge racen.
Blandt mennesker findes der ligeledes forskellige racer.
Oprindeligt respekterede vores forfædre disse barrierer, skabt
af skaberen. Senere visse åndelige og politiske
tendenserne undertrykte gradvist følelsen af naturlighed
forskelle mellem mennesker. "Alt er det samme
"som har et menneskeligt ansigt", det var det, de sagde ved
tiden under den franske revolution. Liberalisme, marxisme-
Socialisme og kommunisme - det er milepælene i
forfaldet af et Europa vildledt af jødedommen. For bolsjevikkerne
er raceforskelle blot fordomme, som skal afhjælpes
overvindes. Alt dette er dog en menneskelig afvigelse
fra naturens guddommelige love: en illoyalitet over for ens
eget blod, som må have den mest alvorlige
konsekvenser for folkesundhed og kultur. Fysisk
skade, psykisk lidelse og karakterunderlegenhed
er ofte de videnskabeligt beviste konsekvenser af
uønsket raceblanding.

Disse spirituelle, eller rettere sagt antispirituelle, tendenser
kommer fra racemæssigt fremmede og perverse sind. Disse
Lærdomme udgår slet ikke fra naturens love.
I modsætning til dem søger nationalsocialismen ikke
at konstruere en anden humanistisk trosbekendelse, snarere søger den at
først og fremmest klart anerkende den naturlige orden skabt af
gud. Kun denne viden gør det muligt at lede igen

Machine Translated by Google

det vildledte menneske tilbage til det naturlige og dermed sunde livsstil. Derfor respekterer nationalsocialismen naturgivne forskelle mellem racerne. Og det anerkender naturlige barrierer.

Så en nationalsocialist ser også på et fremtidigt Europa helt anderledes end en liberal ville gøre. Hver Nationalsocialister ville instinktivt afvise et *paneuropa* af den amerikanske slags. USA er et sammensurium af mennesker og løb. I Europa har de forskellige folk i løbet af deres udvikling har taget forskellige folkekarakterer til sig, fordi andre europæiske racer også har blandet sig sammen - i varierende mængder i de forskellige dele af Tyskland og dens naboer. De har dog alle *til fælles* en mere eller mindre stor portion nordisk blod.

Denne nordiske blodkomponent er således den, der binder de europæiske folk. En tættere forening af de germanske folk er derfor ikke blot muligt, men også givet af naturen. mere eller mindre nordisk blod til stede i de andre europæiske folk er primært af germansk oprindelse.

Hvis Europa således ikke ønsker at miste sin unikke karakter, så må frem for alt den nordiske races herredømme være sikret. Den nordiske race har dog lidt mest af civilisationens udvikling i de seneste par år århundreder. Således er den nordiske race delvist næsten ophørt med at fortsætte i de store byer. Denne værdifulde race

Machine Translated by Google

repræsenteret og repræsenterer ikke kun i Tyskland, men også i alle andre europæiske lande, det førende segment.
Denne kendsgerning er særligt betydningsfuld, fordi dens blodandel er i støt faldende.

Den tidligere, såkaldte europæiske civilisation har havde ligeledes en skadelig effekt på folks helbred.
De syge, svage og talentløse forfremmes med alle ressourcer, mens de raske derfor ofte har måttet
lider under den værste sociale uretfærdighed. I naturen,
Syge og svage bliver automatisk udrenset, og kun de stærke og sunde kommer til at formere sig. Blandt såkaldte kultiverede mennesker, som har skabt en unaturlig
miljøet i deres civilisation, denne "naturlige selektion"
mangler.

Det er her, nationalsocialismens tiltag kommer ind i billedet i spil. I den sidste time forhindrer de, at den hvide
racen forgår i den overskuelige fremtid. Lad os udpege
den racemæssigt gode og fysisk og åndeligt sunde del af et folk med det omfattende begreb "sundt germansk blod"; så alle nationale målinger
Socialisme, der fremmer denne del, kaldes
"Foranstaltninger til fremme af den sunde germanske
blod". Disse foranstaltninger i det nationalsocialistiske Tyskland tager to retninger: for det første forhindrer de det skadelige, og
for det andet fremmer de det gavnlige.

Machine Translated by Google

Den nationalsocialistiske ægteskabslov indeholder bestemmelser om fremvisning af ægteskabsdokumenter før ægteskabet. På denne måde kan ægteskabet, til folkets bedste, gennemføres de raske med de medfødt syge eller de raske med forebygges. Tilbuddet om meget gunstige, rentefrie ægteskabslån letter derimod ægteskabet for raske.

Disse netop nævnte nationale foranstaltninger Socialistiske stater blev dog altid forudgået, ofte af mange år, ved lignende målinger fra SS.

SS-manden er udvalgt og uddannet på en sådan måde at han ikke vil omgås racefremmede eller medfødt syge blod selv uden disse love.

Men også på andre områder sætter SS et godt eksempel ved at gå nye veje i forvejen. SS fremmer menneskets tilbagevenden til naturlige levevilkår gennem utallige mindre tiltag, for eksempel: fremme af opførelse af enfamiliehuse, idræt og motion, tilbagevenden af værdifulde familier til jorden ved fremme af nye bønder osv. ... SS viser, gennem dens ordens love og dens eksempel, vejen langs hvilket en styrkelse af den nordiske blodportion kan være opnået. Lignende ordener har allerede eksisteret, spredt gennem historien, for eksempel Joms-vikingerne fra Østersøen, de tyske teutoniske riddere i Øst- og

Machine Translated by Google

Vestpreussen osv. ... Disse ordener accepterede også kun værdifulde, kæmpende mænd, og deres præstationer var tilsvarende spektakulære. Men de manglede én ting:
de begrænsede deres love til mænd. Så deres værdifulde blod
blev *ikke* bevidst passet på. Men det er dét, det i sidste ende handler om, nemlig at et folk, for sin fremtids skyld, ikke blot bevarer sin forsyning af *værdifulde*
blod, men øger det også.

Reichsführer SS havde derfor allerede under
en vanskelig periode med kamp i 1931, gav SS sin mindeordre "Forlovelses- og ægteskabsordre". I den får SS-manden pligt til at vælge sin kone i henhold til
de samme retningslinjer, som han blev optaget i SS under.
Hustruen bliver derefter optaget i SS-klanen. Der er hun
forpligtet til de samme principper som hendes mand selv.
Hun nyder derfor den samme ære og den samme højhed
agtelse.

Derfor står SS i spidsen i kampen for bevarelsen og styrkelsen af det germanske blod og viser vejen til en fremtid med sunde folk.

styrke og kulturel opblomstring. Den førstnævnte, kreative
SS' arbejde for disse ideer om blod har været
anerkendt af Føreren i, at han har betroet til
Reichsführer SS, solidificeringen af det tyske folk.

Machine Translated by Google

Fra denne overholdelse af de nationalsocialistiske love blod og race frembringer en orden, som for altid vil sikre ikke blot Rigets beskyttelse, men også bane vejen frem i alle vigtige spørgsmål om menneskeheden liv. Det bliver vogter af det europæiske skæbnefællesskab. Men især de germanske folk er bundet af denne SS-orden gennem deres fælles blod. Med stolthed burde vores børnebørn en dag sige om os:

"I har lagt grunden til vores races rige!"

Machine Translated by Google

Når jeg i dag rejser gennem Tyskland og alle vegne
ser børnene, vores lille blonde ungdom, så genkender jeg
Formålet med vores bevægelse: at nå ud fra
nutid ind i den tyske fremtid.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Arvelighedens flow

Johann Sebastian Back, den store komponist fra Leipzig, spillede orgel med stor mesterlighed i Garnisonkirche i Potsdam for Frederik den Store og hans inviterede gæster. Bach udøste sin sjæl som en uudgrundeligt hav.

"Hvad er evig, guddommelig musik, mester! Hvordan gjorde du det?" opnå nåden?

"Min tipoldefar var mesterbager og musiker, min oldefar var gobelinmager og musiker, min bedstefar var byens sækkepibespiller i Weimar, min far var musiker ved hoffet og byen Eisenach, og min onkel var byorganist i samme by. I næsten 300 år musikere med det navn Bach har boet i Thüringen og Sachsen. Så dette træk blev altid givet videre."

Machine Translated by Google

Aud og Delilah

Det var på den tid, hvor nordmændene bosatte sig i Island og oplevede deres heroiske æra. Det var omkring en tusind år siden. Der boede en mand i den nordvestlige del af øen ved navn Gisli, som var en beundringsværdig mand. Men han blev foragtet af magtfulde folk der misundte ham, og derfor vandrede han rundt uden fred. Hans kone, Aud, blev hos ham i hans store nød og tog sig af ham med uendelig loyalitet. Gislis fjender ville dog fange ham, så de prøvede det gennem tricks.

Deres leder gik hen til Aud og sagde: "Jeg vil lave en tage mig af dig. Aud, sig mig hvor Gisli er, så skal du få 300 mark sølv. Derudover skal jeg arrangere en ægteskab for dig, som er bedre end dit nuværende."

Hun svarede således: "Det mest usandsynlige er, at det Det forekommer mig, at du arrangerer et lige så godt ægteskab for mig som mit nuværende. Men det er sandt: guld er en enkes bedste komfort, som man siger. Lad mig se, om dine penge er lige så rigeligt og så godt, som du siger."

Så hældte han pengene i hendes skød. Hun legede med dem. det med hendes hånd, men han talte det og viste det til hende. Gudrid, hendes plejedatter, begyndte at græde.

Machine Translated by Google

Gudrid gik udenfor og løb hen til Gisli og sagde til ham:

"Min plejemor har nu mistet forstanden og vil"

forråde dig!" sagde Gisli: "Trøst dig, så længe som

døden truer mig kun fra Aud, jeg behøver ikke at frygte for min liv."

Så gik pigen hjem og sagde ikke hvor hun

havde været.

Eyjolf havde talt pengene op. Aud sagde: "Dine

penge er på ingen måde mindre eller værre, end du har sagt;

Vil du nu tillade mig at gøre med det, hvad jeg vil?"

Eyjolf tog gladelig imod det og sagde, at hun kunne klare sig med det.

som hun ønskede.

Aud tog pengene og lagde dem i en stor pose.

Hun rejste sig og slog Eyjolf på næsen med posen

af sølv så hårdt, at han straks blev dækket af blod.

Hun tilføjede: "Tag det for din godtroenhed!" Og hver eneste

uheld også! Troede du, jeg ville sælge min

mand til en slyngel som dig? Tag det og fornærme

og skam også! Hele dit liv burde du

husk, din slyngel, at en kvinde har slået dig - og

at du ikke engang opnåede det, du ville!

...Og mændene måtte skamme sig tilbage ... (Thule,

bind VIII)

Machine Translated by Google

Og der var en mand i Israel, Samson, som havde utrolig styrke. Filistrene hadede ham og prøvede at dræbe ham. Da de ikke havde succes på den måde, prøvede det med list. De gik til hans elskerinde, ved navn Dalila og sagde til hende: "Overbevis ham om at forråde hemmeligheden bag hans store styrke. Så vil vi give dig l 1000 og 100 sølvmønter, hver enkelt af os!"

Og Delilah gik hen til sin mand og prøvede at låse op hemmeligheden bag hans styrke, for pengene tiltrak hende meget meget. Tre gange undgik han hende, men til sidst afslørede han alt for hende, fordi han elskede hende meget højt. Han sagde: "Håret på mit hoved er aldrig blevet klippet. Hvis det var skære, ville jeg blive lige så svag som enhver anden mand."

Da hun kendte hemmeligheden, afslørede hun den for ham fjender. De kom om natten, mens han sov trygt. De klippede hans hår af og greb ham, stak hans øjne ud, og førte ham i fængsel.

Aud og Delilah - to verdener!

Machine Translated by Google

Rieke Gehrmann

Baseret på et digt af Ruth Geede

Da Rieke Gehrmann var blevet gift, var der kun en skjorte gang, en nat om efteråret hende og hendes mands lade brændte. Man kunne se branden fra fem kilometers afstand, men mens gårddyrene brølede, kunne man høre Rieke Gehrmanns altid optimistiske stemme til hende familie: "Hvad klager I over? Vores hus er står den stadig, ikke sandt?"

Da kvægsygdom og dermed en stor katastrofe ramte hele regionen et år senere, bar Rieke Gehrmann hendes første søn. Mange af hendes dyrebare dyr mistede livet, men hun kunne stadig trøste sin mand: "Det er sandelig et slemt slag, men vi har trods alt stadig vores søn."

Da Rieke Gehrmann havde været gift i tolv år, hele tiden angribende hendes arbejde på gården året år ind og år ud med den samme ukuelige ånd, den Da laden for længst var blevet genopbygget, sagde hun til sine fætre og kusiner i byen: "Slap af? Gå på pension? Giv op? Aldrig! Jeg har syv sønner, der råber om at blive oprejst!"

Krigen kom, da Rieke Gehrmann var fyrre. Tre af hendes sønner var blevet ofre på fremmede slagmarker, men altid stolt og modig sagde hun til alle og enhver: "Mine

Machine Translated by Google

sønner døde den bedste død, nogen mand kan dø - i kamp
for deres Führer og deres folk."

Da Rieke Gehrmann fyldte halvtreds, døde hendes mand,
som hun havde delt så meget glæde og sorg med
gennem årene. Han var imidlertid blevet for gammel og syg til at arbejde,
og hans bortgang forekom hende lige så meget som en del af den
kosmiske cyklus som alle andre begivenheder i livet, og
hun bar sin ensomhed med styrke og tro på
fremtid.

Uundgåeligt kom der et tidspunkt, hvor byen og industrien
udøvede deres fristende list, hvilket fik mange drenge fra landet til at
forlade landbruget og pløje som deres levevis.
Men Rieke Gehrmann formåede at fastholde og
at genskabe et hjem for sine drenge, hvor ægte værdier blev elsket og
dyrket. Som et resultat heraf blev alle hendes overlevende sønner
blev landmænd ligesom deres far.

Selv da Rieke Gehrmanns ansigtstræk begyndte at
rynke og falme fra et hårdt, men rigt arbejdsliv på
gård, udviste hun stadig den hjertes munterhed, som
enhver bedstemor føler for en gård af velopdragne og
lovende børn. Og efterhånden som de blev gamle nok til at
Rieke Gehrmann kunne hjælpe med huslige pligter
finde mere og mere tid til at dele sin visdom med
den opvoksende generation i hendes hjem.

Machine Translated by Google

En dag endte dog selv Rieke Gehrmanns liv, og i sin død talte hun til sine sønner: "Guld og sølv, drenge, I skal ikke arve, da hele min livsindsats og alle mine investeringer blev lagt i jer og i ..."

gård. Jeg er så ked af det…" Og da hendes stemme begyndte at dæmpe sig, trådte hendes ældste søn frem og vandede hendes hånd med sine tårer, mens han proklamerede: "Mor, hele dit liv var for os, og vi er stolte af, hvad du har udrettet.

Dit blod - det er vores sande arv. Så vi, dine

trofaste sønner, vil også gøre vores pligt til at videreføre dine udødelig arbejde." Disse ord var Rieke Gehrmanns

sidste glæde.

Machine Translated by Google

En helt fra Jyllandsslaget

Kampen er slut. Vandkilderne kollapser, tykke røgskyer glider hen over vandoverfladen.
De sidste bølger af den pansrede kolossus på 25.000 tons rulle gennem havet, som er blevet pisket op af skaller.

Man ser ødelæggelsen af slaget: "Lützow" ligger med stævnen dybt i vandet; "Seydlitz" er slagside, malingen brænder på påhængsmotoren, og fra enorme skorsten, voldsomme flammer skyder konstant opad lige så høj som masten. På "Seydlitz" var en granat sprunget ud af et stort panserstykke fra det bageste tårn. Denne rød-ramte, glødende metal faldt derefter ned i tårnet ned på patroner, som brød i brand og blussede op. Varmen er utroligt. Al ilten i det dybe tårn er blevet fortæret, og alle der er døde.

Flammerne brænder ned fra det syvende dæk ind i den sjette. Patronerne i opbevaringsrummene på sjette sal brød også i brand.

Tykke røgsøjler! Alt er hvidglødende! En ordren kommer gennem talerøret og telefonen fra Kommandodækket: Oversvømme ammunitionsrummene! Hvis ilden

Machine Translated by Google

Hvis man når frem til ammunitionsrummene, vil hele skibet stige til vejrs! Intet svar. Alle er døde! Ilden når ud til femte dæk. De samme flammer skaber en sådan varme, at Stålvægge begynder at gløde. Igen sendes ordrerne ned: "Overskylning! Overskylning!" Alle på skibet ved: Hvis ilden når ammunitionsrummene, vil "Seydlitz" flyde i stykker. Alle spørger: Har ammunitionsrummene været

oversvømmet?

"Nej, der er intet svar!" Nu står 1400 mænd i afspærrede rum, der hver især venter på det øjeblik, hvor ammunitionsrummene vil eksplodere og blive sprængt i atomer. Ingen tør forlade sin station; disse er de sekunder og minutter af den mest forfærdelige angst! Så Pumpemanden Mueller kommer. Han ved, at der er en

reserve oversvømmelsesventil på det agterste pansrede dæk.

Mens han står foran det pansrede dæk, ser han, at det er glødende varmt. Ved siden af ham er fem sømænd og kedelmænd, der vil risikere det samme skridt: "Vi kan ikke komme over, det pansrede dæk er glødende varmt!" Og Pumpemanden ser, at dækket faktisk er glødende varmt. Han ved, at deres skæbne vil blive afgjort på få sekunder.

Ved siden af ham er kedelmanden med træsko: "Giv mig dine træsko!" Pumpemanden Mueller trækker dem over sine sko og skynder sig hen over pansret dæk.

Machine Translated by Google

Skoene bryder i brand. Han står foran oversvømmelsen ventil. Han vil åbne den sidste ventil, som vil oversvømme ammunitionsrummene - skibets endelige redning - et enkelt greb! 1400 mand venter på dette greb, som vil afgøre liv og død. Pumpemanden Mueller stirrer på oversvømmelsesventilen og ser: den er glødende varm!

Og han siger til sig selv: Du står stadig på "Seydlitz", 1400 kammerater er stadig i live under dig, du skal redde dem, må du risikere grebet om den glødende ventil! Pumpemanden Mueller - først skreg han, så greb han fat og drejede - så greb han den igen og drejede den lidt mere, indtil hans bare fingre bogstaveligt talt kogt.

Pumpemanden Mueller havde reddet “Seydlitz” og 1400 tyske kammerater!

Machine Translated by Google

Lederen af det Danske Nationalsocialistiske Arbejderparti:

Under Adolf Hitlers ledelse

af Frits Clausen

Da fredsklokkerne ringede efter den første store krig, en stærk livsdrift, som havde været holdt tilbage så mange år af krigen, igen vækket i folket.

Nu er alt, hvad der var gået glip af pga. Krigen skulle have været opvejet, nu er alting at den havde ødelagt, skulle genopbygges. En lykkelig fremtid skulle gøre det muligt at glemme minderne om dens rædsler, og en glædelig bekræftelse af livet skulle tørre lidelsens tårer. Men det virkede som om - sammen med mange modige og dygtige mænd, som krigen havde fejet ned væk, og med de mange stærke kvinder, som den havde knækket - var al den styrke, der skulle have dannet denne fremtid, også forsvundet.

Den unge, der havde drømt om at få lov til at vise sig frem deres styrke, måtte nu i stedet opleve arbejdsløshedens elendighed. Mændene, der stræbte efter at udvide hjemmet og arbejdspladsen måtte erkende, at beskæftigelse og lønnen allerede var pantsat, og at de selv måtte betale det realkreditlån. De gamle og syge, som havde håbet på støtte og hjælp fra de unge og af de stærke mænd, måtte tigge for at sulte af afsavn og nød.

Machine Translated by Google

Krigens blodbad fortsatte i blodig oprør og kampe, hvor landsmænd stod imod landsmand. Nyt had og ny fjendtlighed voksede blandt folket. De fornægtende og ødelæggende kræfter, som havde gjort sig til herrer under krigen, ikke mister deres herredømme, selv efter dets afslutning.

Drømmen om lykke forvandlede sig til en rastløs jagt for profit. Længslen efter en mægtig fremtid måtte gøre vejen for dagens krav. En følelsesløs, livsfornægtende pengemagt havde lagt et kvælertag på mennesker og skabt ud af livsbekræftende livstræthed, således at et konstant voksende antal mennesker frivilligt endte deres liv. Den ufølsomme pengemagt avlede en ligeledes en følelsesløs og livsfornægtende generation, som - i stedet for at fæstne deres blik over evighedens dybe hav og uendelighed - fæstnede den på det verdslige endelige og jordbundne og brød dermed broen, der bandt dem, gennem den evige *kæde af generationer,* med *evigheden.*

Med blind letsindighed og uansvarlig ligegyldighed nærmede Europas folk sig deres nedtur, og udslettelse. Det skete ikke kun i disse lande som havde deltaget i den blodige konflikt, det ikke kun fandt sted blandt de folk, der var blevet besejret, snarere også blandt dem, der ikke havde deltaget i kæmpe overhovedet.

Machine Translated by Google

De ansvarlige statsoverhoveder og ledende politikere ønskede ikke at se og bryde med en udvikling i som de benægtende og ødelæggende kræfter overalt besad den dominerende indflydelse. De stod over for alle anti-liv og undergravende bestræbelser uden følelse eller handling.

Herskerne bestræbte sig kun på at give indtryk af deres egen uundværlighed ved at deltage i de mange internationale kongresser og konferencer, der markerede efterkrigstiden, eller ved at besøge de mange ubrugelige parlamentariske forhandlinger. Og mens disse De parlamentariske forhandlinger var stadig i gang, fornægtende kræfter gjorde sig selv til ubegrænsede herrer i et af de største og rigeste lande i verden. Over bjerge af lig og ubeskrivelig elendighed, de gjorde Friedrich Engels' ord til virkelighed, at "Generel ødelæggelse er den første forudsætning for verden" revolution".

Fra imperiet, hvis grundform engang havde været skabt af den nordiske vikingeånd, de igen og igen erklærede som deres mål deres ønske om at udslukke og ødelægge alt, hvad denne ånd og de andre formende kræfter af verden havde skabt. Herfra styrede de væksten af kommunistpartierne i alle lande, som de selv informerede verden under deres verdensomspændende kongressen i år 1928, var kun dele af et stort, verdensomspændende kommunistparti.

Machine Translated by Google

Her organiserede de Den Røde Hær, hvis opgave det var med vold at udslette folkets unikke karakter og alt, hvad denne unikke karakter havde skabt i form af værdier i de forskellige lande.

Og man modtog endda deres budbringere i disse lande, og man gjorde det muligt for statsoverhoveder at ryste hænderne på disse budbringere, som stadig var røde af blod fra de nærmeste slægtninge til disse statsoverhoveder.

Men ligesom Europas førende mand stod over for denne udvikling, blindet og uansvarlig, opstod der også kræfter i alle lande, som gjorde oprør mod dem. Mange af navnene på dem, der forsøgte at ændre denne udvikling, er blevet glemt, og mange blev aldrig...
ved; for deres forsøg på at bekæmpe ødelæggelsen strandede for tidligt eller tog vildspor.

Således blev den endelige sejr nægtet det sejrende tyske frikorps, fordi den daværende demokratisk-marxistiske rigsregering - der gav efter for presset fra verdensdemokratierne - tvang dem til at opgive deres kamp.

En mægtig modstand opstod i Italien, hvor korporalen Benito Mussolini, som var blevet alvorligt såret i verdenskrig, opbyggede den fascistiske bevægelse til kampen mod sammenbruddet.

På et tidspunkt, hvor den kommunistiske Røde Republik havde allerede blevet erklæret i Sydtyskland og Ungarn, og det sovjetiske styre syntes at være fuldt sikret i

Machine Translated by Google

Rusland samlede han sine fascistiske kampformationer og ledte dem.
dem til Rom, hvor han blev udnævnt til ministerpræsident
af Italien af kongen. Under genopbygningen af en stærk og
energisk statsmagt var Mussolini i stand til at samle sit folk fra de
mange partier og kløfter, der havde
rev den fra hinanden. Hans mål var at vække den stærke igen
statsopbyggende kræfter i det store antikke Rom. Han så
samarbejdet mellem verdenskapital og marxisme og dets
virkninger i frimureriets store hemmelige loger.

I Tyskland kæmpede Adolf Hitler mod de samme fjender og
deres fælles jødiske oprindelse. Han fortsatte
ud fra ideen om, at folks livsindhold skal være
regenereret.

Han gav det tyske folk til opgave at reflektere over dets
oprindelig styrke.

Han vækkede denne styrke i et samfund, hvis største
styrker var allerede dybt begravet af undergravende kræfter ... i
et folk, hvor alle allerede stod op mod alle andre ... i en stat, hvis
fundament allerede var blevet rystet af en forestående kommunist

revolution. Den folkelige styrke, som han for nylig havde vakt
var så stærk, at den ikke blot slog de subversive ned
kræfter i sit eget folk, snarere kunne det også udslette
dem overalt, hvor de truede Tyskland og Europa fra andre lande.

Machine Translated by Google

Da general Franco vækkede disse styrker i
Spansk folk i år 1936. For at stoppe den kommunistiske ødelæggelse og det røde mord, der plagede landet, var det Adolf Hitlers Kondorlegion, der sammen med spanske og italienske allierede kunne sikre sejren. Adolf Hitler vækkede ikke kun sit folk til
blive bevidst om nødvendigheden af en løsning på mange af tidens krav; han førte den til en erkendelse af livets evige krav. Han vækkede igen i sit folk drømmen og længslen efter at stræbe på tværs af tid og rum; han vækkede viljen til at give form til denne livsanskuelse inden for tid og rum. Han vidste, hvor tæt mennesket er bundet til sin klan, og hvordan sikkerheden ligger præcist her for at kunne bygge en bro til fremtiden. Han vidste at denne anerkendelse af det store blodmirakel-slægtskab og arvelighed fører til indsigt i den guddommelige lov, der bestemmer livet, og som er det højeste udtryk
af ethvert menneskeligt samfund.

Gennem denne anerkendelse er Adolf Hitlers kald vokset langt ud over blot en tysk mission; han er langt mere end blot beskytteren af europæiske lande i almen fornuft. Han er den store opdager og arkitekt bag de europæiske folk, og ikke mindst de folk, hvis nære blodsslægtskab han selv havde
så ofte stærkt stresset.

Machine Translated by Google

Så hans mission gælder også for Danmark.

Udviklingen i Danmark adskiller sig ikke det mindste fra den i andre europæiske lande, og hvis Danmark tilhører de lande, der under Første Verdenskrig Krig tjente penge, og det gjorde efterkrigstiden også her, præget af arbejdsløshed, økonomiske kriser, med deres konkurser og tvangsauktioner, sociale behov, stigende kriminalitet og selvmord og en faldende fødselsrate.

I dette land forsøgte man også at dæmme op for dette udvikling. Man forsøgte at ændre lovene i den ene oprette nye politiske partier, hvis mål og veje dog er blevet glemt; man forsøgte at bryde det gamle fester; men de mænd, der påtog sig dette, døde i fattigdom og glemt.

Man skabte bevægelser og forberedte massive statstransformationer, uden dog at være i stand til at eliminere de benægtende og ødelæggende kræfter, og uden at kunne forhindre, at den samme ødelæggelse skete Danmark, som var planlagt for de europæiske folk, hvis Adolf Hitler ikke havde slået disse styrker ned.

Hvis Danmark imidlertid igen oplevede en national opvågning, så skal den ikke udelukkende tilskrives eksternt forsvar - som Adolf Hitler har skabt for os, også mod ødelæggelsens kræfter - snarere mod denne store missionen om også at vise vores folk vejen til samlingen af dens oprindelige værdier.

Machine Translated by Google

Han er også for vor tid den eneste tænkelige kraft, der kan danne en Odin-figur i Danmark ud af Ymers døde krop, således at begge, ånd og vilje, kan finde et fælles udtryk i en tilgængelig figur. Han har ikke blot vist os danskere den vej tilbage til den subline livsanskuelse fra den heroiske æra, snarere har han ført vores ungdom til en

ny kamp mod verdensfjenden i den krig
teater, hvor vi engang fik vores nationale symbol, Dannebrog, af himlens mægtige kræfter. Han vækkede også troen i os på, at smukke kunstværker og arkitektur endnu engang kan opstå, ligesom dem, der stadig vidner om vores folks stræben gennem rummet.

og til dens drøm gennem tiden - i modsætning til de livs-
benægtende og døde uhyrligheder produceret i vores tomme
tid.

Alene gennem denne store livsindsats kan vi danskere igen nå det lige, glædelige og aktive liv her på jorden som Grundtvig synger, og igen vandre i vore ædle fædres retskaffenhed, igen leve med den samme værdi i slot og hytte, og igen se med øjne, som var
skabt til at stirre mod himlen, vågen for alt smukt
og fantastisk hernede, og ikke desto mindre intimt med
dyb længsel og fyldt med evighedens pragt.

Machine Translated by Google

Den store norske digter Henrik Ibsen skrev til sin vennen, den slesvig-holstenske forfatter Strodtmann, om Skandinaviens indre grænse med den nyopståede Det tyske rige:

"Jeg ser kun den skandinaviske menneskehed som en mellemstadium mod en forening af hele, store Germansk stamme."

"Hvis jeg troede, at vi trods alt ville stå stille med en isoleret skandinavisk samfund, så ville jeg aldrig igen satte min pen til blæk for at fremme dette."

Machine Translated by Google

Sæsonskift, skæbnens skift

Flammen brænder til flamme, indtil den brænder ud,
Ild får liv som et ildfrø -
Mennesket giver også gnisten videre.
Folkeflammen går aldrig ud.
- Fra *Eddaen*

I millioner og atter millioner af år har vores planet været i kredsløb om solen, omkring moderen til alt liv på vores jord.

Men kun gennem at se, søge og den forstående ånd af den nordiske mand gjorde den ædle, evige orden i solsystemet træde ind i bevidstheden af menneskelighed.

Ved sommer- og vintersolhverv genkendte de den nådesløse lov om at "dø og blive", og bekræftede den med trodsig accept.

Søndage var deres festdage, men solhverv var helligt for dem. dem. I sommersolhvervsnætterne antændtes de bål på højderne som et tegn på livsvilje og kreativitet- vilje imod nattens og fornægtelsens kræfter.

For dem vintersolhverv - med den konstant tilbagevendende lys - var et symbol på det evige kæmpende liv.

Machine Translated by Google

Så de indrettede deres liv inden for rammerne af guddommelig orden. I denne tro bar de soltegnet, hagekors som deres hellige symbol.

Med denne tro og under dette tegn, den indo-germanske Mennesker trådte ind i historiens lys for 5.000 år siden.

Uanset hvor de tog hen på deres lange rejser, var der kaos trak sig tilbage for orden, landet blomstrede og frugtbarhed og høst velsignede deres vej.

Om de trængte ind i de fjerne stepper det nordlige Rusland som fakkelbærere af menneskelig orden eller dannede stater i Asien, uanset om de sang mest smukke sange for lyset som ariske persere, eller som Grækerne tændte den olympiske ild, uanset om de fejrede den uovervindelige mands festival i det romerske senat og herfra skabe et verdensomspændende imperium; hvor deres der brændte bål, der var en skæbnesvending fra mørk nat til klar dag.

"Mennesket giver også gnisten videre. Folkeflammen aldrig går ud."

Unge mennesker fortsatte den gamle skik med at solhvervsild langs deres vej, generation efter generation, som bærere af hellig orden og af kulturens lys.

Det germanske folk skriver sig ind i historien.

Machine Translated by Google

Kimbrere og germanere, vandaler og schwabere, og
mange andre germanske stammer indleder en ny, strålende æra i tiden
med erhvervelsen af nyt land.

I en kamp på langt over tusind år,
Det germanske menneske kæmper mod uorden og mod ødelæggelsens
kræfter i Europa.

Hans oprindelige bondestyrke skaber rigdommen på Europas
marker ud af sump og urskov. Fra
Det kreative germanske menneskes åndelige styrke udspringer
frem for alt højdepunktet af europæisk kultur. Men kun den heroiske
storhed af germansk krigerdom *forsvarer* Europas livsfællesskab i de
afgørende slag mod
de konstant angribende nomadiske folkemasser fra Nær og
Centralasien.

Loyal over for denne skæbnesvangre tradition, *den* nordisk-
germanske menneskeheds stærkeste og mest forenede feltstyrke,
Reich fører i dag den nådesløse kamp for tilværelsen for
Europas liv.

Under Duces stærke ledelse dækker Italien
kontinentets sydlige flanke i stædig kamp: for
i dag har mørkets kræfter igen stået op imod
bærere af menneskehedens kulturvilje.

Ramt af blindhed, det angelsaksiske plutokrati ved
dens dans omkring guldkalven forråder dens ære
eget germanske blod.

Machine Translated by Google

Korrumperet af den jødiske bolsjevismes gift, masserne af millioner af sovjetter kæmper en bitter kamp for en verden revolution, for de underlegnes oprør.

Med naturens strenghed, kraften af lyset kaldes til afgørelsen mod de evige rædsler nat.

Dag eller nat -
Liv eller død -

Med flammende flammer bekræftede vores forfædre magten af lys og liv.

Og flammerne fra os, deres, skulle også være efterkommere.

Machine Translated by Google

Sommersolhverv 1941!

Aldrig før i historien har et så massivt militær været styrke samlet ved solhverv til det skæbnesvangre slag som den klare nat den 21./22. juni 1941.

Hellig alvor greb alle, der genkendte, hvad det var handlede om: eksistensen eller ikke-eksistensen af arisk blod og dermed af selve den europæiske kultur. Fra det arktiske hav til Sortehavet, kolonnerne fra den tyske og dens allierede hære smadrede ind i fjendens masser. Den forfærdelige billede af den dødelige fare, der truede folket af Europa blev synligt:

Enorme fjendtlige masser i utallige sovjetiske hære, med et gigantisk våbenarsenal var de klar til kaste sig ud i Europas hjertelande, når blæsene fra De tyske væbnede styrker angreb dem.

Efter de første sejrrige slag ved Bialystok og Minsk, af Salla, Smolensk og i Ukraine blev udkæmpet, chokerende viden var tydelig, at verden aldrig havde før set sådan noget.

Hvad der var blevet samlet mod Riget og Europa var en enorm bande af blodtørstige og underlegne - men stædige - væsner.

Machine Translated by Google

Hvis hunnerne og Djengis Khans ryttere var menneskehedens plage, der skyllede hen over Europa, dengang i *denne* kamp Europas heroiske ungdom kiggede ind i det snigende blik fra en *systematisk brutaliseret og animaliseret uhyre.*

Rusland, du gode og smukke land, i sådanne hænder!

Fire gange i historien blev der gjort forsøg på at integrere dette store land i den europæiske sfære kultur.

De første kulturbringere var de indo-germanske mennesker. Deres kreative arbejde vidnesbyrdes selv i dag af deres nordiske bygninger (stenhøje), og de overlever i deres gravhøje som et evigt monument.

Men deres styrke var ikke tilstrækkelig til at falde til ro vilde folkemesse i det enorme rum.

Tusinder af år senere, i det andet århundrede f.Kr., nye nye budbringere af europæisk moral og kultur trængte ind i området mellem Dieper og Dnestr.

De var germanske folk fra folkefamilien Goterne.

Igen de germanske jordbesiddere og krigere erobrede det vidtstrakte lands ukultur. I et forsøg på i mange århundreder udvidede de det store imperium af Goterne fra Østersøen til kysterne af Sortehavet og

Machine Translated by Google

Det Kaspiske Hav, med dets vidt spredte, uafhængige bosættelsescentre.

Landet syntes at være vundet til europæerne livsfællesskab.

I denne periode var raceblandingen i Rom dog Verdensimperiet havde allerede antaget truende former.

Og igen, det germanske folk var ikke talmæssigt stærk nok - og ikke tilstrækkeligt bevidst om mulighederne for deres samlede styrke - til samtidig fremrykning mod Rom og dækning af deres østflanken mod Asiens folkemasser.

Så dette gotiske imperium blev offer for angrebet fra Hunnerne i det fjerde århundrede.

Nat og dyb stilhed faldt igen over dette vide land.

Århundreder gik.

Men så drev den nordiske ildånd nye stammer til en betydningsfuld skabelse.

Selv før slutningen af den store, germanske tid erhvervelse af nyt land, omkring 860, vikinger fra nord trængte ind i det uforløste land og skabte en Vikingestat.

Nowgorod og Kiev blev hovedstæderne i dette imperium og økonomiske centre af største betydning.
Markerne bar igen frugt, landbrug og handel blomstrede.

Machine Translated by Google

De rige lande i øst og nærasien, og
Europæiske lande supplerede sig selv i intens handel i dette naturlige leveområde.

Imidlertid var en ny storm af ødelæggelse under opsejling i
den fjerne grå på Asiens vide stepper:

Djengis Khan udvidede sit mægtige mongolske imperium
fra Stillehavet til Schlesien. I 1224 var Kiev
erobret. Og da hans hære marcherede mod
syd og vest, lyset fra denne lovende skabelse af
Vikings blev udslukt.

Resterne af dens blod blev absorberet i
Slavisk befolkning. Århundreder senere sov landet igen i
kulturløshedens tussmørke.

Omkring 1700 den russiske adelsmand og senere zar,
Peter den Store forsøgte at regere Rusland på europæisk vis. Men med det talmæssige alt for store
den lille kreative kraft fra tyskerne fra Østersøen og
også fra Sverige var det naturligvis umuligt i det lange løb at give dette kæmpeland et fast lederskab
tilstand.

Forsøget varede i to århundreder. Men denne tilstand
forblev en død facade. Bag den var skjult
formløsheden af snesevis af etniske grupper, som var blevet blandet sammen i en farverig blanding under folkemusikken
vandringer fra Asien mod Europa.

Machine Translated by Google

Denne folkeblanding, plaget af vildskaben i steppe-racer, var gennem hele sin historie splittet mellem kultur og kulturløshed, mellem disciplin og udisciplin, og mellem ydmyg fromhed og gudløshed. Det var det passende mordvåben for den evige Jøde mod Europas arisk-nordiske menneskelighed.

Som følge af det russiske herskendes blodofre lag i Verdenskrigen, vejen for undermenneskelighed og Jøderne var åbne, og således kunne bolsjevismen sejre i 1917.

Det resterende nordiske blod blev slagtet, og begyndelsen på europæisk kultur elimineret.

Mange millioner mennesker blev ofre for denne jødiske-Bolsjevik [1] forgiftning.

Hvad der så skete i Rusland, kan kun illustreres med et eksempel fra et dyr:

Vores husdyr dukkede op - mere eller mindre mange generationer siden - fra vilde dyr ved hjælp af avlsforanstaltninger.

Hvis man lader dem blive vilde igen i flere generationer, eller sætter dem i dårlige hænder, vil de i deres vildskaben bliver endnu mere splittet og mærkelig end de var i deres naturlige vildskab.

[1] et kort, ulæseligt ord ligger mellem "bolsjevik" og "beruselse" i Karl Hammer-teksten.

Machine Translated by Google

Ifølge dette princip blev det russiske folk under jødisk ledelse bevidst pisket ind i
flokkenes vildskab.

Dette blev forudset af den djævelske dæmon jødedommen, en en mægtig flok af millioner af asiater, *der er gjort vilde ,* burde rive adskilt fra Europas folk.

Kun i en sjælløs verden, berøvet nordisk-germansk folk, troede Judæa det var muligt at opnå dette mørke verdensmesterskab.

Vi har eksempler fra den seneste tid fra voldtagne grænsestaterne Litauen, Letland og Estland.

Fra juni 1940 udslettede Sovjetunionen ikke blot hele det ariske herskende lag, myrdede snesevis af tusinder i processen, men i Litauen og Hvide Rusland begyndte det også, *direkte på grænsen til det tyske Riget,* for at bosætte kirgisiske, kalmukker, tartarer og medlemmer af andre nomadiske stammer.

Europa skulle blive nomadiseret, og dets
Et rige kulturlandskab ville, efter et plyndringsangreb, blive til en vildmark blottet for mennesker.

Mere skæbnesvangert end nogensinde før stod Europa imod før *den gamle opgave* med at bekæmpe styrkerne fra ødelæggelse.

Ligesom Europas folk under den store historiske periode tidligere beslutninger stod fast, under ledelse af

Machine Translated by Google

Germanske mænd, fast besluttede på at forsvare sig mod fælles fjende, så marcher også i disse dage, den bedste en del af Europas ungdom på Rigets side mod en sejr og en skæbnens vending.

Aldrig før i historien har det germanske folk besad en så stor leder, som vi har i dag, den gode lykken ved at have.

Målet med denne kamp er imidlertid det endelige overvindelse af den evige fare fra øst.

Hvad det indo-germanske folk, goterne og vikingerne ikke kunne opnås i det lange løb, det skal nu ske bragt til afgørelse og sikret for alle tider.

For mere end tusind år siden skabte vikingerne deres ordnede imperium i området omkring Nowgorod og Kiev, heroisk og på egen hånd.

I samme område kæmper i dag - med samme mod og inden for rammerne af de tyske væbnede styrker - en Germansk inddeling, der bærer navnet Viking med stolthed, for en europæisk skæbnesvending.

Machine Translated by Google

Ærkebiskoppen af Canterbury, primaten af
Den engelske kirke sagde i december 1936:

"Jeg advarer mod faren ved gudløshed. Det er kun
alt for velkendt, at der i Sovjetunionen var et stort menneske
samfundet bliver opslugt af en aggressiv
gudløshed og ved de antikristne læresætninger
klassekamp. Man skal være opmærksom for at forhindre
denne ånd fra også at trænge ind i det engelske folk."

I slutningen af juli 1941:

"Jeg sørger over ofringen og er dybt bevæget af det
russiske folks fantastiske mod og styrke, som holder
civilisationens flag højt i kampen mod fascismen. Jeg er
overbevist om jeres endelige sejr."

Machine Translated by Google

En germansk elskerinde

fra Gislasaga

Nu blev Aud Vesteinstochter hustru i Buehl og overtog gården sammen med Asgerd. Tresindstyve hoveder af kvæg stod i stalden. Det varede ikke længe, før folk bemærkede, at hun af alle de islandske kvinder helt sikkert var den første, når det gjaldt omsorg og evner. Fra hendes opførsel kunne man genkende hendes klogskab og hendes flid og hendes erfaring i mange ting.

Men det blev også vist, at hun aldrig blev arrogant. Frem for alle andre kvinder var hun retfærdig og venlig mod sine underordnede, og hun var også generøs.

Gisli Thorbjørnson smilede ofte ubevidst, når han så Aud på arbejde; han blev varm og glad med tanken om, at hun var blevet hans kone. Hans ægteskab med hende var et roligt, varmt liv sammen, en gensidig omsorg og skaber for at styrke klanen.

Udadtil bemærkede man ikke meget af dette dybe bånd: for Gisli og Aud var begge sparsomme og tilbageholdende i deres udtryk for følelser, ligesom de havde lært af deres forfædre efter ægte germansk skik.

"At lægge hænderne på skødet betyder at lægge dem på det forkerte sted!" sagde Aud ofte, mens hun lo af sine unge tjenestepiger. Og de unge tjenestepiger rødmede, hvis Aud

Machine Translated by Google

fangede dem i drømme, og så arbejdede de med dobbelt entusiasme. Først denne eller hin sandsynligvis mumlede, men mumlen holdt hurtigt op.

Hvordan kunne man ikke også arbejde, når konen selv sætte et godt eksempel, f.eks.

Aud stod op længe før daggry for at tilberede ostemasse og for at bage brød.

Der var mange medlogierende på Buehl; alle ville at blive fuld.

Og hvor godt vidste Aud Vesteinstochter, hvordan man tilbered mad!

Den lille køkkenpige Hrefna hjalp hende villigt.

Andre pligter kom efter det tidlige arbejde.

Da mændene kom til syne i salen, var der allerede dampende grød på bordet, og aromaen af friskbagt brød fyldt med stor plads.

Aud opfordrede dem til at hjælpe. Vitserne fløj frem og tilbage.

Ja, der var en god stemning af gensidig glæde kl. Bühl!

Man tog fat på det daglige arbejde med glæde, og enhver med glæde Den påbegyndte opgave forløber godt.

Udenforarbejdet blev fordelt mellem landarbejderne, men hjemme holdt Aud og Asgerd øje med opgaverne af stuepigerne, skrubningen og rengøringen, brødbagningen og tilberedninger af mjød og mad.

Machine Translated by Google

Om sommeren blev bærrene plukket, og havens planter omsorg for - om vinteren spandt og vævede kvinderne.

Smukt, farverigt tøj dukkede op under Auds dygtige hænder. Forbløffede så de andre, hvordan hun trak guldtråd efter guldtråd gennem den røde silke af en festkjole. Nogle gange rettede hun sine ord mod tjenestepigerne og få dem til at fortælle hende om deres hjemland, om forældre og søskende.

De kom godt ud af det med hinanden, tjenestepigerne og deres elskerinde. Ofte talte Hrefna og Thorgard og Vigdis om hvordan anderledes var det en Brühl siden Aud Vesteinstochter ledede og administrerede der som hustru.

Machine Translated by Google

"Styrke forventer jeg af manden; han opretholder
lovens værdighed. Men alene af nåde hersker kvinden."
- Friedrich Schiller

Machine Translated by Google

Barn og ægteskab

af Friedrich Nietzsche

Du er ung og ønsker dig et barn og et ægteskab.

Men jeg siger dig: Er du en mand, der skulle ønske en barn?

Er du en sejrherre og selvovervinder,

Sansernes herre, dine dyders hersker?

Så spørger jeg dig.

Eller taler dyret og lysten ud fra begæret?

Eller ensomhed? Eller utilfredshed med dig selv?

Jeg vil, at din sejr og din frihed begærer et barn.

Du bør bygge et levende monument over din sejr og din befrielse.

Du bør bygge ud over dig selv. Men først, for mig, dig skal du selv være bygget, firkantet i krop og sjæl.

Du skal formere dig ikke kun fremad, men opad!

Må ægteskabets have hjælpe dig med det.

Machine Translated by Google

[TITEL TILFØJET AF REDAKTØREN]

Tysk tankegang

af Kurt Eggers

Tysk tankegang opstiller ikke urealistiske teorier og håb om mirakler, snarere værdsætter det manden i henhold til hans betydning for samfundet.

Den måler individets liv i forhold til livet for helheden af folket.

Den måler nutiden med fremtidens målestok nuværende.

Så bliver individets værdi lille før fællesskabets storhed.

Så bliver personlighedens værdi stor i med hensyn til dens eksemplariske effekt på samfundet.

Machine Translated by Google

En fars anmodning

Et SS-kontor modtog følgende brev fra
far til en alvorligt såret hollandsk SS-mand:

"Middelburg, 24. september 1941"

"Jeg bekræfter hermed modtagelsen af - og takker for - din brev af den 15. th i denne måned. Jeg kan meddele, at jeg har modtaget brev fra min søn, hvori han informerede mig om, at hans venstre øje er blevet så beskadiget, at han ikke kan længere se med det."

"Han er dog munter og munter. Igen og igen læser jeg i hans breve, at den pris, han har betalt for sin
Fører, er ikke for højtstående. Men jeg bemærker *én* frygt og *én* anmodning i hans breve: frygten for at blive erklæret uegnet til pligt. Hans ønske er at fortsætte med at kæmpe for Europas regenerering."

"Min søn Hans har kun *ét* ønske: ikke at blive udskrevet, men at fortsætte med at udføre sin pligt et sted som *soldat."*

"Vores ønske ville være at have Hans her på orlov i en kort tid. Måden vores Hans er skåret ud på, det værste det, der kunne ske for ham, ville være at blive udskrevet som uegnet til tjeneste. Derfor anmoder jeg dig om at gøre alt for at forhindre det."

Machine Translated by Google

Fra et korps' dagsorden

af den kommanderende general

Efter et af de voldsomme slag på nordøstfronten

af Jelnja, *Foerster* -gruppen af 1./SS motorcyklen bataljon - som havde til mission at bevogte kompagniets venstre flanke - blev fundet som følger:

Gruppelederen, SS-Unterscharführer *Foerster,* med hans hånd på detonationsringen fra den sidste håndgranat, skudt i hovedet.

Første geværskytte, SS-Rottenführer *Kialber,* med maskingeværet stadig ved skulderen og en kugle i tønde, skudt i hovedet.

Anden geværskytte, SS-Sturmmann *Buschner,* og tredje geværskytte, SS-Schutze *Schyma,* døde i deres skyttegrave.

Solobudbringeren, SS-Sturmmann *Oldeboershuis,* knælende død ved sin maskine med hånden på rattet, faldt i det øjeblik, han var skulle tage den sidste besked.

Chaufføren, SS-Sturmmann *Schwenk,* død i sin rævehul.

Af fjenden så man kun døde - liggende i en halv cirkel rundt om gruppens position - inden for håndgranat rækkevidde.

Machine Translated by Google

Et eksempel på begrebet "forsvar"! I ærbødighed vi står foran sådan heltemod!

Jeg har foreslået, at disse navne offentliggøres på den tyske hærs æresside.

Machine Translated by Google

Neutralitet og germansk indsats

"...og dette siger jeg klart - jeg vil gerne vide og høre
intet neutralt ... hvis jeg kommer til en grænse, skal du
erklær dig selv kold eller varm, for Gud kæmper imod
djævelen her. Hvis du vil have mig til at holde fast ved Gud, så kom
til mig. Men hvis du foretrækker at holde fast ved djævelen, så
skal bestemt kæmpe imod mig. Tertium non dabitur,
Der er ingen tredje mulighed, det er helt sikkert. Hvad er det for noget?
Er det – neutralitet? Jeg forstår det ikke."

- Gustav II. Adolf, konge af Sverige, til Georg Wilhelm
af Brandenburg i år 1630.

I disse uger og måneder afgøres Europas skæbne for al fremtid.
Germanske frivillige med sunde instinkter fra de germanske lande på
vores kontinent.
har besluttet at kæmpe på Rigets side. Ud over
at hele folkeslag modigt har samlet sig til kampen for Europa, selv
dem, der ikke er direkte beslægtede med det tyske folk, men som er
tæt forbundet
bundet til den som naboer eller gennem en fælles historie.

På den anden side var og er der stater, hvis
positionen var ikke klar i starten. De ringede og ringede
sig selv "neutrale".

Machine Translated by Google

Med tiden blev det klart, at selv farveløse holdninger hos disse andre var ikke helt så neutral, som det først så ud; for da det blev alvorligt, besluttede delvist *for* England og jøderne, derfor *imod* Europa og dets nye orden. De herskende plutokratiske lag af disse "neutrale" mennesker tænkte aldrig rigtig over det forblev neutral. De havde allerede, længe før krigens udbrud, opgive deres nationale suverænitet idet de først stillede deres territorier til rådighed for Rigets fjenders åndelige fremrykning; dvs. de opgav deres nyhedstjenester, presse og radio og tolererede allierede spionageorganisationer på deres "neutral" grund.

Ære, stolthed og uafhængighed - hvad gjorde disse ting? ondt for dem, hvis bare deres fulde tallerkener blev efterladt intakte! Hvor stolte kan de mænd på den anden side være og kvinder være, som trods alle forfølgelser, bekræftede allerede dengang ideerne i den nye årtusind i disse lande!

Men det, som deres ideologiske modstandere der kaldte neutralitet, var i bedste fald selvbedrag. Normalt dog det var forsøget på listigt at bedrage Riget og deres egne folk. Ingen af deres trådtrækkere troede på en langsigtet succes med denne illusoriske politik. Længe før de tog mod til sig til "den vanskelige beslutning" - "for

Machine Translated by Google

deres folks skyld" - for at forlade landet, stod deres fly tankfyldte og klar. Denne ynkelige flyvning var blot den logiske konklusion på hele deres arbejde, ligesom det tyske militærs besættelse af de lande, de havde
vildledt. Så deres forladte folk i deres nød måtte
tage det første skridt til at forstå deres situation. Det betød, at de var nødt til at erkende, at de med hjælp fra deres
plutokrater, de var simpelthen blevet trukket ind i krigen
planer om Storbritannien som brikker. De måtte fremme
anerkende, at England kun respekterede deres uafhængighed og lod brødet blive i deres kurve, så længe de stadig var nyttige som brikker. Denne anerkendelse skal
har været bitter. Lige så bitter som den altid er, når man skal indrømme en fundamental fejl, som man havde forsøgt at
opbygge hele sin eksistens.

Brede cirkler i de besatte "neutrale" områder er stadig ikke engang delvist tilbøjelig til at forstå situationen. Hvorfor og hvad er grunden til denne frugtesløse tilstand af stædig gnavens? Fordi vores fjender - på *én* måde - *virkelig* var i stand til at "neutralisere" disse folk. Nemlig, de
tog deres vision for deres historiske, germanske
oprindelse, for deres egen værdighed, for den politiske virkelighed og et ægte europæisk magtforhold. Idet de
blev hjulpet i de senere år af de jødiske emigranter
fra Tyskland. I forening med dem var de i stand til at

Machine Translated by Google

opnå en fuldstændig lammelse af den politiske tænkning i de små demokratier af germansk oprindelse: enhver fordomsfri, uafhængig udvikling af politisk
meningen der blev udslettet ned til den mindste
rester. Den i sig selv sunde trang til ejendele, den sunde instinkt for erhvervelse og velstand, var ikke længere kun ment som livets opretholdelse, men snarere ophøjet til selve livets indhold og formål.

Så måtte ære og stolthed blive hæmmet. Hvem end i disse lande, som var stolte af besiddelsen af "frihed og menneskerettigheder", tog sig friheden til at tænke og handle anderledes end systemet,
end "samfundet" eller end masserne, blev boykottet og økonomisk ruineret. Så rejste den handlendes ånd sig og kvalte ethvert minde om den heroiske oprindelse af Germanske folk såvel som viljen til klare beslutninger. En levede kun for dagen og stak hovedet i sandet.
Derfor troede man slet ikke på, at der en dag, ja faktisk i den nærmeste fremtid, ville blive truffet beslutninger.
krævede, som man ikke kunne *tale væk* eller *købe sig af* med penge.

At denne ånd af slaphed og vanære ikke fuldstændigt inficere folket er bevist af de modige mænd og kvinder, der allerede meget tidligt tilbød deres
ejendele og deres blod for sejren af en

Machine Translated by Google

Nationalsocialismen i deres lande. Ikke mindst var disse
bondekredse, derfor folk der ikke lever som endagsinsekter, men
snarere som er vant til at kigge over
flere generationer, det være sig med planter, det være sig med
avl af dyr, eller det være sig med dem selv fra arvegård til arvegård.
Disse nationalsocialister talte ikke kun for, at neutraliteten havde

aldrig rigtigt har eksisteret i disse lande, og at disse lande
havde været bundet til Storbritannien. Nej, disse nationale
Socialisterne gik længere: Deres landes rumlige bånd, den dybere
indsigt i de historiske forbindelser og det ægte europæiske magtforhold
førte dem til
følgende erkendelse: Neutralitet er i det øjeblik
moralsk umuligt, når et blodsbeslægtet folk kæmper for sit eget og sine
brødrefolks liv. Ifølge denne anerkendelse var tusindvis af frivillige fra
disse germanske
Lande, der grænsede op til Riget, strømmede derefter til fronten.
Deres blod, som flyder for den fælles kamp, vil en dag uløseligt binde
de germanske stater sammen
igen.

Vi, tyskere og "neutrale", må dog reflektere og
prøv at forestille dig følgende: Hvordan ville det være med
æren og agtelsen for disse "neutrale" mennesker, hvis disse
var der *ikke* kommet frivillige fra deres rækker?! Disse
frivillige har gennem deres indsats og som den første

Machine Translated by Google

åbnede portene til deres lande for at tillade adgang til en ny, storslået skæbne. Gennem deres klare standpunkt for Riget som kontinentets livgivende centrum har de befriet deres folk fra en århundreder lang tilstand af
isolation og feminisering. Disse frivillige har taget
bekymre sig om, at deres landes historie i fremtiden vil være mere end en historie om den materielle nydelse af livet. Hele det "neutrale" folk vil en dag - hvis de
anerkender denne krig som det afgørende vendepunkt i *deres*
også livshistorie - indrøm åbent, at deres unge sønners heltemod og offerfølelse var den største gerning i deres historie i århundreder.

Machine Translated by Google

Til den første

Fra den første tale fra den daværende chef for I./SS Nordland til de første danske frivillige fra bataljon den 25. juni 1940:

I danske nationalsocialister ser det iblandt jer selv og i Tyskland det samme blod. Blod, race er stærkere end sprog og etnicitet.

Sprog og etnicitet skal leve videre, frit og ubegrænsede, i et nyt germansk-ledet Europa, men de aldrig igen skulle splitte germanske mænd eller endda skabe dem til fjender.

Dette er begyndelsen på en ny, stor æra.

Du har forstået dette.

Du vil kæmpe mod de dødelige fjender af hagekorset, mod hele verdens jødedom og de mange magter, der blev vildledt af det.

Du er den første af repræsentanterne for Northern Germania, som - til jeres folks ære - fandt vejen til Tyskland, mesteren i kampen.

Du har stoltheden og æren til at tjene og kæmpe i sin vagt under den største mand nogensinde, under Adolf Hitler!

Machine Translated by Google

En dag vil børn og børnebørn sige om dig:
"De tilhørte de i starten meget få, der havde erkendt, hvad denne verdenskamp blev udkæmpet for, og *som ikke forrådte germansk brødreblod med en fej neutralitet."*

Machine Translated by Google

Germansk længsel

I enhver ægte, germansk mand den gamle viking
Længslen lever stadig i dag; søgen efter det store
livets eventyr, kampen for kampens skyld.
Denne eventyrlyst driver den germanske mand til
styre sit livs skib ind i farlige højder
eksistens for der at udfordre den såkaldte skæbne til en
duel. I kampen med skæbnen beviser hjertet, hvordan
stærk er den, og sjælen af den kriger, der er draget afsted
at kæmpe om, hvor meget det er af nordisk blod.

Ens eget hjerte, at finde sin egen sjæl er derfor
det endelige formål med denne germanske længsel. Det, som vi
bringe hjem fra rejsen ind i det store
eventyr er, hvad vi stadig i dag kalder det i vores sprog -
erfaring!

En der aldrig har draget ind i den store krig
Jorden vil derfor aldrig komme i besiddelse af det
erfaring, der gør én klogere, mere moden,
og stærkere. Derfor foragter den nordiske mand
"Manden bag komfuret", hvorfor klamrer han sig til en kvindes nederdel
og som aldrig kan "vende tilbage fra det fjerne".

Ægte eventyrlyst må ikke forveksles
med begær efter bytte. Den sande kriger gør det ikke

Machine Translated by Google

vanhellige hans hjerte for byttets skyld: til sejrherren falder naturligvis de besejredes ejendele!

I vores nordiske races heroiske sange hyldes ingen mænd som eksempler på modigt liv, der lykkes agtelse på grundlag af deres ejendele, snarere netop dem, der ubekymret risikerede springet ud i det ukendte, som tog kampen op, og som var i stand til at veje deres hjerte.

Den holdning, hvormed de gav det afgørende sværd slag - eller hvis de mødte en overlegen fjende - modtog det, alene var værd at være interesseret i.

Et menneskes hjertes storhed blev bevist i trods, i oprørsk "Ikke desto mindre" mod miljøet. Og den, der var i stand til at sætte sit testamentes præg på miljøet, selv om det var i døden, var en "helt". Dette ideal muliggjorde Beethoven, på et tidspunkt hvor døvhed (den værste skæbne for en musiker!) ramte ham mere og mere, at tale de oprørske og stolte ord: Jeg vil række ind i skæbnens kæber!

Manden der kæmper imod, der vover at gøre oprør mod en tilstand, der søger at bøje eller knække ham, er herre, ikke skabelse, af hans skæbne.

Den germanske længsel efter prøvelser har født den kreative eventyrlyst, hvorfra vikingerne

Machine Translated by Google

foretog deres - ikke destruktive, men tværtimod kulturskabende og statsskabende - krigsekspeditioner.

I kampen om viden er den germanske forskere og opdagelsesrejsende, kunstnere og lærde har skabte deres storslåede værker, uden hvilke der i dag ikke ville være nogen kultur, intet fællesskabsliv, intet civilisation.

Nordens mand er drevet til handling for at bevise sin eksistens for at udvikle sine styrker. I dette mening vinder han sin "evighed". For sådan står det skrevet i Eddaen , "alene evige er de berømte gerninger af død"! Uden retssag er der ingen mulighed for en gerning, der beviser værdi. Uden farlig indsats, ingen bekræftelse af ægtheden af den kaldende længsel!

Den, der bliver et eksempel for sine kammerater gennem en bekræftende gerning, lever videre i deres minde, forbliver uforglemmelig, besidder berømmelse for gerning og er derfor "evig". Den germanske længsel kulminerer i kravet om en "evighed" i denne verden, som er bundet til racens skæbne. Det nordiske menneske kan kun kæmpe for sin race, og i denne race kæmp, elsk, dø og vær evig. Hvert eventyr, enhver krigsberedskab, kun enhver risiko har betydning, hvis den tjener udviklingen af racens styrke, og derfor i sidste ende forfølger

Machine Translated by Google

formålet med at blive frugtbar. Det er det positive betydningen af den kreative, germanske rastløshed.

Der er også den instinktive, destruktive rastløshed hos nomaderne, en eventyrlyst som ikke besidder nogen kreative styrker: vi finder sådanne byttejægere blandt Orientalere, primært blandt jøderne. Vi foragter dem på grund af vores races stolte selvbevidsthed, som bruger sværdet for at udføre opgaver.

Denne krig har givet os germanske mænd store kreative opgaver. Foran os ligger Europa, som skal være befriet fra sin splittelse, fra sin "magiske søvn" - ind i som den er blevet sænket af okkulte, internationale magter - hvis det skal blive et nyt hjemland for os.

Vi griner af afsky over misforståelsen af folk der sad fast i går, som ikke kunne forstå meningen med denne kamp, og hvem måske ønsker at se os som "gale".

Vi ved, at vi er stærke i vores tro, at vi er af den kommende tid, som i morgen og dagen efter vil tilhører os, at fremtiden er vores. Vi ønsker ingen nåde, hellere retfærdighed! Derfor er vi blevet soldater af Führer, der påtager sig Europas nye orden fra synspunktet om de unges rettigheder.

Blandt vores forfædre blev det allerede anset for at være en ære at få lov til at kæmpe under en heroisk leder. Vi

Machine Translated by Google

er glade, ikke blot for at få lov til at leve i en tid, der er karakteriseret ved det største heroiske oprør af Germanske mænd, men at være soldater for Føreren, som har givet sværdet til germansk længsel.

Hvad der i går stadig var en drøm, er i dag blevet virkelighed. Hvis vi i går stadig længtes efter prøvelser og lidenskabelig gerning, så har Føreren i dag givet os en historisk prøvelsestid. Vi ved, at det kommende Europa vil være lige så stærk, så længe den germanske vilje til magt, vækket af Føreren, forbliver i live og vågen.

Og det er op til os igen og igen at forårsage vores længsler, vores eventyrlyst, vores parathed og vores bekræftelse til at flyde ind i kampen for livet-

vores races højrefløj.

Machine Translated by Google

Den lettere vej

Der var en enhed SS-mænd i en lille by i Slesvig-Holsten. Disse mænd var blevet hærdet af mange kampe. Deres koner og børn levede bevidst i overensstemmelse med ordenslove, som var blevet givet dem af Reichsführer-SS. En dag kom en ung mand ved navn Kretzschmer til dem og bedt om at melde sig til enheden. Men den, der ønsker det for at melde sig til SS skal først kontrolleres for at se, om hans personligheden er egnet til ordrens krav.

Kretzschmer indrømmede, at en retssag var i gang imod ham. Men han var fast overbevist om frifindelse. Derefter udsatte SS-enhedslederen Brodersen anmodningen indtil rettens afgørelse.

Efter et par uger rapporterede Kretzschmer igen. fremlagde rettens afgørelse - en klar frifindelse. På samtidig dog SS-manden Petersen, der boede i samme område som Kretzschmer, dukkede op foran enheden leder og sagde: "Enhedsleder, vi må afvise denne mand; i i mine øjne er han en kujon." Denne anklage var alvorlig og Enhedsleder Brodersen vendte sig brat mod Petersen og sagde skarpt: "Hans ære er igen blevet fastslået, har retten afgjort og frikendt ham.

Machine Translated by Google

Hvordan vil du retfærdiggøre din strenge dom?
Petersen så, at enhedslederen, som var velkendt
for hans særligt retfærdige natur, var vred over sin
indsigelse. Men hans holdning var fast, og hans blik var frit
som han svarede: "I henhold til statens love er Kretzschmer blevet
frikendt; men ifølge
SS' uskrevne lov, må jeg kende ham skyldig."

Så rapporterede Petersen, hvad han havde fundet ud af om
Kretzschmer blot et par timer tidligere:

"Du ved, at for et par måneder siden var dette farlige
kollegaen Josef Mamzak flyttede til Neumünster - hvoraf
det var aldrig klart, om han tilhørte de røde eller
til reaktionærerne. Selv hvis vi er her en halv dags
rejse væk fra Neumünster, har vi alle
ikke desto mindre hørt om angrebet fra denne Mamzak mod
Gertrud Jensen. Ifølge rettens beviser,
Kretzschmer var ikke 50 meter væk fra gerningsstedet
forbrydelsen. Derfor antog anklageren, at
Kretzschmer havde deltaget i angrebet. I mellemtiden,
Kretzschmer kunne bevise sin uskyld i denne henseende.
og det er derfor, retten frikendte ham. For staten og
den brede offentlighed, det var slutningen på sagen, men
ikke for os SS-mænd! For som en anstændig fyr, Kretzschmer
må have hjulpet pigen. Det gjorde han ikke. Derfor,
han er en kujon."

Machine Translated by Google

Enhedsleder Brodersens styre var, roligt og under alle omstændigheder omstændigheder, først at høre den tiltalte, før der dømmes. Derfor fik han nu Kretzschmer tilkaldt. Han måtte indrømme, at han havde drukket med den rå Mamzak og fortæller foragtelige historier om kvinder. Efter at have forladt han forlod ham straks. Faktisk hørte han senere pigeskriget, men fordi Mamzak var kendt som en voldelig mand med en kniv, han følte sig ikke ligeværdig med ham. Derfor var han gået sine egne veje.

Enhedslederen forblev udadtil rolig. Hans svar var kølig og afvisende: "Kretzschmer, skæbnen satte dig i foran en beslutning i den time: at gå den vanskelige vej uden bekymring for faren for dig selv og at stå af pigen, eller at vælge den nemmere vej til at beskytte din egne knogler. For nylig på Rigslederkonferencen fortalte Reichsführer os igen, at SS-manden skal Vælg altid den sværeste vej. Du kunne ikke gør det, derfor afviser vi dig."

Machine Translated by Google

Man synder ikke kun mod loyalitet og ære, når man
man, gennem passivitet, tillader æren af sig selv eller af
SS at lide skade, frem for alt hvis man ikke gør det
respekterer andres ære eller håner ting, der er
hellig for andre, eller står ikke, mandigt og anstændigt,
op for de fraværende, de svage og de forsvarsløse.

- Vores rigsføjrer, 1935

Machine Translated by Google

Mange ting

af Reichsführer SS

Mange ting kan tilgives i denne verden, sådan belærer vi SS-manden, men én ting kan aldrig tilgives: illoyalitet. Den, der bryder loyaliteten, udelukker sig selv fra vores samfund.

Det er sådan, fordi loyalitet er en funktion af hjertet, ikke af hovedet. Hovedet kan fejle, og det er nogle gange skadeligt, men det er aldrig uopretteligt. Hjertet skal derimod altid slå den samme rytme, og når den stopper, dør en mand på samme måde som et folk dør - når den bryder loyaliteten.

Vi taler her om loyalitet af enhver art: loyalitet over for Føreren og dermed over for tyskerne og

Germanske folk, og til deres visdom og deres veje; loyalitet over for blodet, dermed til vores forfædre, onkler og til vores klan eller etnicitet; loyalitet over for vores kammerater; og endelig loyalitet over for de uforanderlige love for godt opdræt - for renlighed og ridderlighed.

En mand synder mod loyalitet og ære, ikke blot når han passivt tillader sin egen eller Schutstaffels ære at blive kompromitteret, men frem for alt når han undlader at respektere andres ære, når han håner ting, som andre holder hellige, eller når han umandigt og uanstændigt undlader at forsvare de svage, de hjælpeløse og dem, der ikke er til stede for at forsvare sig selv.

Machine Translated by Google

Det tredobbelte segl

af Dorothea Hollatz

På grund af den store arbejdsmængde havde man forsømte at forberede den unge kone på hendes mands ankomst, som var blevet indlagt på hospitalet, hårdt såret, under felttoget mod England, eller at forklare hende tilstrækkeligt karakteren af hans sår. Da sygeplejersken åbnede døren til værelset, som han delte med to andre sårede mænd, stod konen hjælpeløse blandt sengene, for alle tre mænd havde forbundet hoveder, og hun kunne ikke se deres ansigter. Sygeplejersken hjalp hende ved at gestikulere mod vinduet og pege på navneskiltene ved hovedgærdet af hver seng, hvor man kunne læse, hvem der lå gemt bag mumifikationen. Og sådan konen måtte tro, på grund af navnet stedet, at Den ubevægelige skikkelse foran hende var hendes mand, som hun havde rejst to nætter for at besøge. Hun bøjede sig over ham, kaldte sagte på ham og lagde sin hånd på hans højre hånd. Der var en bevægelse, en lukker gik gennem krop, men han forblev tavs. Han tog sin anden hånd under dynen. Begge var uskadte. Sygeplejersken skubbede en skammel hen til sengen til konen og bad hende om ikke at at blive i rummet i mere end ti minutter.

Machine Translated by Google

Mens konen holdt begge sin mands hænder og
turde ikke stille nogen spørgsmål, fordi hun frygtede, at hun ikke ville få
noget svar, og måske desuden fordi hun måtte anerkende sin livskammerat
og far til hende
børn alene ved hans hænder, ikke ved hans øjne, mund eller tale, opstod
en frygtelig frygt i hendes hjerte, at han kunne blive taget fra hende for
altid og måske allerede ikke var alt.
der. Hun ville spørge den anden mand, på den anden side
af rummet, hvad der var sket med hendes mand, men dette
den anden mand såvel som den tredje lå alle ubevægelige med
bandagerede hoveder, og intet viste, om de under deres tunge bandager
kunne høre eller tale. Så hun
sad et stykke tid og vidste ikke, hvad han skulle gøre.

Den sårede ægtemand, som følte behovet og
hans kones hjælpeløshed, løftede hånden og bankede tre gange med sin
ring på glaspladen i hans nat
bordet, som det straks viste sig var det samme
som en anmodning, noget i retning af: "Hjælp mig, kammerat, du ved, at
jeg ikke kan tale endnu."

Under alle omstændigheder blev de tre bank efterfulgt af en
menneskelig, omend svær at forstå, stemme fra
modsatte væg, og fra de hvide indpakninger kom en
stemme, kort og disciplineret, som om den udførte en ordre:
"Formålet var at informere dig om, at vi alle blev skudt i

Machine Translated by Google

ansigt." Og knap nok hørbart mumlede det bagefter: "Nu
Vi er ikke pæne længere."

Samtidig, som et akkompagnement af disse skæbnesvangre
ord, følte hendes mands hånd sig op ad hans
kones arm, over hendes skulder mod hendes hoved, og
trak hendes ansigt ned mod hans hånd. Og således, omfavnet af
den betroede og beskyttende håndflade, blev hendes hjerte roligt
igen, og hun begyndte at tale.

Hun talte tilfældigt om de små, ubetydelige
begivenheder i dagligdagen; hun havde ikke planlagt at tale om
nogen af disse ting, bortset fra måske nyheden om, at den lille
havde det godt. Hun talte om æbletræet i
forhaven, vejret udenfor, hans helbred
lille kanariefugl derhjemme og om indbindingen på den seneste
Goethe-udgave. At en ven havde født en lille datter, og at roserne
blomstrede i
park. Hun talte uden pause, sagte, næsten som en sang,
og vidste ikke engang, om han hørte det. Under alle
omstændigheder syntes trykket fra hans hånd på hendes at afsløre, at han
absorberede hendes ord.

Da hun så, at tiden var udløbet, følte hun
tvunget til nu endelig at fortælle ham det væsentlige, at gøre
ham forstå det vigtige, og hun hviskede til ham, at hun nu virkelig
elskede ham, at han ikke skulle
bekymre dig om sårene eller arrene, at et rigtigt ar er

Machine Translated by Google

passende for en mand fra riget og den slags. Hun var virkelig nødt til at gøre et forsøg på at sige dette blidt og næsten ligegyldigt, men hun vidste, hvor meget det glædede ham. Og da hans hånd igen følte efter hendes tilstedeværelse, som en tak eller hilsen, Hun lagde sine læber i den åbne håndflade og kyssede den tre gange gange, hurtigt og som i et spil, så han ikke ville opfatter hendes chok. Den anden hånd oplevede det samme, og så samlede hun begge hænder og rejste sig op.

***

Da hun tog afsted, efterlod hun en anden mand, som så igen mod fremtiden med håb og glæde. Hustruens opførsel gav mandens offer dens endelig og stor betydning. Fra den voksede hans styrke og helbredelse. Hans kones loyalitet havde givet ham tilbage mod til at leve.

Machine Translated by Google

Menneskets bedste kammerat er (den kvindelige) kammerat.

- Gorch Fock

Machine Translated by Google

En krigshistorie om vores mødres store kærlighed

Hendes dreng

af EK

Det var forår, da nyheden kom til hende om, at hendes dreng var blandt de savnede i aktion.

Kastanjetræet under køkkenvinduet gjorde det ikke vide noget om lidelse og død. Det blomstrede glædeligt trods moderens tårer. Nabokvinden prøvede at trøste så ofte og så meget som muligt.

"At savne er på ingen måde så slemt som at falde, fru." Schroeder. Bare se: En dag kommer din Willi. hjem med sin glade fløjten! Det er sket ofte. sidste uge af fru Wendlowski: hendes Max, som også var savnet, var kun blevet såret i benet og taget med fange indtil vores tapre drenge befriede ham igen…"

Den aldrende kvinde nikkede.

"Han lovede mig, min Willi. Han ville komme tilbage, han sagde. Hvis ikke til påske, så til pinse, og hvis tingene stadig er ikke stille på det tidspunkt, så i hvert fald når kastanjerne efterår, hvorfra han altid huggede skibe til dine børn. Kan De huske det, fru Richter?…"

„Ja…" hviskede naboen, og så flygtede hun fra den stive ro hos den gråhårede lille kvinde.

Tre måneder senere ventede fru Schroeder stadig for sin dreng. Hun troede ikke, at han kunne være død.

Machine Translated by Google

Tidligere tog hun kun til togstationen om søndagen og satte sig på bænken foran platformen i eftermiddagstimerne for at vente på noget, der ville igen bringe glæde ind i hendes ensomme liv.

Willi ville stadig komme hertil en dag, og han ville være meget glad for at blive hentet. Måske ville han have været syg i lang tid eller såret.

I dag havde den forvirrede kvinde sin søndagskjole på. midt på ugen. I dag var det hendes søns fødselsdag. Der var en vase med blomster på hans værelse, hans lille bord og bøgerne var blevet ryddet op og rent linned lagt på seng.

Ærgerligt at bænken på togstationen allerede var optaget i dag. Moder Schroeder gik frem og tilbage og begejstret frem foran perronen. Lige da kørte et tog ankom fra vest. Hun stirrede på strømmen af rejsende som kom gennem porten. Hvis han ville komme hjem i dag, på hans 25. th fødselsdag, hendes Willi, og så alt ville være fint. Al ensomhed, al længsel, al venten og bekymret for sit eneste barn ...

Nogen stødte den lille, udmattede kvinde. Tung bagagen klaprede og begyndte at glide, en stok ramte hårdt på jorden, og en stemme råbte: "Rolig, unge mand, fald ikke!"

Men mor Schroeder havde allerede grebet fat og holdt fast. En feltgrå soldat stod ved siden af hende, hans frakke

Machine Translated by Google

rynket, hans kasket falmet, over de udmattede skuldre
rygsæk pakket højt, en blond moppe og barneøjne, blå, klare,
søgende, hans arm bandageret og møjsommeligt
trækker det ene ben.

„Willi!“ stammede mor Schroeder usikkert.

Overrasket løftede han hovedet. Et flovt smil
viste sig i hans tynde ansigt. "Hvordan kender du mit navn?"

Hun holdt stadig hans arm. Stemmen var mærkelig.
Men hovedet, det elskede hoved med de skinnende øjne, kære
himmel, øjnene var sandelig hendes drengs.

"Skal jeg ... skal jeg hjælpe dig med at bære noget?"

Nu lo han rigtig. "Hvis du vil, lille mor,
varmen gør én svag, når man har været i en
hospital i lang tid. Men du tager mig med, lille
mor, selvom jeg hedder Willi.”

Hun svarede slet ikke. Hun gik ved siden af ham og
bar bylten lavet af gråt stof. Han lavede kun
langsomme fremskridt, og hun måtte ofte støtte ham.

"Det er fint at blive samlet op sådan her. Tak, lille mor."
Hvis du bare ville være så venlig og fortælle mig hvilket tog jeg
skal tage til Karlshorst. Jeg kender ikke min vej rundt
her. En fætter til mig, linjer i Karlshorst. Hvor skulle
én gang, hvis man ikke længere har et hjem, men har orlov,
måske for altid ... for min hånd ... se på den, lille mor!”

Machine Translated by Google

"Lille mor," hørte hun. Hendes fingre gled hen over over det stive håndled, kærtegnende, forsigtigt. "Kom, kom dreng. Bare lidt ned ad gaden her, og så er vi der."

Han kiggede op, tvivlende. "Vi er allerede ved Karlshorst?

"Nej, min dreng, det er der, hjemmet er!"

"Hjem?"

Han gentog det ufattelige ord. Hvad var det, der foregik? på med den ejendommelige kvinde? Måske var hun ikke helt rigtigt i hovedet? Men den måde hun talte på og kiggede på ham, ingen havde nogensinde set ham på den måde hele sit fattige, forældreløse liv.

"Men jeg er i virkeligheden en anden ..."

"Kom nu, mand!" insisterede hun bare, og hendes tårer flød efter lang følelsesløshed for første gang i ro, forløsende flod. "Min Willi er forsvundet, og i dag er hans fødselsdag. Jeg har lagt rent linned på hans seng og bagt en kirsebærkage. Og, ja ... ja, jeg tænkte, jeg ville ... kom, min dreng, du har ingen mor, og jeg ingen søn. Det går godt sammen."

Så den unge, mærkelige, hjemløse soldat tog med. Han gik som en sejrherre trods det lamme ben.

Moder Schroeder havde noget at tage sig af og til kærlighed, og det er det mest nødvendige for en kvinde.

Machine Translated by Google

Udgivelsesår

1942

Machine Translated by Google

Houston Steward Chamberlain

Houston Steward Chamberlain blev født i september 9. 1855 i Southsea ved Portsmouth i England. Hans ungdom tilbragte først i Versailles. Efter skiftende ophold i forskellige lande, især i Schweiz, boede han i Tyskland siden 1885. I året 1908 Chamberlain giftede sig med Eva Wagner, Richards yngste datter Wagner. I 1909 flyttede han til Bayreuth, hvor han boede indtil sin død den 9. januar 1927.

Af uddannelse og profession var Chamberlain en naturforsker. Som sådan skrev han den første grundlæggende værker om menneskehedens rolle i løbet af historie. Med dette arbejde tilegnede han sig også en fordomsfri vurdering af den tyske essens og dens politiske mission i verden. Det faktum, at dette var en udenforståendes stemme, især en fornuftig englænder fra en af de fremtrædende familier på øen, øgede vægten af hans skrifter. Med dem ilede Chamberlain foran hans tid, og forblev også misforstået i Tyskland ved århundredeskiftet. Adolf Hitler skrev i 1924 i “Mein Kampf”, at den tyske regerings officielle kontorer ligegyldigt overså en vis Houston Steward Chamberlains viden.

Machine Translated by Google

Den kendsgerning kunne ikke ryste Chamberlain mere end Tysklands ulykke i Verdenskrigen. Lige til sin død forblev han overbevist om den store mission for Rige. Efter hans mening kunne kun i Riget en virkelig en stor, effektiv modstander mod verdensjødedommen fremstå, og dermed begynde de resterende folks frelse.

Machine Translated by Google

Frihedens land

af Houston Steward Chamberlain

Under verdenskrigen var en af de få frie englændere,
Houston Steward Chamberlain skrev følgende
under titlen *Tysk verdensbillede:*

Det er yderst vigtigt, at en rimelig, fuldstændig
Engelsk englænder med liberal overbevisning, som imidlertid havde
en enorm, dybt funderet viden - *John*
Stuart Mill - udtalt omkring midten af det 19. th århundrede:

"Kun i Tyskland ved man, hvilken frihed der er til"
ånd er!" Jeg beder dig om at notere dig godt: "kun i Tyskland!" Det var
en ærlig vismand! Han bekræfter, hvad de bedste tyskere alle har
vidst og sagt, men hvad mange af os - forført af politisk lidenskab,
vildledt og blevet mentalt farveblinde
- ved ikke, forstår ikke og ønsker ikke
indrøm: at Tyskland alene på jorden er tilflugtsstedet for en
ægte frihed ... Denne frihed bringes til jorden af
visse mænd som en ejendom ved sjælen. Den kan ikke skænkes eller
tages væk.

Mennesket er frit, man bliver ikke fri - medmindre man
synspunkter som en "tilblivelse" udviklingen af frøet
mod blomstring, som måske bremses eller undertrykkes af

Machine Translated by Google

ydre hindringer. Intet menneske kan give frihed til et andet, men han kan vise ham vejen dertil.

Vores ærede Klopstock giver det korrekte tyske definitionen af begrebet, når han siger: "Den, der selv tænker, og sjældent efterligner, er en fri mand." En ufejlbarlig tegn på dette tyske koncept om indre, sand frihed er ubetinget respekt for andres frihed mand ... Goethe siger: "Jeg kan kun glæde mig over den mand, der ved, hvad der er nyttigt for ham selv og andre, og hvem arbejder på at tøjle hans lune."

Det er det afgørende punkt! For hvis John Stuart Mill siger at kun i Tyskland forstår man, hvilken frihed af ånden er, så kan vi tilføje: at det er fordi kun i Tyskland ser man lunefuldhed som det modsatte af frihed, og anerkender lune som ødelæggeren af frihed.

Desuden er det meget betydningsfuldt, at Goethe siger: "arbejder" for at begrænse hans lunefuldhed ... De fortjener at være kaldet frie, som fik tendensen til at kæmpe imod deres egen lune: for al sand frihed - for individet såvel som af helheden - hviler på den klippefyldte skråning af selv-kontrol og selvstyring. ...Tysk frihed kan ikke skænket, ligger det som et træk i sjælen og skal vindes ved indre kamp og indre modning; det er en gerning, en vedvarende udholdenhed.... det er et levet verdensbillede. Den differentieringen af denne tyske frihed er iøjnefaldende,

Machine Translated by Google

hvor end man måtte lede efter sammenligning: *Franskmanden,* for eksempel - da han har fordrevet sine huguenotter og dræbt sin frankisk-germanske adel - ved slet ikke, hvad begrebet "frihed" betyder; snarere ser han det simpelthen som individets grænseløshed, altså det stik modsatte af sand frihed.

Enhver, der har rejst i Frankrig, har fundet der, i alle områder, der spreder tøjlesløshed.

Derudover: den, der ønsker *lighed* - og det er franskmændenes dominerende lidenskab - kan ikke ønske frihed; for *lighed er det påtvungne styre af den stumme majoritets udlignende vilje,* i forbud mod enhver differentierende, særlig ...
væren.

Meget mere interessant er dog sammenligningen med de stort set blodbeslægtede *englændere,* som stadig i dag (1914) synes, midt i den udbredte forvirring, for de fleste at være det gode eksempel på frie mænd - og som også ser sig selv som sådan. En fin analyse hører til beviset for, at englænderne står langt bagud i forhold til tyskerne og i virkeligheden kun har et bedragerisk indtryk af politisk opførsel.
frihed. Ligesom alle søfarende - såsom indbyggerne også af de tyske kystområder - de ægte dannede Englændere besidder i vid udstrækning selvtillidens karaktertræk; det er "at stå på egne ben" og selvforsyning. Det går i sidste ende tilbage til den daglige kamp mod det destruktive.

Machine Translated by Google

elementer. Således avles mod, årvågenhed og udholdenhed. Kun en tåbe kan benægte, at dette folk har haft, har og fortsat vil have pragtfulde mænd - for de givne omstændigheder vil konstant udvikle dem.

En skotsk digter fra det 14.th århundrede sang: "Frihed er at blive prist højere end alt guld på jorden." Så man ser, at det mest ædle koncept om frihed kunne er blevet frembragt af sådanne naturlige tendenser. Men historien styrede tingene anderledes. Mens Tyskland oplevede den vanskeligste skole af prøver nogensinde at stå over for et folk, og havde mere end rigelig mulighed for at lære at "begrænse lunefuldhed", var England, omgivet af beskyttende hav, oplevede det stik modsatte: så snart det blev indre ro, hele verden stod åben til plyndring og undertrykkelse. Det ledende princip var fra da af: englænderne som et frit folk, alle andre folk gudgivet bytte - det være sig i dag, det være sig i morgen. Fra det øjeblik var Englands politik i bund og grund plyndring. Men vi har set, at - ifølge det tyske verdensbillede - forudsætter frihed også respekt for andres frihed: allerede herfra der vises hensyntagen til, at et sådant røverfolk kan ikke rigtig være fri.

Dets meget roste parlamentariske styre har altid tjent et mindretals styre: Parlamentet har aldrig haft lov til at styre udenrigsanliggender, og det har heller ikke en

Machine Translated by Google

afgørende stemme med hensyn til krigserklæringer eller fredsaftaler; en meget lille klike af mere eller mindre mørke herrer hersker i dag despotisk, mænd der står i tæt afhængighed af pengemagterne og den fuldstændig rådne, kriminelle presse.

Så ufuldstændige som tingene end måtte være i den tyske stat (af 1914), troner den bjerghøjt over englænderne i hensyn til menneskelig respekt, menneskelig værdighed og menneskelig frihed. Fra begyndelsen forstod englænderen ved frihed manglen på pligter over for staten, intet mere. Allerede i den store engelske revolutions storhedstid var dette hovedværk "øverste styre for folkeforsamlinger" (Lilburne, 1643) erklærede, at tvungen militærtjeneste bør aldrig indføres, fordi det ville suspendere friheden. Enhver moralsk Der mangler derfor forbindelse mellem individet og helheden. På det grundlag opnår hverken individet eller folket sand frihed. Det er også derfor, englænderne med glæde lader deres kampe blive udkæmpet af udlændinge - i Europa normalt af tyskere, i Asien af indianere; englænderen var ligeglad med alt som så længe han kunne bringe sine umålelige skatte tilbage bag bølgemuren omkring sin ø i sikkerhed. Historien om det engelske imperiums udvidelse er sandsynligvis den mest umoralske, der kendes i verdenshistorien. Det mest frastødende er forpligtelsen til hykleri, som har

Machine Translated by Google

blevet ophøjet til en af livets love. For ligesom bølgerne beskytter dens guldbarrer, således er viljen til at plyndre denne stat barrikaderede sig bag et hav af løgne, indtil selv den
De fleste ærlige mennesker ved ikke længere, hvad sandheden er.

Hvad vi oplever i denne krig (1914) med forbløffelse og chok - løgnens kampagne mod
Tyskland - er kun den sidste forgiftede frugt i århundreder af praksis. For alt hvad vi har hørt og hører om Irland, Indien, Afrika, Kina og Egypten - alt er en
løgn. Når hele statens eksistens hviler på løgne, hvor bør frihed - det være sig individets, det være sig folkets - kommer fra? Den enkelte englænder er stadig på et højt niveau grad sandhedskærlig, ædel, venlig - men ikke desto mindre forpligtet til løgnen. Han er derfor en tjener berøvet alt ægte åndens frihed, som altid skal forblive
med den kommanderende linje i alle offentlige religiøse anliggender og stat.

Hvor stor er den tyske frihed i sammenligning! Som det allerede ofte er blevet bemærket, kan man opsummere den som *frihed, som sandhed. Frihed er sandfærdighed.* Hvem som helst
sandelig, det betyder fuldstændig i overensstemmelse med hans essens, er fuldstændig i harmoni med sin natur er han fri.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Finsk loyalitet

af Yrjoe von Groenhagen

Det er ikke tilfældigt, at man tilskriver den nordiske mand loyalitet som hans særlige karaktertræk. Ligesom den simple, seriøse natur, er dens mænd også: simple, klare, gerningsfulde orienteret, gennem hård skæbne lidt hård og bevidst, men ikke desto mindre samtidig fuld af humor, og frem for alt: loyal. Solid og ufejlbarligt skæbnesvanger er loyaliteten til en stor mand og til hjemlandet.

En personlig oplevelse bør vise, hvor dybt traditionen og fædrenes ånd er rodfæstet i Finske bønder.

Vores klan ejede ejendom i et frugtbart, dejligt område i det sydlige Finland. I år 1888 min bedstefar, som den sidste af os, blev begravet ved middelalderkirken i landsby. Hvor meget er der sket fra den tid til i dag? Hårde kampe for hjemlandet, vinteren krigen i vinteren 1939/1940 - og derefter genopbygningen og opblomstringen af et nyt land, der bliver uafhængigt. Således skete det, at jeg næsten ikke længere kunne huske min bedstefars tid og verden.

1942, under militærtjeneste, var mit regiment stationeret ikke langt fra min fædrene ejendom

Machine Translated by Google

forfædre. Så en fri eftermiddag lavede jeg pludselig beslutning om at tage derover. To kammerater ville ledsage mig. Måske var de stadig bønder i live Hvem kendte min bedstefar? Jeg tænkte især på den gamle Saari, som min far havde skrevet til mig om. Hans klanen havde tjent i mange generationer på vores besiddelser. indgangen til landsbyen så man en gammel mand sidde på broen, ryger en pibe og kigger eftertænksomt ned i afstanden. Han var allerede 80 år gammel, hvis ikke mere, men han var så solid som et træ, der havde slået sine rødder så dybt ned i jorden, så ingen storm kunne fælde den. Jeg gik til ham og spurgte, om en bonde ved navn Saari stadig var i live, og hvis ja, hvor man kunne møde ham. Hans dybtgående øjnene under de hvide øjenbryn kastede et mumlende blik på mig. Hans ansigt blev hårdt foran disse fremmede, og han gennemgik os alle tre med mistillid.

"Hvad vil du så af ham?"

"Vi vil bare besøge ham og tale med ham."

"Hvad med?" knurrede den hårde stemme.

"Jamen, hvis du absolut skal vide det! Mit navn er Groenhagen og jeg vil gerne vide, om der stadig er bønder her, som kendte min bedstefar."

Som om et mørkt gardin faldt fra hans ansigt, smilede han, ja strålede af glæde.

"Kære Gud," lød ordene hurtigt fra hans mund. "Jeg, jeg

Machine Translated by Google

er Saari - og du - du er af Groenhagen! At jeg
skulle stadig opleve sådan noget! Vi troede, at du
var alle døde, fordi ingen af jer kom her. Hvordan
"Glad vil min kone blive! Kom, kom!" Han kørte os hjem,
næsten hoppede af glæde. Hans kone brød også ud i gråd
af glæde: jo længere hun så på mig, desto mere rigelig
de flød.

Vi måtte sætte os ned og tale med den gamle mand, mens
konen satte pladserne på "herretoilettet". Til mig
overraskelse, jeg så kun tre pladser dækket ved bordet - for min
kammerater og mig selv.

"Og du? Vil du ikke også spise?"

"Åh nej. Vi skal bare se på og hygge os, mens
så længe det smager godt for dig."

Vi ventede ikke på at blive spurgt igen, men vi spiste med
god appetit. De gamle sad ved siden af hinanden,
rokkede frem og tilbage og betragtede os glad.

Nyheden om vores ankomst spredte sig som en steppebrand
landsbyen, takket være den gamle kvinde. Det tog ikke lang tid
før et godt dusin gamle bønder kom, som gav
kendte min bedstefar. De gamle bønders hårde hænder
strakt mod mig med velkomst, og klare glædestårer
løb ned ad ansigterne på de ærlige, varmhjertede gamle
mennesker. Hver havde medbragt et eller andet minde fra
minde om mine forfædre - også omhyggeligt bevaret

Machine Translated by Google

fotografier og billeder fra aviser og
magasiner, hvor de med stolthed så en af “deres”
Grønhagens.

De gamle mennesker sad omkring mig. Trods mine anmodninger, jeg kunne ikke overtale dem til at tage plads på samme tid bord. Ifølge gammel skik tilbød de mig mad og drikke, den bedste de havde. Måltidet var som et festmåltid. Alt var tilgængeligt for mig, fordi det samme blod flød i mig som i den mand, de havde elsket, og respekteret i deres ungdom.

"Og nu, unge mand, vil vi gå til din grav" bedstefar."

Foran mig var ikke graven tilhørende en glemt mand. Granitstenen var glat som ny og blank blomster voksede omkring den. Jeg kunne ikke skjule, hvor rørt jeg var var.

"Men, Saari, hvem har passet på graven?"

Den gamle mand kiggede på mig, og man så, at han gjorde det forstår ikke spørgsmålet. "Hvem bekymrer sig om det? Vi, mine kone og jeg, naturligvis. Min kone vasker og polerer sten hvert forår, og hver søndag bringer vi nye blomster.”

Min bedstefar døde i år 1888. Siden den begyndelsen af århundredet havde ingen fra familien

Machine Translated by Google

været i stand til at passe graven. Tredive år var gået, jeg skammede sig.

Skal jeg takke ham? Saari ville ikke have forstået det. det. Hans gerning forekom ham så selvindlysende, at det var det er meningsløst at diskutere det. Jeg gav blot min hånd i stilhed til den gamle mand, til ham og hans kone, og lovede at tilbagevenden.

Få år senere tog den loyale tjener hjem til det stor hær. Ved siden af min bedstefars grav står en simpel sten med indskriften:

Veikko Saari

Machine Translated by Google

Europas tilstand i det næste århundrede vil igen avl de mandige dyder: fordi man vil leve i konstant fare. Den 'universelle militære pligt' er allerede i dag den ejendommelige modgift mod kvindskaben hos demokratiske ideer: vokser ud af kampen for nationer.

- Friedrich Nietzsche

Machine Translated by Google

Finland 1918/1919

Højt oppe i den fjerneste nordøstlige del af den dengang mindre Europa, finnernes lille folk, som indtil da var under det russiske åg, gjorde oprør i 1917 efter bolsjevismens udbrud i Rusland.

Den bekræftede dermed tydeligt Europa og blev dens mest nordøstlige bastion mod Asien.

I 1918 var den allerede vundne frihed, især på den finske sydvestkyst, truet af magtfulde Bolsjevikiske invasioner.

I denne periode led det tyske folk af en international-jødisk sultblokade, kæmpede meget hårde kampe i det vestlige, østlige og sydlige Europa som såvel som i Mellemøsten og Afrika.

Tyskland kunne ikke modigt se på det finske folk bekræfter Europa, der igen bringes i fornyet form slaveri.

Tyskland kunne ikke tillade bolsjevikkerne, allerede afvist fra den sydøstlige Østersø, for nu at opnå en holde fast i den nordlige Østersø.

Desuden en sovjetisk fremrykning i det nordlige Finland ville have etableret en forbindelse til England via det nordlige Sverige og Nordnorge - for fremtiden og

Machine Translated by Google

andre politiske omstændigheder - ind i sfæren af
mulig.

Hvad det betyder, er blevet grundigt lært af
Waffen-SS-mænd stationeret i det fjerne nord.

I trods mod alle den moderne tyske kunsts tricks
Marxistisk parti og regeringskontorer, Højesteret
Den tyske hærkommando besluttede at hjælpe Finland.
General Ludendorff opsummerede årsagerne til dette - f.eks.
Europas fremtid så afgørende - beslutning med følgende
ord: “Jeg har truffet alle mine beslutninger med hovedet;
beslutningen om at hjælpe Finland, som jeg har taget med mit hoved
og med mit hjerte!”

Machine Translated by Google

Ridderne af det tyske hus

De Tyske Orden erobrede ikke kun landet langs den nedre løb af Vistula-floden, inklusive Østpreussen; de tilføjede også de baltiske provinser i nordøst, Pommern og den nye provins i vest til deres ejendele.

Disse riddere sikrede oprindeligt deres territorium militært. Men de mænd, der vidste, hvordan man bruger sværdet, var også dygtige administratorer og frem for alt eksperter i landbrug. De vidste, at ploven skulle følge sværd, hvis deres statsterritorium skulle vindes og bevares for Tyskland.

At Østpreussen kunne forblive tysk gennem århundreder, selv under de vanskeligste forhold, at det frem for alt under den diktatoriske Versailles-traktat opgav intet af sin etnicitet, kan takkes til de koloniserende aktiviteter, som de bønder udførte, etablerede deres gårde under beskyttelse af Tyske Riddere.

170 år efter den første åbning af den tyske østkyst provinser, ordenens jord husede allerede 750.000 mennesker. Det var, målt i forhold til transporten

Machine Translated by Google

og de økonomiske forudsætninger på den tid,
en hidtil uset præstation.

Under grundlæggelsen og udviklingen af det nye
landsbyer, ordenen benyttede sig af driftige mænd, der ledte
bønderne, sammen med deres familier, fra Reich
territorium.

For deres indsats modtog disse mænd store jordtilskud
samt stillingen som landsbyens borgmester, som var
arvet af deres efterkommere.

Ofte modtog de også såkaldte nyttige privilegier,
såsom bevillingen til at sælge rusmidler eller landsbymøllen.

Bønderne fik gårde tilhørende to flamske "hufen",
hvilket betyder 30 til 35 hektar. En landsby normalt
bestod af ti bosættelser. Hver af dem besad en
ejer; de var arvelige ifølge tysk lov.

I begyndelsen var gårdene skattefrie. Deres ejere
var ikke forpligtet til at betale penge eller naturlige produkter til
ordenen. Bønderne var forpligtet til militærtjeneste
i militsen og måtte bidrage til opførelsen
og vedligeholdelse af fæstningsværker. Ansvaret for
den rettidige levering efter udløbet
af de frie år, til udførelse af offentlige tjenester,
og for de professionelle forberedelser og pleje af
marker, hvilede hos landsbyens borgmester.

Machine Translated by Google

Så enkle som reglerne for de administrative forhold grundlæggende var, så hidtil usete var de hindringer, som den tyske bonde deroppe - uden nutidens hjælpsomme midler, langt fra

moderlandet og på egen hånd - måtte overvinde. Ikke alene måtte han rydde skove, udtørre sumpe og afsyre enge, men også ud over det blive herre over usikkerheden i det fremmede land og over mistilliden og
dens indbyggeres fjendtlighed.

Hvis den økonomiske og folkelige konsolidering ikke desto mindre af dette område skred frem så hurtigt, og hvis der på et højdepunkt blev grundlagt og besat fem landsbyer af bønder i ti
dage, så er det et vidnesbyrd om den foretagsomme ånd hos bønderne fra alle tyske stammer samt til den organisatoriske og militære bedrift af Den Tyske Ridderorden.

Machine Translated by Google

Slaget om Annaberg
21. maj 1921

Øvre Schlesien

Truet på to sider af Piles og Tjekkere, Schlesien strakte sig langt mod øst efter verdenskrigen.

Det er et rent tysk land; dets marker giver rigeligt udbytte producere, tilhører dens zink- og kulminer Europas største.

Et Schlesien i tyske hænder ville hæmme Polen angreb mod Øst- og Vestpreussen samt angreb mod Sachsen af de daværende allierede-kontrollerede tjekkere.

Denne tyske kile var allerede i sin position af afgørende betydning for forsvaret af en linje, der løber fra Stettin til Berlin, Leipzig og München.

Naturligvis var polakkerne og tjekkerne klar over dette. Schlesiens strategiske betydning.

Og således, på tidspunktet for Tysklands største udmattelse efter verdenskrigen - og under beskyttelse af Allierede tropper stationeret der - dele af Schlesien blev revet i stykker væk af tjekkerne og polakkerne selv før folke- folkeafstemning. Selv den preussiske provins Posen - i kraft af af dens position og en stor udvidelse af en befæstning af Tysk kile ind i den slaviske oversvømmelse - blev stjålet fra Riget og givet til Polen uden folkeafstemning.

Machine Translated by Google

Fjenderne var skuffede over resultatet af folkeafstemningen i grænseområderne i det østlige Øvre Schlesien. Trods den værste terror før folkeafstemningen, langt den Størstedelen af befolkningen valgte Tyskland.

De unge og gamle soldater, der var vendt tilbage fra Verdenskrigen, var lige begyndt at etablere et nyt liv fundament som bønder, i fabrikkerne eller i universiteterne.

Lige midt i dette fredelige arbejde kom nyheden om, at den polske leder Korfanty - for tredje gang, men denne gang med støtte fra sin regering og den polske hær - havde foretaget et angreb mod - stadig Tysk - Schlesien. Hans intention var at erobre hele Schlesien for Polen, som dengang - uden militær beskyttelse - syntes at være hjælpeløs over for polakken begær efter røveri.

Det ville have været øjeblikket for en såkaldt Den tyske rigsregering skal kalde til våben. Men de røde og reaktionære herskere i Berlin klikkede med hælene i foran den franske ambassadørs rynkede pande. Uden handling lod de i starten tingene gå sin gang.

"Øvre Schlesien, ja, hele Schlesien er i fare!" lød der. som et råb gennem de tyske lande, på trods af stilheden af den rød-reaktionære presse.

Mange af os havde endnu ikke set dette storslåede land.

Machine Translated by Google

Den økonomiske og strategiske betydning af denne tyske arm, der rakte mod øst, var imidlertid allerede instinktivt klart for os. Landets store rigdomme og dens økonomiske rolle var derimod mindre afgørende for os unge soldater.

Det var en æressag.

Så strømmede frivillige til fra alle dele af Tyskland, især fra Bayern, Hamborg og selve Schlesien.

I mellemtiden er presset fra de allierede dog regeringen i Berlin var vokset så meget, at den forsøgte at forhindre dannelsen af frivillige enheder.

Kun med de største vanskeligheder og brug af alle tricket var enhederne og individerne i stand til at nå frem til omstridt område.

Deres udstyr var yderst mangelfuldt. Frem for alt, tunge infanterivåben og artilleri blev næsten fuldstændigt mangler. Gamle, erfarne soldater fra 2. verdenskrig havde unge, knap nok uddannede frivillige ved siden af sig,

Men alle var besat af den ene vilje - langt mere end blot forsvaret, for at udslette fjenden, der var allerede trængt så dybt ind i tysk land.

Mod de strenge instruktioner fra de overdrevent frygtsomme Berlins systemregering, de frivillige bataljoner marcherede ind i deres opstillingssteder i løbet af natten 20. maj til 21. maj.

Machine Translated by Google

Annaberg blev taget i hårde kampe. Fra den
mænd så langt ind i landet, i syd mod Cosel på
Oder-floden og mod øst mod den vidtstrakte øvre del af
Schlesiske industriområder.

Den dominerende højde var i tyske hænder, den gamle
et vartegn for hele Schlesien!

Effekten på polakkerne var knusende. Perioden med
Polske angreb mod Rigets territorium sluttede.

Over hele Tyskland - hvilket de foregående år havde
oplevede nedbrydning efter nedbrydning - dog skinnede den første
søde solstråle gennem mørket
skygge af skyer.

Machine Translated by Google

Germansk Livstestamente

Enhver krig er en åreladning af det bedste blod. Mange en Våbensejr var samtidig et ødelæggende nederlag af et folks livskraft og blod.

I denne henseende den desværre nødvendige død af De bedste mænd, hvor beklageligt det end måtte være, er ikke det værste del.

Meget værre er fraværet af de børn, der ikke er opfostret under krigen af de overlevende og efter krigen af død.

Den største gave til enken efter de faldne er altid barnet af den mand, hun elskede.

Vi vil aldrig glemme sværdets sejr og blodet udgydt af vores soldater ville ikke have en formål, hvis barnets sejr og koloniseringen af det nye land fulgte ikke efter.

Fra ordren fra Reichsführer SS

af 28. oktober 1939 for hele SS og politiet

Machine Translated by Google

Yamato

af Kazuichi Miura

Yamato er navnet på en japansk provins. Fordi Ekstraordinære japanske soldater har hyldet dette området, er navnet Yamato blevet et symbol på mod og pligtopfyldelse. Intet kan blot være overtaget fra et fremmed folk til ens eget folk. Men vi kan lære af det japanske eksempel, hvordan mod og mod rodfæstet i religiøs følelse.

Det skete i år 1932 ved vestlig tid, at en Japansk major, såret under kampene om Shanghai, mistede bevidstheden og havde derfor uheldet at falde i fjendens hænder. Bagefter blev han befriet af de fremrykkende japanske tropper og taget tilbage. En dag rapporterede pressen, at en major havde taget selvmord på præcis det sted, hvor han havde været taget til fange.

Hvad fortæller denne begivenhed os? Simpelthen fordi han havde var såret og bevidstløs, havde betjenten været taget til fange; var det en skam for en kriger? Hvorfor endte han sit liv i stedet for at kæmpe videre for sit fædreland, og tjener den med sin viden, erfaring og mod

Machine Translated by Google

og ånd? Kun ud fra Yamato-ånden, den japanske mands ånd, kan hans adfærd forklares.

I sagaerne i det vestlige Japan er traditionen med den stærke ridderånd særligt levende; fundamentet For saga-ridderens åndelige uddannelse kan findes i bogen "Hagakure", et værk om ridderens kodeks, hvor der står skrevet: "Hvis du skal vælge mellem to veje - liv eller død - så vælg den sidste." Majoren, som bar denne lære dybt inde i sig, gik den dødens sti. Men hvorfor skulle man søge efter døden?

I nutidens japanske krigeres ridderkode, "Senjinkum" eller krigslejrens lære, det er skrevet: "Levende, du skal aldrig bære skammen over fange; efter døden bør du ikke efterlade det dårlige ry for skyld og ulykke." Fra gamle dage blev det i Japan betragtet som en stor skam at leve videre i fangenskab; man bør dø først.

I moderne krig - bortset fra i gamle dage - visse omstændigheder kan være uundgåelige, hvorunder man bliver fanget. Man kan bestemt mene, at man behøver ikke nødvendigvis at dø, efter man har gjort sit tjeneste med højt avancerede moderne våben - ja, færdig ens bedste - og at man tjener sit land meget bedre ved at forblive i live og opfylde sit kald - det være sig i krig eller fred. En sådan opfattelse har en vis berettigelse;

Machine Translated by Google

men den japanske soldat tænker anderledes: Hvis han lever videre i fangenskabets skam, betyder det, at han ikke kæmpede for at døden, at han stadig havde muligheden for at kæmpe videre, og han er fyldt med den dybeste beklagelse over, at han ikke gjorde det kæmp til døden for Tenno, fædreland og folk.

"Være det til søs, hvor havvand døber min krop,
det være sig på land, hvor mos dækker mine knogler i bjergene,
kun med den store hersker vil jeg kæmpe
uden at tænke på mig selv."

Ligesom denne gamle sang, som vi synger igen og igen igen, bringer det til udtryk, det er fuldstændig utænkeligt at soldaten vender tilbage til livet. Lord Nelson sagde ved sit død: "Gudskelov, jeg har gjort min pligt"; japanerne kæmper dog ikke alene for pligtens skyld, men i for at ofre sit liv. Erwin Baelz, en af de bedste myndigheder om Japan, rapporterer om en af sine egne oplevelser fra perioden med den russisk-japanske krig: En japansk en bekendt besøgte ham med sin søn, som den næste skulle melde sig ved fronten om morgenen. Efter Da den unge mand var gået, talte Dr. Baelz med sin bekendtskab om krigen; den gamle mand fortalte ham det han havde mistet sin ældste søn fire år tidligere under Bokseroprøret og havde nu sendt sin anden i krig. Han fortsatte med at sige, at hans ærede familievåben nu ville

Machine Translated by Google

ikke længere nogen til at bære det videre, fordi han ikke havde flere sønner. Baelz sagde trøstende til ham: "Ikke alle, der går til fronten, er dømt til at falde; jeg tror, din søn vil vende tilbage med stor militær ære." Den gamle far
rystede på hovedet og svarede: "Nej, min søn skal ind i kamp for at finde en helts død, ikke for at
"Vend levende tilbage." Erwin Baelz bemærkede: Det var rolige ord, der passede til en filosof.

Denne holdning er den sande årsag til, at Japan har tidligere tabt ingen krig og i den nuværende krig i Stor-Østasien har også opnået sådanne vidunderlige succeser. Det er intet andet end en resolut gerning til - i det mindste tænkelige ubåde - angrib og sænk de mægtigste krigsskibe fra den amerikanske flåde. De japanske flyveres selvdestruktion har til formål at se sig selv som en del af bombelasten og dykke ned i fjenden, i
for at opfylde deres kald. Den 12. december th sidste år, Det kejserlige hovedkvarter rapporterede, at ni ud af ti flådefly med succes havde ødelagt sig selv.

Denne heroiske ånd er det, der beskytter det japanske imperium; Denne heroiske ånd gjorde det muligt for det japanske militær allerede i årene 1274 og 1281 - med kun 50.000 mand imod
de langt overlegne mongoler, der talte omkring 150.000 mand - for at besejre dem solidt og bekæmpe deres forfærdeligt angreb. I den kinesisk-japanske krig i 1894/1895

Machine Translated by Google

og den russisk-japanske krig i 1904/1905, blev Japans strålende sejre frembragt af denne ånd. Og også de soldater, der i dag kæmper i Stillehavets endeløse rum på land, i havet og i luften, er alle forberedte

at forsvare deres fædreland til det sidste og træde ind i

gudernes rækker.

De, der kalder en sådan åndsfatalisme og ser det som meningsløs tilsidesættelse af dyrebart menneskeliv, er langt fra

at forstå den japanske soldaterånd. Det dristige

De japanske soldaters våbenskjold er manifestationer af denne magtfulde ånd, som arbejder for Rigets fortsættelse og ære, for retfærdighed og for sand fred.

Det ville også være en utilgivelig fejltagelse at se

det mindste spor af primitiv brutalitet i denne ånd.

Japanske mænds kærlighed til blomster er velkendt. Hans æstetik tillader ham dog ikke at søge blomsten.

alene, snarere værdsætter han den organiske forening af blade og grene; derfor afskærer han aldrig blomsten, men

efterlader det på kvisten. Den japanske civilisation har ikke kun givet sit folk en høj offervillighed, men også

følsom medfølelse. Denne medfølelse viser sig i

den japanske soldats opførsel over for fjenden,

især den erobrede. Her er et overbevisende eksempel fra middelalderen: I 1184, i løbet af

en bitter borgerkrig, besejrede den pragtfulde kriger Kumagai

Machine Translated by Google

en ridder fra fjendens lejr, Atsumori, og tog, ifølge den tids krigsskik, hans hoved. Atsumori var knap 20 år gammel, og Kumagai - dybt foruroliget over hans tidlige død - lagde sværdet fra sig og forlod ridderen
kaste og blev præst for at tilbringe sit liv som sådan med bønner for sjælens velbefindende
den faldne.

Under den forrige verdenskrig var de japanske frivillige tjeneste i den canadiske hær endte på vagt på vestfronten; blandt dem var en frivillig ved navn Isomura, som under et angreb stødte på en såret tysker. Med gestikuleringer lod den sårede mand Isomura
vidste, at han havde en frygtelig tørst, og uden tøven Isomura gav ham noget at drikke fra sin egen feltflaske, som stadig indeholdt en lille mængde dyrebart vand.
I mellemtiden var en britisk soldat dukket op, som angreb den sårede tysker med sin bajonet. Isomura kastede
sig imellem dem og råbte: "Ser I ikke, at manden er alvorligt såret?" - "Hvad så?", svarede
Brite, "såret eller ej, hver fjende, der dræbes, er vores gevinst." - "Hvor er din kristne næstekærlighed?" - "Jeg efterlod den kl. "hjem da jeg drog i krig", svarede briten.

Ligeledes hørte den japanske frivillige Morooka under verdenskrigen en ekstremt ung modstander
- som han havde angrebet med bajonetten - råb

Machine Translated by Google

"Mor!" Da han hørte dette ord, vidste han, at han kunne ikke stødte sin bajonet mod denne fjende en anden gang, og på denne måde gjorde fyren, selvom han var såret, blive reddet og senere vendt tilbage til hjemlandet.

Japanerne anser det ganske vist for under deres værdighed at blive taget til fange, men de har ikke desto mindre en dyb medfølelse for de fanger, de selv tager. I løbet af den russisk-japanske krig var mange russere fanger blev taget af Japan, og ingen af dem vil tænker tilbage uden taknemmelighed på den generøse behandling, de fik i Japan. En sådan opførsel over for den sårede fjende er altid blevet betragtet som en dyd i Japan. Ud fra deres historie er det tydeligt, at koreanerne De, der deltog i den mongolske invasion og faldt i japanske hænder, fortjente ikke særlig behandling, men de fandt alligevel en human modtagelse. Kejseren af Kora fandt det endda passende at udtrykke sin taknemmelighed for en sådan behandling i et brev til den japanske regering. Det skal her huskes, at den mongolske invasion var en dødelig trussel mod Japan og dets befolkning. I den russisk-japanske Krig mod Første Division og Anden Japanske Hær havde til opgave at tage sig af de første russiske fanger. En Der blev beordret en inspektion med det formål at gøre de japanske soldater bekendt med uniformerne, insignierne og modstanderens markeringer. Mange af de menige fra

Machine Translated by Google

ét firma deltog dog ikke i
inspektion. Følgende overvejelse blev taget som
grund: Det var en skam at blive taget til fange som soldat,
og det var uudholdeligt at skulle vise sit ansigt til
fjende som fange; samuraien forstår
samuraiens følelser og skåner ham for denne ydmygelse.
Det var grunden til, at soldaterne ikke deltog i
inspektionen af de russiske fanger. Fjenden
officerer, der havde givet ordre til at dræbe alle japanere, selv
fangerne forstod måske ikke denne opførsel
de japanske soldater.

I et af de nuværende krige i Storøstasien,
Filippinerne, i begyndelsen af januar en række
Japanske civile blev massakreret af amerikanske tropper; i
I Japans historie forekommer sådanne grusomheder ikke.

Japanerne kæmper i dag for fædrelandet og for alle
folk i Storøstasien, de kæmper et vanskeligt offer-
en fyldt kamp, hvor de stiller de hårdeste krav
på sig selv; ikke desto mindre har de dyb medfølelse
for medmennesker, og på grund af denne situation, i
kampenes forløb, mange bemærkelsesværdige og rørende begivenheder
vil dukke op, hvilket vil gå over i historien om
krig og der vidner om Japans ånd,
Yamato Tamashii.

Machine Translated by Google

Og hvis vi har loyalitet,
og intet andet i verden,
det er nok, og ingen
står foran os.

Ingen kan foragte os,
ingen fjende kan holde trit,
døden kan ikke høste
med sit hårde snit.

I dig og mig og alle,
den vokser tidligt og sent,
og midt i, hvor vi falder,
der bliver det sået.

Og hvis vi har loyalitet,
og intet andet i verden,
det er nok, og ingen
står foran os.

- Hans Baumann

Machine Translated by Google

Hellere til Djævelen i Helvede…

af Gerhart Schinke

En efterårsdag gled ud i den tågede vidde af hav. Det sidste lys faldt fra træerne, og mørket begyndte allerede sin march over landet. Aftenen kom fugtig og kold. På det vidt åbne vindue i hans konges sal stod Ratbod. En ild brændte i pejsen

og kastede sit lys på den høje skikkelse. Alvorlige var ansigtstrækkene i hans kantede ansigt, hvis blik forsvandt i den glædesløse aftens tågegrå.

Kongen gentog i sine tanker lykken og lidelsen i de sidste dage. Byrden var tung på hans skuldre. Den ensomme mand havde dommen over sig selv og sine lande og måtte bære vægten af ulykke alene gennem nætterne.

Slaget ved Wyk-de-Duerstede var tabt. Kommer generationer vil vrøvle om det som om alle slag, vil bemærk begivenheden ligesom hver anden begivenhed i krige mellem folk. Men de vil aldrig vide, hvilke tanker der brændte i hovedet af manden, der så sit folks blomst dø før dens tid! De vil aldrig vide, hvordan det knuste hans hjerte, da han svingede sit blinkende sværd mod hovederne på de blondiner krigere, der kæmpede i fjendens rækker.

Machine Translated by Google

Den frisiske konge kastede hovedet rundt og stirrede efter lang tid ind i ilden. Hans hånd løftede sig til panden. Fra flammehavet kom skikkelser frem, som stod for hans øjne. Det var sandelig Aldgisls billede. Den den døde konge stod foran ham, som om han var levende. En samtale med ham i gang:

"Du ville bryde fjendtlighed med venskab, da Du tillod præsten Willibrord at komme ind i landet. Du håbede, at han ville holde, hvad han lovede. budbringeren af den fremmede tro fremmede kun uro og såede had. Han har ødelagt Frisland. Så tog jeg til sværdet og kaldt til krig mod fjenden, som truede landets frihed. Frit skulle Frisland vær, fri som havets klare bølger, fri som torden, når den brøler over skovene. Men for stor var den fjendens tal. Fjenden har sejret, hør, du døde, sejrede!

Desperation talte ud af hans ord.

"Stammen bløder! Styrken aftager mod" ti gange stærkere, fordi herren i Rom altid vier nye hære til erobring af magt, fjenden trænger ind i vores land for at ødelægge friheden for Nord!"

I lang tid var der stilhed i rummet.

Machine Translated by Google

Den døde konges billede fremstod tydeligere foran af det smertende øje.

"Jeg må bevare friheden for landet, redde livet for folket fra fremmed magt. Ja, det skal så og bygge, så såsæd i frugtbar jord og beskyt markerne fra havets oversvømmelser. Frisland bør forblive, den diger må ikke synke!

"Ja, konge, Frisland skal leve!" Dit mål var samme som min. Du prøvede at forsone fjenden, da du så, at han kom i overlegent antal. Jeg trodsigt tilbød ham mit sværd. Er vi ikke begge havets sønner, spirer af den samme jord? Hvem viste hjemlandet dets oprindelige natur? Willibrord synger en sang for dig. Den præster forbander mig, fordi jeg ydede dem modstand, da de kom for at narre mit folk. Så de ophidsede Frankisk hær ind i landet og begrave nu høsten af blod, der flød gennem vores sværd.

"Hør Aldgisl, jeg vil følge dit eksempel ... hvis jeg kan." Biskoppen af Sens bør træde ind i Frislandslandet. Jeg selv vil du modtage dåben! For Frislandslandet skal leve!

Kongen trak sværdet ud af skeden, trådte frem ind i lyset fra flammen og holdt bladet ind i lys. Sværdet var stadig skarpt, men det burde ikke være gentog, at en lille gruppe trodsige krigere modsætter sig en overlegen fjendtlig styrke med våben. For livets skyld, han

Machine Translated by Google

var fast besluttet på at tilbyde fred. Og den afsky, hvormed han foragtede den korsfæstede gud, sank i denne time af desperation.

***

Det skulle blive en korsets sejr, da frisernes konge, som havde trodset læren fra
kirke så længe, modtog dåben fra hånden af
biskoppen. Præsternes hænder – snedige og beregnende – havde forberedt alting meget grundigt. Der var det sted, som biskoppen havde udvalgt til dåben (ingen bøn
hus stod i Frislands, hvor den hellige handling kunne
er blevet udført); en klar morgen faldt på landet.
Mænd og kvinder var kommet sammen for at opleve det skue, som kirken tilbød. Trækorset, rejst
af kirkens tjenere, stod højt. Willibrord, den
Biskop af Utrecht kom med sin allierede Wulfram af Sens og et følge over området. I stilhed og triumferende løb
Roms budbringer til det forhøjede sted
hvor kongens dåb skulle finde sted. Foran
af alles øjne ville dåbens vand blive udgældt
over kongens hoved, og folket ville være vidne til, hvordan selv den mest trodsige konge accepterede korsets tro.

Machine Translated by Google

Hestenes vrinsken og hovenes banken
annoncerede sin ankomst. Ved siden af ham red Grimoald, hans
datterens mand. Krigere med spyd og ord fulgte efter. Da kongen
sprang ned fra sin hest
og gik hen imod biskopperne, som allerede havde indtaget deres
positioner langs siderne af det rejste kors, hele nordens stolthed
glimtede i hans øjne. En
Den ubrudte kriger ville bøje hovedet. Ufleksibel var
hans blik mod mændene og kvinderne, som stod tavse
i en cirkel, mens han nærmede sig korset.

Wulfram, biskoppen af Sens, begyndte nu at tale
højt, så det kan høres langt væk:

"In nomine patris et filii et spiritus sancti! Se, det er en
den store tid, som nærmer sig gennem Guds repræsentanter på
jorden. Konger og mægtige herrer begynder at høre frelsens budskab!

Med konverterens entusiasme udråbte han
ord:

"Mænd og kvinder fra Frislands land, som jeres konge i dag
accepterer frelseren og bliver kristen gennem
dåb, så I også skal kaste jer for fødderne
af den almægtige Gud, som sendte sin søn til jorden for at
rense også din skyld og for at frelse dig fra skyld og
forbandelse!

Machine Translated by Google

Ingen af dem, der stod der, forstod ordenes betydning. Præsterne stod i deres hårskjorter bag den talende biskop med et ydmygt blik mod jorden. Bevæbnede frankiske soldater stod vagt til højre og til venstre. Korset tårnede sig op som en frygtelig trussel.

Ratbods blik vandrede mod biskoppen, satte sig på den farverige kjole, rejste sig så og mødte den uklare blikk fra den delegeret fra Rom, vendte tilbage igen og bekræftede at ham på ny, hvor forskellig en konge er fra en præst. Bag den høje pande dukkede tanken op: En uoverstigelig barriere adskiller Germaniens konger fra præsterne i Rom.

Biskoppen blandede latinske sætninger ind i dåbstalen. Ordene fra ceremonien fløj som forvirrede natfugle over grunden og fandt ingen steder lytternes hjerter. Så deres effekt gik tabt ligesom røg fra røgelse. Ceremoniens klimaks syntes at være overstået. Ratbods blik samlede gruppen af hans folk sikkert og bestemt, som manglede ærbødighed ligesom ham selv sig selv.

Præsten portrætterede de døbtes hellighed og malede helvedespine for de fordømte, som ikke ville høre ypperstepræstens ord i Rom. Nu Wulfram af Sens vendte sig mod Ratbod selv:

Machine Translated by Google

"Tag da, Konge, dåbens vand, så du, befriet for alle synder, en dag kan komme ind i himlen med"
skarer af troende, til at sidde ved den alvidendes højre side Gud fra evighed til evighed, mens alle disse går til helvede, som dør udøbte."

Så afbrød Ratbods stemme den talende biskop.

Han spurgte på sine forfædres sprog: "Du

har sagt, præst, at jeg skal komme i himlen, hvis jeg tillade mig at blive døbt? Fortæl mig nu, præst, hvor er mine forældre, som er døde og aldrig har været til døbt?!"

Rædsel spredte sig gennem præstegruppens rækker, fordi den hellige handling havde været så uventet afbrudt. Biskoppen, fuldstændig begejstret for konverteringen, udsmykkede ordene:

"De er alle sammen med djævelen i helvede, fordi de døde som hedninger!"

Så sparkede Ratbod lerpanden med det hellige vand så den faldt til jorden og splintredes i stumper. Og Han slyngede sine frie ord i præstens ansigt:

"Så vil jeg fortælle dig, præst, at jeg hellere vil gå til mine forældre og djævelen i helvede end med jer præster himmel!"

Machine Translated by Google

Udgivelsesår

1944

Machine Translated by Google

Den Europæiske Front

Jo hårdere denne krig rammer de europæiske folk, jo større de energier, som det vækker i disse mennesker, og sætter i gang. Forældede regeringsideer forsvinder under påvirkningen af denne krig, som om de aldrig havde eksisteret. Versailles-traktatens kunstige sammensætning af stater er knust, og under lidelse og tårer fødes en ny æra.
Vi selv er kun en bølge i strømmen, der sætter Europas folk i bevægelse. Ideerne om race og socialisme ryster Europas folk og skubber dem til nye former for statsliv. Under

virkningen af bolsjevikkernes ekspansionsdriv og fjendens ondskabsfulde bombeangreb, folket i
Europa bliver uimodståeligt trukket tættere sammen, og en en følelse af fællesskab, som aldrig har eksisteret, opstår før i fortidens tider med den eneste tilsyneladende velstand i Europa. Det ville være forkert at sammenligne Europas tilstand med den, det befandt sig i, da franskmændene
Revolution og Napoleon rystede staterne og folket.
Dengang ramte bølgerne af en revolutionær oversvømmelse en et forældet Europa uden en idé under ledelse af den reaktionære kansler Metternich og ødelagde det uholdbare og hule system af et europæisk statsforvirring.

Machine Translated by Google

under østrigsk ledelse. Dagens Europa befinder sig ikke i en tilstand af blot bevarelse og forsvar af fortiden. Idet det er blevet bevidst om sine
germansk tradition, den bryder forældede statsgrænser og bringer folk sammen igen. Den gamle verden repræsenteres af fjenden i vest og i øst. Kapitalisme og marxisme er blot de syge spidser af den forældede opfattelse af livets formål og menneskets værdi.
Det Nye Europa bæres af energien fra
revolutionær idé om socialisme og race. Den befinder sig således samtidig i en tilstand af forsvar og angreb: angreb, fordi den modsætter sig en syg og forældet verden med en bedre en. Socialismen er ikke kun en indenlandsk Rigets program, som stræber efter en menneskelig orden baseret på præstationer, men som også indeholder - set ud over staten - programmet for en Ny Orden af
det europæiske folk på grundlag af den frie udvikling
af deres folkelige værdier og på baggrund af deres historiske præstation.

Rigsideens magt

I Waffen-SS' rækker kæmper i dag hollændere, flamlændere, vallonere, skandinaver, estere og
Lettere, og snart vil andre folk klæde deres opvågnede unge i samme uniform og dermed danne den europæiske

Machine Translated by Google

Foran under SS-symbolet, som er født af
behovet i denne time og danner grundlaget for en
kommende orden i Europa. Enhver, der måtte have tvivlet om ideens
styrker, bliver rettet, når han
møder i dag hollændere eller estere i Waffen-SS, som er mere
fanatiske og målrettede forkæmpere for
Rigsidéen end mange tyskere inden for Riget. Derved
vi møder anerkendelsen af, at disse mænds tjeneste i
Østen er Rigs idés stålbad. Mændene, der
har kæmpet derovre med det tyske SS mod bolsjevikkerne, har kastet
alt bag sig, alle de fordomme, der stadig hæmmer deres samtidige,
som
har ikke delt den unikke, vanskelige frontoplevelse.
I kampen mod vores vanskeligste modstander genfødes rigsideen i al
sin strålende skønhed. En europæisk fællesskabsfølelse er ved at
opstå, som ikke længere kender den.
politikernes tøven, der er fanget i den gamle stat
teorier. Disse europæiske frivillige SS-ledere og SS-mænd er fortroppet
for den europæiske front. De elsker
deres hjemland, og fordi de elsker dette hjemland
og er loyale over for det inderst inde, de ønsker det som en præmie
krig en ny verden, organiseret af et stærkt rige, som
alene er i stand til at redde deres hjemland og beskytte deres folks
levende krop. Disse mænd har bestemt
minoriteter i deres folk. Verdenshistorien er imidlertid

Machine Translated by Google

altid lavet af de få mænd, der har modet til at turde det nye. De tøvende følger først senere. Man må bladre gennem familiehistorien for en sådan frivillig for at føle, hvor stærk ideen om Riget påvirker
denne unge mand. Der er for eksempel en flamlænder. Han kæmper i rækkerne af Waffen-SS. Hans far er en højtstående belgisk kolonialadministrator og er nu i engelsk tjeneste; hans bedstefar var medlem af den belgiske parlamentet, en fanatisk repræsentant for fransk kultur mod den flamske opposition i sit eget hjemland. Barnebarnet omfavner Riget og Adolf Hitler. Hvilket brud i epoker erklærer sig! Hvilken stærk tiltrækning er
besat af Førerens personlighed! Hvordan
magtfulde taler blodet og rigsidéerne, at disse folks unge mænd erklærer sig parate til at dø for dette rige, hvorfra deres forfædre har levet
adskilt i årtier, ja i århundreder!

SS' europæiske opgave

SS vokser derfor mere og mere ind i sin Europæisk opgave: Den samler den opvågne europæiske ungdom i kampen mod bolsjevismen og de jødiske plutokratier. Den, der måtte mene, at SS derfor
mister sin oprindelige karakter eller afviger fra den strenge Rigets principper har ingen forståelse af

Machine Translated by Google

den revolutionære idé om nationalsocialisme, som fejer hen over nationalstaternes grænser. Ingen i Europa i dag tror, uanset hvordan krigen måtte ende, på en tilbagevenden af det kunstige statssystem fra Versailles, som
skylder udelukkende sin eksistens den engelske indblanding i europæiske anliggender. Det er forståeligt, at gennem denne krigs påvirkning viskes fernisen af en historisk udvikling, der ofte kun har varet et par årtier, væk.
og nu de fælles rødder i den europæiske familie af
folk kommer igen frem i lyset. Den germanske vandring og den tidligere germanske bosættelse mellem
Østersøen og Sortehavet til Atlanterhavet
og Nordafrika har dannet Europas blodsenhed
og skabte disse folk opstå på dette samme fundament.

Amerika og England har intet ægte program for en
den politiske nye orden på det europæiske kontinent. De
ser Europa allerede i dag kun som en koloni, hvilket de
har til hensigt at udnytte økonomisk. Bolsjevismen har lige så lidt at tilbyde Europa i ideer. Marxismen anerkender intet ægte folk, lige så lidt som den kan acceptere begrebet blod
i sin ordbog. Nationalsocialismen alene bekræfter
rødderne hos hvert ægte folk. Den ved, at kun den, der er
loyal over for sit hjemland kan være loyal over for Riget. Adolf Hitlers revolutionære socialisme betyder for Europa
ikke blot en regulering af de europæiske relationer

Machine Translated by Google

folk til hinanden på grundlag af den nuværende kamp. Alene fra denne bevægelses verdensbillede fremgår den kreative styrke af den rige fylde af mulige bånd mellem Europas folk og nationer og lederskabet af en ... stærkt rige. Man må tydeligt se, at en indre og en ydre orden i Europa kun kan udspringe af dybden af det nationalsocialistiske historiesyn. SS danner allerede i dag jernringen af de mænd, der længes efter lidenskabelige hjerter for Europas Nye Orden under lederskab af en stærk germansk midte. Uden disse mænds deltagelse kan det nye ikke opstå. Det er, som om vores kontinent rystes af høj feber; det er fødselssmerte i en ny æra, som ønsker at opstå fra grundlaget for blodsfællesskabet i den europæiske folkefamilie og for en socialistisk orden for deres fælles liv.

Uanset hvilken vej skæbnen måtte føre os mod dette mål og uanset hvilke tilbageslag der stadig venter os, forbliver selve målet fastlåst. Det er det eneste mål, som det overhovedet er værd at leve og kæmpe for. SS ved, at alt skal anvendes, så kammeraterne fra det europæiske øst vokser sammen med det til en et kampfællesskab ligesom dem fra vesten. Intelligent behandling, et stort mål af evner skal være bruges til at nå dette mål. SS forbliver

Machine Translated by Google

kompromisløs i sine principper, i udførelsen af sine praktiske opgaver, kreativ og generøs. Den skal være fleksibel nok til at behandle hvert folk i overensstemmelse med dets natur og historie. Det må være vores opgave at danne den europæiske ungdommen sammen til en hård og beslutsom front. Den vestlige fjende er ikke klar til at dø for en højere verden, fordi han ikke anerkender den. Fjenden i øst har kun bragt folket undertrykkelse og fornedrelse.

Hvis der findes umistelige menneskelige værdier, så er de det forsvaret af den tyske hærs front. På vores side står en ny idé. På vores side må det til sidst tippe skæbnens vægtskål, hvis vi forbliver hårde og bevidste om
hele det historiske ansvar for denne kamp.

Machine Translated by Google

Hvem må gifte sig med en ung mand?

af J. Mayerhofer

Da de unge SS-mænd i rummet begyndte at tale om piger, var det normalt ikke særlig passende. I dag var det anderledes. Det var en alvorlig samtale, og det forblev det.

Det var fordi en ældre værelseskammerat havde fået en bog til jul, som indeholdt forskellige alvorlige livshistorier visdomme, hvoraf nogle han gav videre til de yngre fyre til overvejelse. Det var en bog af den 80-årige Lower
Den saksiske forfatter Gustav Frenssen med titlen "Vorland". De forfatteren mente det endnu ikke erobrede land foran digerne, det "nye land", men ud over det også de racemæssige og moralske vores folks fremtid.

Hans, den ældre kammerat, fangede de unge - som ofte talte letsindigt om kvinder og kærlighed - på et gunstigt tidspunkt. Det var søndag efter frokost, tidspunktet for "stilhed før stormen", inden de tog til byen. Hans
læs først dette for dem:

"Den unge T. ville giftes og sagde til en ven: 'Jeg har en fætter med 3000 mark. Så gik han afsted og giftede sig med hende. Den unge B. og hans ven så to piger går foran dem på vej til dansen. De besluttede, at hans ven ville tage den korte med til dans og vin, og han ville tage den høje, som han senere

Machine Translated by Google

gift. Den unge S. ønskede sig en kone. En dag så han en
åbnede vindue og endte med at gifte sig med pigen, der havde
lod den stå åben. Den unge R. længtes i starten efter
naboen til venstre, men da hun løb væk fra ham,
Han tog den til højre. Det, der kommer sammen
på denne måde kaldes det et sakramente af katolikken
kirke - på godt tysk betyder det en Guds hemmelighed
vilje. Protestanterne siger: 'Hvad Gud har sammensat…' Jeg
tror, at det blot er tilfældigheder - og halvdelen af dem
uheldige ting - som sker for unge mennesker, der
ikke bliver ordentligt undervist af forældre, lærere eller staten,
og som selv, selvom de er vokset op, ikke har
åbnede deres øjne."

"I tager alle sammen til landsbyen hver søndag," vendte Hans sig.
og sagde til dem: "Og hvis oversergenten ikke var der, ville I
løbe hen til kvinderne hver dag, som I gør"
ikke engang særlig respekt, med få undtagelser.
husk omstændighederne omkring, hvordan I mødtes, og hvis ved
din gerning kan du udvinde fra landsbyboerne
dom: 'SS-mændene ved, hvad de vil med piger.
De vil ikke bare have…, de er også selektive
og har smag og en sans for renlighed, hvilket er halvdelen
af karakter.' - Denne eller hin egenskab, ellers 'Nej
tak'."

Hans havde skåret dem ned til den rigtige størrelse. Men han havde også
modnede dem indvendigt på samme tid. De

Machine Translated by Google

kritiserede hinanden ud fra, hvad de vidste om dem.
De, der mere eller mindre bestod testen, nød at lade de
"fangede" få det på en spøgefuld måde. "Liderne" lod deres
søndagshår blive rodet op uden modstand eller få deres ører
gnidet endnu rødere, end de allerede var af forlegenhed. Hans
var glad for de unges gode hjerte, som kunne påvirkes af
energiske ord.

"Lyt nu til denne passage," sagde han, og han læste
et andet afsnit:

"Den unge mand, selv den dybere og mere alvorlige
en, er mellem 24 og 28 år - når han vælger
hans partner resten af sit liv - i hans væsen stadig ikke
moden, stadig uvidende om sin egen essens, og gør det stadig
ikke kender livet og verden. Enhver, der kender
hele menneskelivet ved, at en mand på 37 er en fuldstændig
en anden end en mand på 27."

"Da det er sådan - ifølge Frenssen - den 27-årige
træffer de vigtigste beslutninger i sit liv - den vigtigste beslutning
i sit liv ... ved du hvad det er?
- og normalt ikke genkender det virkelig værdifulde
unge kvinder, dem der står der i enkle farver,
smuk, stærk, stille og dyb, skabt af naturen og
race specielt til at være mødre og opdrættere af vores race;
snarere har de meget mere en tendens, i henhold til deres
umoden natur, mod dem der farverigt glitrer

Machine Translated by Google

med små talenter og tricks, som griber dem an med små overfladiske charme.

"Da disse mænd af den mest værdifulde slags, giftede sig, modnes i løbet af årene, de erkender, mere tydeligvis fra år til år, den slags kvinder, der er værdifulde, længes efter og begærer dem, eller snart får hemmelige kærlighedsaffærer. Og disse værdifulde piger på den anden side hånd, da de oplever, at de ikke bliver udvalgt af de unge mænd, og selv kan ikke og gør ikke ønsker at leve uden kærlighed, og er, ifølge deres egen værdifulde natur, tiltrukket af disse værdifulde, modne mænd, følg deres kærlighedslyst. Og derfor, på denne måde, gør på den ene side disse værdifulde mænd lever i ødelagte ægteskaber, hvilket i høj grad skader deres produktivitet, og på den anden side disse værdifulde kvinder lever enten uden kærlighed i konstant utilfredshed, eller forbliver (de fleste af dem) under hele blomstringen og frugtbar periode i deres liv en barnløs elsket. Dette Situationen er fuld af problemer fra et menneskeligt synspunkt, og fra den folkelige, der er til stor skade."

"Fuld af problemer fra et menneskeligt synspunkt, og "fra den folkelige, der er til stor skade," gentog Hans med vægt.

Efter han var færdig, forblev der stille et stykke tid. Men så sagde én: "Men vi kan ikke vente så længe?" Hvor gammel er du, Hans? Sidst i trediverne? Det er næsten

Machine Translated by Google

midaldrende! Reichsführer SS ønsker dog, at vi skal gifte os unge!"

„Jeg forventede denne indvending," svarede Hans. „Forfatteren Frenssen mente ikke, at man ikke skulle gifte sig før 37, snarere ønsker han, at den unge mand skal gøre alt, så tidligt som muligt, for at blive bevidst om virkelige menneskelige værdier, hvilket naturligvis går hånd i hånd med, at I arbejder på jer selv. 'Mand, bliv essentiel!' gjorde en sagde en vigtig mand engang.

"Tror I, at Reichsführer ville have, at I skulle gifte jer unge, så I kunne gifte jer dum? Og så I først åbner øjnene bagefter? Tror I, at Reichsführer gav jer frit letsindigheder? I ville bedrage jer selv. Det er et tillidsbrev! Reichsführer mener, at I som SS-mænd er værdige og modne nok til at kæmpe for Tyskland og om nødvendigt dø. Men hvis det kan kræves af jer, så kan I også have tillid til at give Tyskland nyt liv. Reichsführer mener ikke at støtte enhver primitiv kærlighedsaffære. Han tænker, når han ønsker jer tidligt ægteskab,

om Tyskland, om børn, men han tænker også ovenover alt om disse børns værdi! Hvis vi i dag har hundredvis af Oak Leaves-modtagere, tusindvis af Knight's Krydsmodtagere og hundredtusindvis af andre dekorerede soldater - udover det rå materiale, som vi også har - så overvej bare hvor alt det

Machine Translated by Google

kommer fra! Du er i dag, som dine forældre skabte dig, og det betyder, som dine forældre var. De fremtidige drenge og piger, mænd og kvinder, vil være, som du avler dem, det vil sige, som du er, og som dine piger også er.

"Og da en soldats tid i krig ikke tillader det spild, så må du ikke spilde din tid. - Kan du Tal alvorligt med din pige om den slags ting, som jeg nu tale med dig? Hvis ikke, hvis de er for dumme eller bløde til det, så lad dem med glæde gå. - Men hvis de bliver alvorlige og stille, når du fortæller dem dette, og hvis de kigger ind i dig øjne, så er der noget. Men stop aldrig med at teste dem og dermed jer selv igen og igen."

En af de unge sagde: "Jeg synes, det er meget svært at træffe denne vigtigste livsbeslutning korrekt det rigtige valg af kone. Og derfor finder jeg Frenssens' idé om kun "at gifte sig sent, rigtig godt." Så blev passene bragt ind i rummet.

"Gør jer klar, drenge," udbrød Hans, "Vi har det samme sti for en måde, så vi kan afslutte vores samtale."

De gik ud af barakkerne ud i den fri luft. Der var faldet ny sne, og landet duftede meget rent. De gik sammen ned ad en bakke, hvor deres kvarterer var placeret, foran det et rigt integreret landskab hvis evige liv lå beskyttet under en krystalsne tæppe.

Machine Translated by Google

"Der er ingen tvivl om, at netop den nordiske mand modnes senere end manden fra øst eller syd, især hvis man med modenhed også mener modenhed i karakter, ånd og soliditet. Krop og sjæl er, ifølge vores tro, i bund og grund ét og hører derfor sammen. I sig selv er et senere ægteskab naturligt for den værdifulde nordiske mand. Men jeg behøver ikke at fortælle dig, at vi i dag står i den vanskeligste kamp for vores racemæssige eksistens siden begyndelsen af vores folks historie. Vores forældre og bedsteforældre havde generelt for få børn, fjendtlige folk havde derimod fire eller fem gange så mange! Og nu, inden for et halvt århundrede, kræver en anden krig allerede ofre fra vores blodbane. Så vi må forkorte tidsrummet mellem generationer. Vi har intet valg og ikke på anden måde så forståeligt overvejelser bør forhindre dette. Vi må tværtimod sigte mod, at den unge mand allerede tidligt ved, og tage sin pligt alvorligt. Og vi udfører den gennem gensidig hjælp i denne opgave. De af samme karakter Blandt gamle og unge skal stå ved hinanden med råd og med handling. Den første er selvfølgelig af mest lidenskabelige interesse for jer selv, nemlig erkendelse af, at opgaven med at vælge hustru er den ene ting Det er virkelig vigtigt, så alt andet går som det skal af sig selv. Grundlaget for hustruvalg er imidlertid lighed i fødsel, det vil sige at tilhøre samme race,

Machine Translated by Google

og inden for samme race eller race også kompatibilitet i de vigtigste karaktertræk og åndstræk."

"Ungdom i dag som 20-årig, men også på grund af tid-" afgjorte årsager, er så uklar og ubestemt i spørgsmål om kærlighed og ægteskab", fortsatte Hans. "Men hvordan kan det være anderledes, så længe medierne har været oversvømmet i så lang tid med så mange useriøse forestillinger om disse ting for at tilfredsstille de tankeløse massers nysgerrighed og begær? Kan det være anderledes, hvis vores piger maler sig selv og giver sig selv luft efter filmstjerners eksempel? Kan det være anderledes, så længe den tyske dreng mener, at hans pige skal ligne præcis den eller den filmstjerne, og omvendt, hvis den tyske pige vælger sin 'type' blandt filmstjernerne? Kan ungdommen forstå, hvad den nordiske følelse mellem dreng og pige, mellem mand og kvinde er, hvis den hele dagen lang kun plaprer og fløjter dumme hits, summer og slentrer, i stedet for at synge tyske kærligheds- og folkesange, danse tysk og pleje et livligt, tysk socialt liv? Først når vi igen har en fælles, naturlig folkekultur og et naturligt fællesskabsliv - renset for det fremmede - i

klaner, landsbyer og byer, når alt fungerer
sammen for at fremme og våge over den rette kærlighed til folkets ungdom, når bryllupsfester igen
blive meningsfulde folkefester, så vil selv de
Unge på 20-tallet ved nok stort set, hvad de

Machine Translated by Google

bør elske, og hvad de bør undgå, og de vil også vide, hvad ansvar over for forfædre, lighed i fødsel og opvækst er. Og de vil finde de samme ideer blandt deres slægtninge og bekendte, ligesom det var med vores forfædre for årtusinder siden. Læs i sagaerne, der har du 'billederne af bedre tider', som vores loyalitetssang synger om! Du er kaldet til igen at vække disse sunkne billeder til nyt liv, idet du frembringer børn af *en sådan* værdi, med hvem kun fremkomsten

af en sådan nordisk formet kultur kan opnås. Og gør

glem ikke, at dertil har I brug for mødre, der kan opdrage børnene i en sådan kulturs ånd og bevare den levende folklore, der hører med den."

Hans var færdig med sin søndagsprædiken. Han stoppede, og gruppen gjorde det samme med ham. De kiggede ud i det fjerne, og de opdagede sneen i nærheden. Deres varme hænder greb fat, og snart var sneboldene

flyvende.

Efter en intens sneboldkamp sagde de farvel og gik hver til sit. En af de unge fyre blev hos Hans, og de rørte sandsynligvis begge hinanden.

på mange flere spørgsmål.

Machine Translated by Google

Dit liv tilhører dit folk!

af H. Kl.

I dagbogen og ejendele fra en SS-mand, der dræbte selv gentages følgende sætning ofte: "Mit liv har ikke længere værdi!" Hvad mente han med det, og gjorde han Har han ret til at tale sådan?

SS-manden var 21 år gammel. Hans elskede - som havde bandt ham med to forskellige piger, den ene efter den anden, var ikke af en useriøs art. Han havde søgt en værdifuld forening, en ligeværdig hustru, som ville give ham sund børn i et varigt ægteskab. Han opgav den første pige da lægeundersøgelser tydeligt viste pigen ville forblive infertil. Men så, når en ny kær kærlighed havde bundet ham til en anden pige, fandt han ud af på hospitalet at han *selv* ved egen skyld var blevet steril.
Siden da har sætningen om hans formålsløshed livet blev ofte gentaget i hans skrifter, og at han havde mistede alt, hvad han havde levet, elsket og kæmpet for: videreførelse i hans børn.

Hvad denne SS-mand ønsker at opnå gennem sin selvmord? Ville han gøre op med sine selvforskyldte infertilitet eller ønskede han at undslippe en barnløs tilværelse, som forekom ham fattig og tom?

Machine Translated by Google

Vi overlader gerne undersøgelsen af disse spørgsmål til psykiaterne. For os SS-mænd er i dette tilfælde, som i alle selvmordstilfælde, kun ét spørgsmål nødvendigt og vigtigt: Hjalp eller skadede gerningen folket?

Ingen kan benægte, at den her omtalte SS-mands gerning forårsagede alvorlig skade for folket. For der blev intet sonet eller gjort godt igen ved den. Tværtimod: ikke blot berøvede SS-manden sit folk
afkom, men ved sin egen død berøvede han det også sig selv og af sin egen arbejdskraft og kampkraft. Derfor forøgede han sin skyld.

Der kan være tilfælde, hvor en stor skyldfølelse kun kan sonet gennem døden. Så er der tilfældet hvor
Den skyldiges fortsatte liv kan betyde en uudholdelig byrde for samfundet. I alle andre tilfælde er der kun én forsoning og forsoning, nemlig
den samlede livsindsats for fællesskabet.

I sin ordre af 19. marts 1939 udstedte Reichsführer SS tog tydeligvis stilling til selvmord. Den siger:

"Højst 15% af selvmord begås af årsager
der kan accepteres, for eksempel livets afslutning efter en forbrydelse, der skader samfundet og pletter ære. 85% af selvmordene begås dog for årsager, der aldrig kan accepteres, såsom frygt for straf, frygt for en prøve, efter irettesættelse fra en overordnet, efter et skænderi med forældre, efter

Machine Translated by Google

opløsning af en forlovelse på grund af jalousi efter en uheldig kærlighedsaffære osv.

"Selvmord af denne art har intet at gøre med heltemod" eller heroisk ånd. De bliver af os SS-mænd betragtet som en flugt, som en desertion fra kamp og fra selve livet.

"SS havde aldrig haft forståelse for folk, der undgå kamp. Derfor erklærer jeg, at i alle tilfælde hvor og undersøgelse iværksat af den overordnede fastslår tydeligt, at årsagen til selvmordet kan ikke accepteres, at der ikke gives meddelelse om dødsfaldet af manden, og at SS ikke deltager i begravelse."

Dit liv tilhører ikke dig, men dit folk.

Machine Translated by Google

Det, vi kæmper for, er beskyttelsen af eksistensen og spredningen af vores race og af vores folk, dens børns næring og opretholdelsen af ren blodet, friheden og uafhængigheden af fædrelandet, så vort folk kan modnes mod opfyldelsen af det mål, der er givet den, også af skaberen af universet.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Man skal overvinde "dødpunktet"

Budskabet i følgende brev fra en virksomhed leder skal forstås helt bogstaveligt. Det gælder for dig og mig og os alle meget personligt.

...Trods disse vanskelige dage ser vi frem mod fremtiden med tillid. Men én hjemsøgende tanke generer mig ofte, nemlig at alt for få europæere er fuldstændig klare over hele, i sidste ende forstand denne krigs absolut ubetingede natur. Det er bestemt spredes mere og mere. Men krigens samlede alvor omfatter kun alt for få.

Bolsjevisten ønsker at komme til vesten, og med ham rider på døden - for os alle, ingen undtagelse. Vi kæmper for eksistens eller ikke-eksistens - os alle, vi i Riget og i alle europæiske lande. Det, der truer os fra øst, er total udslettelse; bolsjevismen er den absolutte historisk negation af alt, hvad vi er, uanset hvad man kalder det. Og russeren er stærk, især i den ene ting, der tidligere altid har afgjort konflikter: i ånden. Han er så fantastisk sund; Selv den bolsjevikiske gift kan ikke skade ham. I stedet har den effekten af en bakterie, som sætter den tidligere

Machine Translated by Google

sovende styrker i bevægelse, som derefter blindt, men uimodståeligt følger en indre lov.

Bolsjevismen er en virkelig stor begivenhed i de tidligere fattige Russisk historie, noget der historisk set har bevæget sig - og bevæger sig stadig - den brede masse af dette kæmpefolk. Russerne går uhindret ind i denne krig. Vi bærer en rig arv med os, som tynger os.

Det er som Føreren engang sagde: Den sidste bataljon sejrer; med andre ord, den der affyrer det sidste skud vinder, uanset hvordan kampen endte, eller hvor dette sidste skud affyres. Den, der holder sit våben klar til at skyde og sigter mod modstanderen fem minutter efter tolv, har vundet, selvom han står alene mod en tusind.

Meget bitre uger lå bag mig, uger fulde af forfærdelige oplevelser. Men vi soldater her i øst oplever en enorm selvbevidsthed og ædruelighed omkring os selv. Vi bliver renere, bedre, hårdere og sundere her. Soldaterne, der allerede har holdt stand i over to år i Rusland, er de bedste mænd i vores folk, langt den bedste. Det er sådan: man bør ikke længere træne rekrutter i tyske kaserner med bruserum, senge, skabe osv., men i russiske eller polske beskidte reder. Man bør ikke længere samle divisionerne i det vestlige Europa, men i Sovjetunionen og i Polen.

Machine Translated by Google

For nylig samlede jeg to soldater op, som var blevet adskilt fra deres enheder. Ti dage tidligere havde de været i Haag. Det er helt klart her, at man ikke kan forvente meget af den slags mennesker i starten, uanset hvad.
hvor udstyrede de måtte være. Men det er en skam.
hvad der alt går tabt i de første slag. Dette synspunkt tales om
om mere og mere. Selv enheder, der har været i
hjemland i en længere periode til hvile eller genoptræning er
ikke længere så gode, som de ville være, hvis de aldrig havde
været der. Man skal først overvinde "dødpunktet": man skal aflære sig
ved at se tilbage, man skal lære, at vejen til det virkelige og sande liv
kun fører ad omvejen af
fjendens nederlag, at der ikke er nogen vej tilbage.

Hjemlandet er for smukt til os; det gør os syge,
slap og svag. Det har intet at gøre med moralen derhjemme. Men med
effekten af sikkerhed og ordentlighed i
hele vores liv og vores væsen; det er det, der gør os så
syge, når vi ser tilbage på den russiske elendighed, på
ensomhed og ødemark af et nådesløst krav,
hvilket - så absolut - sandsynligvis kun er blevet lavet på
Athenerne i deres kamp mod Sparta eller Cæsar i hans
kamp mod Vercingetorix.

Man må forstå, at selv helt følelsesmæssigt, ellers bukker man under for det enorme pres
som falder på én åndeligt. Hvis man forstår dette,

Machine Translated by Google

så forsvinder presset øjeblikkeligt. I stedet kommer en iskold, aktiv vilje til at engagere fjenden og besejre ham for enhver pris. Under mine opgaver har jeg blive bekendt med meget forskellige afdelinger, dem som har været i Rusland uden afbrydelse siden 1940, dem der blev dannet i Tyskland under krigen, og dem, der er samlet i Frankrig. De sidste har den sværeste tid med at vænne sig til den ubetingede karakter af det russiske land for at opnå et klart overblik over de gigantiske muligheder i disse rum, som dér venter på europæisk kreativitet.

Det summer i deres hoved: "Dengang i Frankrig!", i stedet at sige: "Her er jeg, her bliver jeg - og hvis det ikke er rart her, så bliver det dejligt, det er derfor jeg er, den jeg er!" Alt for få siger desværre sidstnævnte. Hvis vi kunne bide fast i den russiske jord ... ville sovjetterne jager os aldrig væk. Men desværre bider alt for få fast her nede; de drømmer om krigens afslutning tilbage hjem, men ikke om krigens afslutning som en fri mand i øst. Og det er en stor skam. Det må komme så langt. På i det øjeblik kan russeren gøre hvad som helst kan lide; han vil ikke komme en fod frem…

Machine Translated by Google

Hvis vi ser den gamle verden falde i ruiner, så lad os ikke
spørger alt for meget om, hvorvidt meget af værdi, meget der er
uerstattelig, bliver også ødelagt! Det gør én trist
og svækker modstandskraften. Lad os i stedet
spørge os selv, om vi stadig føler en gnist af
styrke i os selv, som gør os i stand til at genopbygge
Reich ud af vores kød og blod. Hvis det er tilfældet - og
Jeg ved, at de bedste iblandt os besidder denne faste tro -
så vil vi også have styrken til at genopbygge det store
virker der, hvor ingen gammel mur stadig hindrer os - i
rum i øst og over ruinerne i vest. Den
katedraler faldt; deres hellige mål lever videre
uforgængelige i vores blod. Så vi er frie til kamp
og vil senere være fri, efter det evige mål,
at bygge de nye citadeller i en ny tid.

***

At være enkel og naturlig
er det højeste og endelige mål.
- Nietzsche

Machine Translated by Google

Mennesket er overlegent i forhold til materialet, hvis det modsætter sig det med en stor leje, og ingen masse eller stor masse af ekstern kraft er tænkelig, som ikke kan besejres af åndelige styrke. Og ud fra dette kan enhver, der er i stand til det, drage konklusionen, at hos mænd, rigtige mænd, er værdier levende, som ikke kan ødelægges af granater eller bjerge af sprængstoffer.

- Ernst Jünger

Machine Translated by Google

Det evige hjerte

Vejen tilbage - det er det, vi kaldte vejen til
mødre og fædre, forældrene, som havde mistet en søn,
ofte deres eneste; den vej, der skal føre dem ud af desperation og
ensomhed tilbage til livet. Frau Marianne Harmitz fra Saettin
beskriver et møde med
en frontlinjesoldat, der rapporterer en sådan mors tilbagevenden:

Det var i toget. Blandt de rejsende sidder en ung soldat. Hans hår
var blevet gråt. Han har ar i ansigtet og linjer, som kun kommer af
et stort chok.
Han rejste på orlov i seks uger, som han sagde, og
Siden en spurgte ham, hvordan en så lang orlov var mulig, begyndte
han gradvist at tale.

Den hårdt sårede fyr var kommet fra Stalingrad -
hvor han havde deltaget i den vanskelige kamp næsten til
helt til sidst - med fly fra hjemlandet og et hospital i
Wien. En reception, der selv os forhærdede mænd rørte til tårer.
Utrolig kærlighed, omsorg, blomster, sympati. I
Ved siden af ligger min ven og kammerat. Ved hans side, tavs og
heroisk, sidder hans mor, som ser sit eneste barn begynde
langs stien ind i det vide, ukendte land. På tværs
fra mig er kammerat H., som havde mistet en arm og begge
fødder.

Machine Translated by Google

Han er alene. Aldrig ser man slægtninge ved sin seng. Bekymret og med tavs medfølelse hviler hans øjne på moderens ansigt. Hun føler det, og et usynligt bånd af forståelse omslutter hendes hjerte.

"Hvem er denne unge mand?" spørger hun mig pludselig.

"En uangribelig mand og kammerat," svarer jeg.

"Alene?"

"Desværre, ja, og fattig."

Hun bliver tavs. Jeg overvejer, hvad disse spørgsmål - kl. denne time - sandsynligvis ondsindet. Jeg ved, at hun ejer en stor gård, at hendes mand er død, og at der, ved siden af hende, sønnen, arvingen, navnebæreren, er ved at afgå på sin sidste rejse. Hans liv ebber mere og mere ud. Hun holder hans hånd, som bliver tungere og tungere. Og man føler, at hendes hjertes blod trækker sig tilbage, at hun føler, at hendes liv falmer sammen med hendes søns, som var den indholdet af hendes liv og hendes første og sidste opfyldelse. Stille holder hun stadig hånden, når den allerede er kold; vi ligger tavse og tør ikke trække vejret.

Så rejser hun sig og går hen til vores kammerat, som ser på hende med store øjne. De rækker deres hænder ud. Hun føler hvad det varme tryk skal betyde: hans indre sympati.

"Nu har jeg en anmodning til dig, min kære ven." Du var min søns ven; må jeg tage dig til min

Machine Translated by Google

søn? Alt skal tilhøre dig, alt…!" Det er
som et hulk.

Bekymret forsøger han at kysse hendes hånd. Og at stamme.
hans tak. "Det," slutter soldatens rapport, "er hvad jeg
erfaren, og jeg ved, hvad jeg skal gøre for at vende tilbage til fronten
når min orlov er slut."

Han havde set Tysklands evige hjerte: det tyske
mor. Han så hende overvinde døden i sin største
øjeblik.

Machine Translated by Google

De knuste hænder

Mester Riemenschneider var alene på sit værksted. Tusmørket faldt blidt på skikkelserne, der syntes at blidt fyldt med liv i det sidste dagslys. Tilman beholdt sin rastløse hænder stille, og hans øjne omfavnede endnu engang arbejde på det seneste. Han rejste sig og gik med tunge skridt hen til Madonna-statuen og - som den så ofte havde gjort før - den viste sig igen for ham, at han ikke stod over for en død træværk, men et mystisk bankende væsen. Han engang mærkede igen klædningens blidt faldende draperinger, bemærkede en velkendt, ejendommelig kuldegysning gå gennem hans krop, som altid kom over ham, når han begyndte at udskære en kærligt og intimt ansigt ud af det bløde, duftende træ fra de oprindelige skove. På arbejdet kunne han altid lide at være alene, og han var hverken bundet af tid eller time. Alt hvad han så og elskede eller hadede i sit liv, tog blot i sine hænder for at lade det blive til et nyt at være ude af sten eller træ og lettet fra hverdagen leve. For hans koner har det ikke været let at leve ved hans side. Han var gift tre gange, men døden var en fælles gæst og havde holdt fast i, hvad han troede på at eje fuldstændigt. Til tider forekom det ham, at han var skyldig, som om han havde ladet sine koners liv, hvilket havde været så

Machine Translated by Google

speciel for ham, flyde for meget gennem hans hænder ind i hans arbejde. De havde altid været som springvand for ham, fra hvor han kunne finde styrke og glæde og lejlighedsvis også lidt fred. Men de var ikke rigtig væk, og dette var en god og trøstende vished for mesteren.

Skønhed og aristokrati opstod fra materialet. Han havde opfyldte en uskreven lov; født ud af ingenting, havde han synliggjorde skabelsen og troen på livet i stumme væsner.

Det har været en lang vej siden den hårde tid som lærling til højdepunktet af sit arbejde. Han havde set mange mennesker og lande. Åh, verden var vid, og længslen var voksede, jo mere han drak det ind. Men gradvist fred kom endda over ham. Würzburg omringede rastløshed i hans blod. Her var han beskyttet.

Mesteren reflekterede roligt over det hele og så indså han, at den svundne tid med bonde- opvågningen var som en stor flod, hvori hans længsel kunne flyde.

Hans tanker gik endnu engang gennem skatten de gejstlige vagtmesteres haller, gennem håbefulde søjlemure i de høje katedraler - i dem alle var hans skulpturer, monumenter, altre, apostelstatuer. Stående i disse mægtige stenskove var han altid glad, og han beundrede mesterbyggerne af land, der trodsigt stablede sådanne strukturer op i

Machine Translated by Google

himlen. Han kunne også lide klokkerne, der ringede over det vide land med deres tunge toner.

Men noget mærkeligt havde levet ufrivilligt indeni ham og brød nu igennem. Hvorfor lagde præsterne røret på? Hollandsk guld og farvet pynt derinde? Hvorfor sang de i udenlandske bønner til Gud? Hvorfor syntes pengene at klangen i etuierne at være det vigtigste for kirker? Så kom vild nød over Riemenschneider.

Han knyttede sine velsignede hænder til kraftige næver. Hvordan ofte havde præsterne tvunget ham til at forme ting, som hans hænder var modvillige til at gøre. Alligevel er jeg gået, som jeg ville, de kunne ikke hjælpe mig; og mens han tænkte, en kold gnist voksede i hans øjne. Han havde brugt mennesker, der omgav ham dag efter dag som modeller for hans arbejde. Landsbykvinder, børn fra byen, mænd fra værkstederne og fra landbruget - han havde placeret dem i altrene, og kirken havde givet dem udenlandske navne.

Prælaten for prinsbiskoppen af Würzburg bragte mesteren en ny ordre. Riemenschneider er gnaven svaret spidsede hans ører. Så brast det ivrigt og uhæmmet ud af ham: "I byen går der et rygte spredes, men jeg vil ikke tro ... Mester Riemenschneider! Til alle tider har de helvedes magter

Machine Translated by Google

havde deres plads indeni dig. Hvordan ellers kunne du placere legemliggjort Antikrist inde i de hellige altre?"

Presset og meget forbløffet spurgte mesteren: "Hvor ... hvor er Antikrist, hr. ærede herre?"

Han gled de blege hænder ned i sine vide ærmer soutane og sagde koldt, lidt hånligt:

"I hjørnerne af jeres altre sidder bønder på hug med vulgære ansigter, og du har skabt en ret fornem ansigt for Judas i Heiligenblutaltar i Rothenburg, så det kunne være Sankt Johannes. Og på alle "Krydsene, tyvene mangler, og", hans øjne krøb op mesteren, og han bøjede sig frem: "og alle Guds mødre du udskærer din unge kone Elisas ansigt."

Mesteren gav præsten et let og køligt smil, løftede de slanke hænder i afvisning og sagde: "Ja, ja, jeg ved hvad du vil sige: ...Og stadig i dag er mærket af vanære, de første mennesker i nøgen, står munter og uskyldig ved portalen til Marienkirche. Jeg ved du hvad du synes om mit arbejde, siger du at jeg holdt mig ikke til De Hellige Skrifter. Nu er jeg kommet til ved, at det er meget risikabelt at fordybe sig også dybtgående indsigt i de Hellige Skrifter. Jeg gled lige af falsk tøj, som du har viklet om folket og nu er det irriterende for dig, fordi du ser sandhed."

Machine Translated by Google

"Vær opmærksom, mesterrådgiver, træskærer af den hellige og eneste kirke, hun har Herrens sakramente, hun står uberørt over alle mennesker. Forbliv en tjener for hende!"
Bliv ikke djævelens og hans lakajers håndlangere!"

Mesteren svarede ikke noget, men stirrede længe og hånligt på prælaten. Da den tunge egetræsdør smækkede i bag den afgående kirkemand, vidste Riemenschneider, at den første store bjælke i
broen, han havde krydset i årtier, var brudt.

Tilman Riemenschneider havde været i landet i nogle dage. Han besøgte venner og kammerater, hvis tilknytning han vidste var til den hemmelige hær.
bøndernes modstandsorganisation. Det tavse oprør spredte sig som ild. Bøndernes nød voksede. Men Tilman
Riemenschneider tog parti for dem.

På toppen af Würzburgs bymur bonden-
Høvdingene havde stået i timevis og ventet på
bondehære, der skulle ankomme til byen. Indtil oprøret havde de gemt sig. Da alarmklokkerne ringede
de kom pludselig ud og samlede lydløst deres
mænd. Deres forhold stod nu godt. Ærkebiskoppen havde flygtede, må han have indset, at hans spil var slut.
Bønderne skulle komme. Vinden ramte deres ansigter som en kold knytnæve. Natten krøb kølig og lang. Bermetter

Machine Translated by Google

rykkede op til Riemenschneider: "Det tager forbandet lang tid
tid, hærens march mod Würzburg."

Mørke, kulde og venten voksede uophørligt
sammen mere undertrykkende, mere overvældende.

Et råb lød gennem det sorte mørke. Klovklap.
En farende rytter. Det var Mergentheims kurér. Ud af hans
gispende åndedræt trak de ordene i sig, først kun to, der
vanvittigt snurret rundt:

"Alt er slut... Alt er slut!... Intet er tilbage"
af bondehærene." Den stammende rapport om
den sidste bondehærs fald brændte i deres skræk.

Intet bevægede sig. Rædslen voksede omkring mændene
som om de var omgivet af en uigennemtrængelig mur af
flammer. De troede, de var ved at blive kvalt. Det var
uudholdeligt. Så udstødte nogen et vildt hyl, som kun en
et slået dyr er i stand til at græde.

Men så brød det løs med et raseri. En bondeleders
råbte et skarpt kald gennem turbulensen i
opløsning:

"Riemenschneider! Riemenschneider!... Her, hurtigt, en
hest, vi må forlade Würzburg! Da biskoppen
Når sejrherrerne vender tilbage, vil de marchere ind i byen, og så vil vores
liv vil være forbi. Vi er mudder på deres sko! Vi… de
de sidste!"

Machine Translated by Google

Og forbløffet over hans rigiditet: "Hvad så, Riemenschneider? Kom!" Meget svagt, men hårdt som glas, lød hans svar:

"Jeg har gjort Würzburg stor ... jeg bliver. Jeg vender mig ikke tilbage."

hale, og… og… hvor… skulle… jeg… gå hen?"

Stilhed!

Kun nattens sorte storm rasede. Ingen stjerner var skinnende, intet lys af håb varmede.

Bondelederne tænkte bedre over det. De indså at enhver flugt ville have været unødvendig. Før eller siden senere ville de være blevet opdaget, eller de ville har måttet gemme sig i skovene, men så de evt. kunne dø af sult.

De sidste bondeledere formåede at gemme sig i tre dage, så blev de opdaget og fanget af biskoppens blodhunde.

De krøb sammen lænket i de dybeste fangehuller af fæstningen Marienburg, deres brændende øjne fokuseret på det tunge mørke. Ingen af dem kendte til de andre. Luften i fangehullet var beskidt og fugtig.

Tillman Riemenschneider blev næsten kvalt i fangekælderens mørke. Dag for dag gik, skridt for skridt skridt, og mange nætter sivede hen. I morgen var væk, og fortiden var kollapset.

Machine Translated by Google

Pludselig klirrede fodtrin foran hans stenfangekælder, eller det kunne også være lænker. Dagslyset blændede. Riemenschneider. Han blev groft skubbet fremad. Den den prangende røde farve fra bødlernes dobbeltsmykker brændte i hans øjne. Han trådte ind i retssalen.

Over hans ydmyghed tronede tribunalet. Sort, fjern og tilhørende en anden verden. På det tidspunkt dengang vidste han: Nu kommer min høst ... den røde høst.

Anklagen blev læst op af byens foged. præsteskabet havde overgivet mesteren til det verdslige hof; hun beholdt rene hænder, for hvordan kunne det overhovedet være muligt blodbesudlede hænder omfavner Det Allerhelligste? Kirken var uplettet. Hun stod over det sekulære stat, der skulle tjene hende, og den sekulære stat måtte afsige dommen:

"Tillman Riemenschneider, billedhugger, træskærer, by-rådgiver og tidligere borgmester i byen Würzburg, er anklaget for ondsindet forræderi mod sin monarker og feudale magt herre, den ædle prinsbiskop af Würzburg. På grund af ulydighed og fordi han havde til hensigt at åbne byen for de krympende bonde-kættere, han får dommen på døden ... Men kirken ..."

Riemenschneider lyttede knap nok. Han kiggede igennem alt, og udenfor hørte han en fugl synge. Lille fugl,

Machine Translated by Google

Han tænkte, jeg kunne have haft brug for din sang i går
og alle dagene i fangehullet, men anklageskrift og
dommen fortsatte, ord for ord, nærmede sig ham, rørte ved ham, greb
fat i hans hjerte som jernfingre og
brød den.

"Kirken er barmhjertig i Herrens navn,
Riemenschneider vil kun blive berøvet en del af sin
ejendele vil blive frataget, og ved hjælp af
tortur ... hans hænder ... vil blive ... knækket!"

Kunne solen skinne ... blæste vinden? Gjorde træerne det?
har ret til at rasle og fuglene ret til at synge
da denne ulidelige smerte blev påført? Må ikke
alt fryser til is af navnløs rædsel?

Og det blev gjort!

Mennesker fuldbyrdede en menneskelig dom. Da
torturbøderne begyndte deres forfærdelige handling, mesteren gravede sin
tænder i hans læber. Han sagde ikke en lyd. Så faldt han
til en hvirvel af lysende røde cirkler.

Så at vores aldrig igen som i middelalderen vil
kreative mennesker skal tortureres - for dette kæmper vi.

Machine Translated by Google

Sjæl og krop

af LE

Det senklassiske, kristne koncept hævder, at der er en dyb forskel i essens mellem krop og sjæl. Begge er af forskellig oprindelse: kroppen er af en jordisk-materialistisk kilde, sjælen af en guddommelig-åndelig oprindelse. Begge har en forskellig skæbne: kroppen dør og forfalder, sjælen er evig og lever videre efter døden. Begge står i den største værdimodsigelse: kroppen er kilden til drifter, af det lave, af anti-værdier og ondskab; sjælen er bærer af det høje og gode og dermed af ubegrænset værdi. Mellem både gab og uoverstigelig kløft står de imod hinanden. Det vanhellige legeme er kæden af sjælens frie, gudfrygtige høje flugt; det er dens et urent, jordisk fængsel.

Vores livsfølelse og vores races naturlige følelse gør det ikke enig i disse principper for en døende og kollapsende verden:

Vi ved, at begge - sjæl og legeme - er betroet os direkte af skaberen. Begge er ligeligt de manifestation af det evigt skabende og vidunderlige arbejdende guddommelig natur.

Vi ved, at vi har arvet begge dele fra vores forfædre, og at begge dele lever videre i vores børn. Vi ved det at beslutningen om begges fortsatte liv eller død er

Machine Translated by Google

placeret i vores hænder med selvansvar. Vi lever i ærbødighed for, at vi er kaldet til at hjælpe med at bevare skaberens værk og sprede det gennem tidsaldre.

Vi ved, at vores krops ædelhed og renhed er samtidig vores sjæls og omvendt. Vi ved, at den, der ødelægger sin krop, også ødelægger sin sjæl, at den, der forrådner sin sjæl, også præger sin krop. Vi ved, at vi kun kan uddanne og forme vores sjæl sammen med vores krop og omvendt.

Vi ved, at vi i bund og grund er én og samme med vores krop og vores sjæl, og at helliggørelsen af det ene er også det andets helliggørelse.

Machine Translated by Google

Moder Jord - Fædreland

Deri ligger håbet og troen, ofret og hengivenhed, gerning og arbejde i utallige generationer. Det er en arv, indviet og helliggjort gennem vore forfædres liv og død, givet til os som en stærk og smuk arv. Hvor mange menneskehænder har bygget, tappert og trofast, på det store hjemland af vores hjerte - Europa. Hvor mange har ofret, draget omsorg for, arbejdede, sultede, tænkte og led! Hver hånd-længden af vores jord er blevet utrætteligt vundet og dødsforagtende forsvaret igen og igen. Det samme gjorde germanske mennesket former langsomt i løbet af århundreder det klare træk ved landsbyerne, byerne, citadellerne, katedralerne, slottene, broerne, gaderne og de brølende værksteder i landskabet. Det, der viser sig for vores øjne, når vi siger: Moder Jord - Fædrelandet. Fra denne jord er vi vokset op, det omslutter os, hjemlandet giver livets styrke.

Ofte genkendte germanske mænd det ikke og blev ikke bevidst om dens værdi. Men da de var omgivet af det fremmede, blev det smerteligt klart for dem, at hjemlandet er godt og uforanderligt som en moder, aldrig flygtig, altid klar til at tage dem op og nære dem med styrke og tro.

Machine Translated by Google

Det var en vanskelig vej, indtil en mand rejste sig og sagde med en klar stemme om, at vi måtte vokse ud over kærligheden til jorden i vores nærmeste hjemland; det var en mand, der lærte os at forstå, at netop i det vidunderlige mangfoldigheden af stammefolkenes karakterer og landskaber i Germanske lande er der, hvor vores livs rigdom ligger, og at kun i forståelsen, påskønnelsen, værdsættelsen - og kærligheden - til alle af blod og kultur beslægtede mennesker af Europa, yder vi vores egne den højeste tjeneste hjemland. Et stort, helligt hjemland er det for os germanere, og hvert landskab i det er en hjørnesten, ingen må mangle, og kun alle sammen passer de ind sammen til den evige skønhed af vores store nordiske-bestemt opholdsrum.

Machine Translated by Google

Af samme slags

Jernbanen bag Trondheim blev ødelagt, så kompagniet måtte marchere.

"Marcherer i Norge," tænkte geværskytterne, mens de bandede og kastede deres rygsække på ryggen, “er som øser vand op af havet: det synes aldrig at slutte.”

Men landet var smukt, smukkere end noget andet anden region, de havde set indtil videre, og de havde fået meget rundt i Europa under denne krig. Gaden gik op ad bakken, ikke pludselig, men snarere på en så let og charmerende måde, som man knap nok bemærkede, mens man marcherede. Små mørke søer lå mellem bjergene, og Marker og enge var så grønne - som i græsset som hjemme i påsken, selvom pinsen havde gået for længe siden.

Selskabet marcherede igen ud i morgengryet, og efter en kort hvilepause om eftermiddagen marcherede de langt ind i natten. Endelig så den fremadmarcherende spids byen; Marchmålet for denne dag hed Ogendal. Men i dette øjeblik oplevede virksomheden en bitter skuffelse, fordi hele byen, der lå så smukt i dalen, blev så grundigt ødelagt, at kun ruiner kunne ikke et eneste hus stod længere, bare

Machine Translated by Google

nu og da en mur, enkelte skorstene og mure.
Overalt mellem resterne røg det, og
ulmende. Da firmaet gjorde holdt på en
engen bag byen, en af de geværmænd, der var
som camperede her i regionen sagde, at i går
der havde været hårde kampe her. Nordmændene havde
ydede modigt modstand; ved at gøre det var byen gået
op i flammer.

Men geværskytterne var trætte af den lange march og
Kaptajnen gjorde det kort. Han pegede med hånden opad mod
højderne, hvor gårdene var: "Hver deling
én gård!"

Den unge blonde løjtnant, der ledte den første deling
kiggede hurtigt på omgivelserne: "Jeg har allerede mine," sagde
han og vendte sig tilbage til sine geværsoldater: "Første deling til
"Gården er lige de tre træer!" Riffelmændene vendte sig
deres hoveder. Netop den højeste gård! Men de så
at denne gård var smukkere og større end
andre. Som et slot stod det oppe på bakken. Den mørkerøde
bjælker passede smukt til de hvidindrammede vinduer og
rundt omkring lå et intakt rige af enge, marker og
skov. Det var bestemt godt at blive deroppe.

Løjtnanten samlede sin deling. Geværskytterne
løftede igen rygsækkene og klatrede derefter op ad stien.
Gennem birkeskoven gik det opad. Da

Machine Translated by Google

Træernes friske grønne åbnede sig, bondegården
lå allerede foran dem. Engene var spredt
hele vejen rundt om bygningen. Markerne var nyknust.
Alt virkede så rent og pænt. Virkelig, landmanden
som boede her var en konge i sit rige. "Vi er
"geværsoldater fra andet kompagni," fløjtede løjtnanten
Heldigvis var det hans yndlingsmarchsang, "vi kæmper og
sejr, men vi trækker os aldrig tilbage!" Så lod han sin deling stoppe
og gik langsomt op mod gården.

Det var et bredt og stateligt hus. Over den massive
indgangen udstrålede et slankt tag, som blev båret af to
træsøjler. Søjlerne havde en delikat træudskæring,
næsten for sart til den tunge port. I selve øjeblikket
Løjtnanten var lige ved at lægge hånden på døren
håndtaget, en gammel mand trådte ud under baldakinen.
Hans statur var stor, så stor at han var en del højere
end løjtnanten, som faktisk var af god størrelse
sig selv.

Den gamle mand så soldaten og greb fat med begge
knyttede næverne mod dørkarmen, stod der med benene overskrævs og
rystede rasende på hovedet. "Hallo!" sagde løjtnanten.

Den gamle mand slugte et par gange og kort efter
sagde: "Nej". Det må have været det eneste ord, han kunne sige
på tysk, "Nej, nej!" Og hans slanke, firkantede ansigt så ud
uvenlig, og i hans grå øjne stod et flammende raseri.

Machine Translated by Google

Løjtnanten smilede igen og sagde ubekymret: ”Du skal lad min deling blive her natten over, fyrre mand; de, Find plads i huset, her, de andre i laden!”

Den gamle mand knugede fingrene ned i træet på dørstolpen og stak benene ned i jorden, som om han alene måtte nægte adgang til hele delingen, der stillede sig op foran huset. Vredt sagde han: "Nej!"

Løjtnanten kaldte på sergenten og bad ham om at se efter laden og forberede halmen til lejren. Han ville klare den gamle mand her helt alene.

I det øjeblik løjtnanten havde sagt dette, den gamle manden kom et par skridt frem og listede ind i huset foran løjtnanten, som om han havde ombestemt sig.

Løjtnanten stoppede et øjeblik ved dørtærsklen. Han så en bred, lav sal foran sig, væggene var paneleret med træ, over den var tunge sorte bjælker. Rummet fik kun sit lys fra døren og lå delvist i mørket. Kun gradvist kunne løjtnanten forstå, at mænd stod her, ti, tolv mænd, alle så høje at de næsten nåede det lave loft med hovedet.

De havde alle det samme uvenlige ansigt som den gamle mand.

Pludselig så løjtnanten, at mændene stod omkring en båre. En død soldat lå på båren. Løjtnanten tog sin kasket af.

Machine Translated by Google

Mændene i cirklen var ikke yderligere opmærksomme til ham og kiggede tavst ned på den døde mand. De bad ikke, de bevægede ikke engang deres læber. Og mændenes ansigter blev stive igen, som om de kun var sammen, men ikke for at vise hinanden deres sorg.

Løjtnanten så den dødes slanke ansigt, som var blegt som voks. Øjnene var lukkede. Et bredt, sørgeligt ar løb hen over panden. Men udtrykket af fredelig hvile lå på ansigtet. Jakken fra en En norsk soldat lå bredt ud over brystet, og hætten lå ovenpå. Men ved foden af båren stod ploven. Så trådte den gamle mand hen til en af mændene og lagde lydløst en hånd på hans skulder. Et øjeblik manden kiggede op og løftede hovedet som tegn på at have forstod ham. Så vendte han sig mod løjtnanten. "Den

"Landmanden er død," sagde han på godt tysk.

Løjtnanten nikkede kortvarigt samtykkende: "Vi bliver i laden," sagde han. Manden gentog svaret, at det er norsk. Den gamle mand lyttede og i stilhed nikkede med hovedet.

Løjtnanten gik hen og indkvarterede sin deling i laden. "Ingen kommer ind i huset," sagde han. forklarede han til geværmændene. "Landmanden er blevet dræbt i kamp, sandsynligvis under kampene i går morges."

Machine Translated by Google

Da løjtnanten efter et stykke tid igen trådte ind i huset, blev han ledsaget af to soldater, der bar en stålhjelm og en pistol. Den gamle mand var
forskrækkede i starten, og mændene løftede hovedet og vendte sig mod løjtnanten. Et øjeblik var der fuldstændig stille i rummet. Men de to soldater trådte hen til den døde mand, hilste og stillede sig ret, satte med et hårdt greb kanonerne ned foran sig og holdt vagt.

Først havde mændene trådt tilbage mod væggen. Ikke
Indtil nu havde de forstået, hvad dette skulle betyde. Løjtnanten stod over for manden, der havde appelleret
til ham og sagde: "Landmanden er faldet som soldat. Jeg
"Giv ham vagten!" Langsomt oversatte manden ordet
ved ord. Mændene rundt omkring bøjede hovederne i stilhed, og det forekom løjtnanten, at deres ansigter
var ikke så hårde og uvenlige som før.
Men nu en ung kvinde, som havde siddet midt i
bordet, rejste sig. Hun havde en høj, slank figur og en fri naturen. Det forekom løjtnanten, at han aldrig havde
set et smukkere og mere ædelt ansigt.

Kvinden dukkede op i døren og ledte efter en
et øjeblik ved den døde mand. Så så hun tyskeren
soldater, som stod ubevægelige ved foden af båren,
med kanonerne foran sig, den ene på venstre side, den anden
en på højre side af ploven. De stod ikke i

Machine Translated by Google

nogen anden måde foran den døde, som den
andre mænd gjorde det, og deres ansigter havde den samme alvorlige og
et alvorligt udtryk som de andre mænds ansigter. Ærefrygten for
døden var over alt.

Kvinden så dette og gik tilbage ind i rummet.
Da hun kom ind i hallen igen, holdt hun en træpung
rendegraver i begge hænder, hvorpå en af de tynde lå
norske fladbrød og gav det til tyskeren
Officer: Løjtnanten kendte skikken, afbrød en
stykke af brødet og spiste det langsomt. Han vidste, at
hermed var han blevet gæst i dette bondehus.

Næste morgen, da delingen marcherede afsted
igen trådte den gamle mand hen til løjtnanten.

"Tak," sagde han, og løjtnanten genkendte
at han kun havde lært dette tyske ord af netop den grund
formål. Så kaldte han på den mand, der kunne tale
Tysk og vinkede opmuntrende til ham.

"Tyskerne skød bonden," sagde manden strengt,
understreger hvert ord og ser trist ud.

"Det er krig," sagde løjtnanten. "Det er krig," sagde manden.
gentog. Og den gamle mand, der syntes at have
forstod ordet, nikkede samtykkende. "Det kan have
"var nødt til at komme til dette," sagde manden igen, og hans ansigt
lyste op, "men jeg vil sige dette: intet had vil
forblive!"

Machine Translated by Google

Løjtnanten nikkede ordløst. Han ville egentlig sige noget, men store ord betød ikke ret meget for ham. Et øjeblik ledte han efter

et passende svar.

Endelig fandt han de ord, han ville sige. "Vi er
af samme slags," sagde han.

"Det er rigtigt," gentog manden, og nu rakte den gamle mand også hånden ud til betjenten. "Vi er af
samme slags."

Machine Translated by Google

I dag kender vi en fællesskabsfølelse, der er langt stærkere end politiske eller økonomiske interesser kan forklare. Det er følelsen af et fællesskab, der er bestemt af blodet.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Guldmedaljen for tapperhed

Da efter (første) verdenskrig de østrigske flag -
som var blevet udfoldet i vinden i alle retninger
i hele Europa på utallige gamle og nye dage
sejr for imperiet - måtte sænkes i ære, ingen kadet bar dem højt og
vinkede ind i en fælles
tempel for værdig erindring. Ligesom den store nation havde
sprang i seks eller syv dele, så de fandt deres hvilested hist og her,
hvor de rasler kejserligt som
så snart vinden blæser fra slagmarken på
Kahlenberg (kamp mod tyrkerne), flere også i
Ungarn, nogle i byer som pludselig tilhørte lande, der tidligere kun
havde privilegiet at se de satinerede, kuglefyldte flag efter deres
overgivelse
til dem. Mærkeligt nok hang standarderne i forskellige
haller, og når på et fjernt tidspunkt i løbet af en stille nat
den sidste farvede fnug flagrer fra polerne som en møl til jorden og
falder til støv, deres berømmelse vil stadig være
stor.

Ligesom flagene, som var blevet placeret i mørket,
det samme var ingen af dem, der var marcheret i deres
hærens feltgrå uniform i fire år fik lov til at udstille deres dekorationer
for tapperhed, hvis deres bopæl

Machine Translated by Google

var placeret i et af de nye lande. De hjemvendte soldater stak deres medaljer, kors og bånd i kister eller bag vasketøjet. Ja, de kunne kun opbevare dekorationerne for tapperhed i mørket; og så

nogle gange rakte en gammel kriger sin hånd ud

hen imod dem, da han ved et uheld fik et glimt af dem, for at føle dem, gaverne fra et imperium, før han gled de indignerede, klirrende ting tilbage i
mørk.

Det samme skete også for en sergent, der havde opnået guldmedaljen for tapperhed ved San i
Karpaterne - først den lille og inden længe den store medalje for tapperhed i sølv og senere i Tyrol bronze medalje, og desuden "Karl-Truppen-Korset". Han var en mand, der så glæde ud med våben, og intet kunne have glædet ham mere end at blive i kompagniet.
indtil døden, i Galicien eller Trient, i Bosnien eller på "Schmelz", han ville være ligeglad med hvor. Men som en tysker, hvis hjemland lå i skyggen af en anden

nationens voldsomme, vidtrækkende grådighed, trådte han lige akkurat ligesom flagene og medaljerne ind i mørket og blev en landmand, og ikke en dårlig en af slagsen ... bare at han nåede oftere end andre bag vasketøjet ind i skabet for at trække de fem medaljer ud for at lade dem klingre videre

hans håndflade.

Machine Translated by Google

Han tog sig en hustru, dyrkede markerne, fik et barn,
og da den blev født, og han så, hvor desperat hans kone kæmpede
med veerne, hvordan jordemoderen greb ind på kvindens vegne og
råbte "mor" ligesom
så mange han havde set dø på slagmarken, så uden at være klar over
det, smækkede han hælene sammen,
hans hjerte bankede højt, og hans pande brød ud i sved;
han følte, at han ikke kunne gøre andet end at stå her
i opmærksomhed ... ellers ville han have været nødt til at sætte sig på hug i en
hjørne og græde ynkeligt.
Men da barnet i vuggen kvækkede, og kvinden
smilede overlykkelig, den taknemmeligt lettede mand havde en
mærkelig inspiration, en inspiration som han aldrig ville
have haft, hvis hans hær stadig marcherede under flag og trommer,
fordi ingen sergent nogensinde har haft ret til at tildele medaljer og
hædersbevisninger til en person; men nu hvor
hæren og medaljerne var væk, og i mørket havde han
idéen om at opføre sig som en øverstkommanderende og belønne den
dødsforagtende kamp. Han snoede sit overskæg, gik hen til skabet,
tog de fem medaljer frem og
kiggede længe på dem. Fordi hans knæ stadig var
rystende var han tilbøjelig til at give sit højeste og mest
pragtfuld dekoration, men så overvejede han, at barnet kun var en
pige; han rystede på hovedet og valgte
stor sølvmedalje, som funklede på den hvide og røde terning

Machine Translated by Google

stribet bånd og fastgjorde det til mors natkjole.
Må den leende mor nægte, må jordemoderen presse sine
hænder med et jordnært brøl mod maven, medaljen
nu blev tildelt og lå dag for dag, indtil kvinden
i barselssengen var kommet sig, på natbordet, og alle dem, der
kom på besøg, kunne se, at sergenten ærede sin kone på
samme måde, som han selv havde gjort
hædret tidligere. Senere lagde han ikke medaljen tilbage
ind i skabet. Den tilhørte ikke længere ham, en
soldaten stående i skyggen, hvilket var sådan han følte om sig
selv; det var nu hans kones ejendom, og han var lige ved at
misunde hende medaljen. Hun gjorde ikke rigtig
forstå, men alligevel måtte hun tage sig af
æresdekoration fra nu af sig selv, ikke i mørket
selvfølgelig, hvorfra den var kommet i forgrunden, rund og
blinkede som en stjerne, på grund af det nye liv. Hun lagde det i
en plade af slebet glas på skænken, og der kunne den være
strålende.

Snart kom et andet barn, og faderen belønnede det
hans kone med den lille sølvmedalje, og et år senere med
bronzemedaljen, fordi begge igen var piger. Selv i
det fjerde år ændrede dette sig ikke, selvom moderen
døde næsten under fødslen; men sergenten - nu allerede som
en rigtig general, der heller ofte ikke gør det
opfattede den sande fortjeneste - gav hende på ingen måde

Machine Translated by Google

guldmedalje for dette, men hans mindste udmærkelse, "Karl-Truppen-Korset".

Da en femte og sjette pige efter dette blev født, syntes hans kones mod at være blevet til noget særligt.
almindelig for manden, ikke værd at værdsætte, ligesom, som han mente, nogle af hans egne heroiske bedrifter også forblev ubemærkede, og derfor krævede retfærdigheden, at han ikke gjorde et stort postyr om en sådan velsignelse af kvindelig efterkommere længere, og han fik endda lov til at krabbe og brokke sig over det, indtil drengen endelig i det otte år kom, så let og ubesværet, så hurtigt og næsten uden smerte for moderen, at retfærdigheden krævede det
hun burde have fået fjernet en dekoration i stedet for
få en ny; men det var en dreng, og der stod faderen ved siden af sengen med tårer i øjnene, og han lagde guldmedaljen, Østrigs højeste rang, på
brystet af kvinden i barselssengen, og hun, som altid havde lo af disse hædersbevisninger, blev alvorlig og græd overlykkelig over barnet, og også lidt over
medalje.

Strengt taget havde hun fortjent denne udmærkelse.
længe siden. Men i betragtning af at det havde krævet de fleste exceptionelle heltegerninger for at vinde denne medalje, og i betragtning af at flagene var vidner til så mange kontinentformende timer i historien, var det kun rigtigt, at

Machine Translated by Google

Den mest udsøgte belønning for tapperhed var blevet taget ud af mørket
og lagt på en mors lette mælk og fremtidsgivende bryst, kun for en
dreng ... for hvad en flygtig mands spil ville være ære og flag, medaljer og

imperier, ville ikke altid en ny diende drenges læber
finde deres første heroiske næring ved så fulde bryster.

Machine Translated by Google

At forblive ren og blive moden

af en ung SS-mand på Østfronten

Det er ikke længe siden, at vi plejede at overveje renhed og modenhed som noget kuriøst; vi plejede endda at grine af forestillingerne. Var kampens strenghed ikke vores første befaling, og renhed noget for unge piger? Men vi har siden ændret sig. Nu ser vi med andre øjne og ikke længere henter styrken til vores gerninger alene fra ungdommens storme. Krigens langvarighed har givet os en dybere styrke af udholdenhed og hårdhed. Nu vi skaber styrke fra ting, som vi plejede at aldrig engang tænke over det. I dag kan vi se vores hjem, skønheden i en markblomst og smilet fra et barn med øjne, der er blevet klogere af smerten ved tab og bevidsthed om fare.

Kort sagt, vi er vokset op. Midt i ødelæggelse omkring os, fremstår som det ene mål som substansen i vores reneste længsler og ofre: Riget. Og vejen til dette mål fører ad krigervejen mandighed.

Jo hårdere kampen for vores mål er, desto mere urokkeligt er kravet om renhed i vores vilje, integritet i vores karakter og utvetydighed i vores ... adfærd. Det højeste mandlige ideal skal legemliggøres, hvis

Machine Translated by Google

Riget skal opnås, for Riget repræsenterer en
Den nye menneskeorden; af familier, af klaner og af
individer. Og der føres krig for denne Nye Orden.

Vi opfattede først tråden af fuldstændig udryddelse i
denne krig til den højeste menneskelige nævner under slagene i øst.
Kravene om racebevarelse er helt sikkert kun en zoologisk affære,
hvis bevarelsen af arisk spiritualitet og kultur ikke er inkluderet deri.

Alligevel er vores svar på menneskets udslettelse i
Verden er ikke kun krigsførelse og modstand, men også vores egne
forvandlede liv, og mandighed og renhed er de stærkeste våben i
denne krigsførelse. Ja, ren i
højeste sans var de døde, der sank ved Langemarck
i den flamske jord; rene var de faldne, der stadig ligger i umærkede
grave i øst; og rene var også alle dem, der i Tysklands største nøds
stund
lyttede til kaldet fra de første år af denne krig.

Således skal også vores nationale hymne "Tyskland, Tyskland over
alt" forstås: ikke som et triumfråb, men som den dybeste forpligtelse
til at opbygge en højere menneskeorden.
og som stolthedens mentalitet kaldelsens storhed
at være krigere for denne nye verdensorden. Dette
mentalitet befrier os fra dekadencens manifestationer, som vi ser
overalt: egeninteresse,
profitmageri og politisk svindel. Det er ikke et spørgsmål om

Machine Translated by Google

bare at holde sin egen tavle ren for synets skyld - en helt igennem borgerlig overvejelse - men det handler om bevidst at afvise al overfladiskhed som et tegn på nederighed, på dobbeltsnakk og utroskab som uværdigt i ægteskab, som det er blandt ens kammerater, og al uanstændighed og tøjlesløshed som underholdning. Hvorfor? Fordi alt dette åbner vejen for fjenden til at komme ind og få fodfæste. At forblive ren betyder også at have samvittighed og omsorg og praktisere venlighed og kammeratskab.

Der kræves således et uigenkaldeligt svar fra hver enkelt af os med hensyn til alle aspekter af vores væsen. Jo mere vi erkender, at vi arbejder hen imod et socialt og politisk Ny Orden, og jo mere vi legemliggør bevidstheden om, at kun i tjeneste for Riget ligger vores adel, i den grad vil det blive klart for os, at kun de kan udøve og bevare herredømme i denne verden, som har holdt sig rene - selv overfor fejl og vanære.

Vi har set kammerater falde lige ved siden af os, som var ung og helt ufærdig. Det fyldte vores hjerter med sorg og modløshed. Det er imidlertid da, at vi oplevet sandheden, at opfyldelse i livet ikke er en funktion af mængden, men af kvaliteten af årene, som vi har fået. Dette er tilfældet, fordi hver

Machine Translated by Google

levende mand, kvinde og barn kan modtage kronen af liv: at dø for fædrelandet.

Livet uden rent begær er meningsløst. Derfor omfavner vi dybt Goethes ordsprog: "At leve for nydelse er lav; de ædle lever for lov og orden." Vi kan ikke præcis vide, hvor vi klatrer i denne kamp, og hvilken form og tilstand der venter os på bjergtoppen ovenfor, men Riget er en øjeblikkelig mission, som vi kan genkende og opfylde i øjeblikket. Og at være inderst inde Udrustet til denne opgave kræver renhed og mandighed.

Bemærk den borgerlige soldat, der troner enhver falsk og uren gud. Måske foragter sådan en uvidende renhed og mandighed, fordi alt hvad han nogensinde har været udsat for er de tomme former for disse dyder og aldrig deres racemæssigt åndelige indhold. Under alle omstændigheder er kun han en sand mand, der rodfæster sin sjæls tråde i fundament; i ekstremiteten, som alene frembringer kærlighed af familie og fædreland, i en tro på den guddommelige lov, der er virksom i hans races liv, og i villigheden til at fortsæt med at marchere roligt mod døden, fordi han kender betydningen af den død som det højeste offer til Gud.

At være mester betyder at være moden, at have åndelig indsigt, at se ud over det ydre, at gøre det nødvendige, og ikke at miste troen på processen. Ikke fordi vi

Machine Translated by Google

har vi magt og våben i vores hænder, nyder vi en
en vis rang i denne verden, men fordi vi er faktiske
krigere for riget. Det betyder, at vi har valgt:
ansvarlighed, disciplin, ansvarlighed, ærbødighed og
venlighed - dvs. at blive et stærkere menneske og en ny skabning, og
ikke lade verden foreskrive sin "lov" for
os. Vi er mestre, fordi vi står i forhold til
verden som instrumenter i tjeneste for en højere orden.
Denne anerkendelse gør os modne uden hensyn til alder.
Attenårige er på denne måde og gennem krigens hårdhed blevet gjort
til mænd. Prøvelsens time viste sig ikke at være dem mangelfuld, men
vidner snarere om, at de
er virkelig blevet modne.

Machine Translated by Google

Det var en ret god fyr

af Heinrich von Klein

På min rejse til Frankfurt en værtshusholder i en landsby nær Jena fortalte mig hvordan - flere timer efter slaget da byen allerede var blevet fuldstændig forladt af prinsen af Hohenlohes hær og var omringet af franskmændene, som havde troet, at den var besat - en En enkelt preussisk soldat dukkede op i byen. Kroværten forsikrede mig om, at hvis alle de soldater, der havde deltaget i slaget, havde været lige så modige som denne fyr, Franskmændene ville være blevet slået, selv hvis de ville har været tre gange så stærke, som de faktisk var. Her er værtens historie…

Helt dækket af støv hopper denne fyr af sin hest foran mit værtshus og råber: "Krovært!"

Da jeg spørger: "Hvad så?", svarer han: "Et glas "brændevin!" og mens han kaster sit sværd i skeden, tilføjer han: "Jeg er tørstig."

"Gud i himlen!" siger jeg, "Vil du ikke flygte, min ven?!" Franskmændene er tæt på byen!

"Nu, nu!" siger han, og mens han lægger tøjlen over hestens hals, forklarer han: "Jeg har ikke fået noget hele dagen!"

"Jeg tror, du er besat af Satan!", siger jeg til ham.

Machine Translated by Google

"Hej, Liese!" råber jeg, og hun giver ham en flaske "Danziger".

"Her!", og jeg vil give ham hele flasken, så som han vil ride på.

"Tut, tut!" siger han, mens han tørrer sveden af sig panden, "Fordi jeg ikke har tid!"

"Du er et Dødens barn!" udbryder jeg.

Og igen siger jeg: "Her!" mens jeg hælder ham en drink, og jeg Prøv igen at give ham hele flasken, så han kan ride "Drik og rid videre! For dit helbred!"

"En mere!" siger fyren, mens skuddene allerede ringer ud på alle sider ind i byen.

"Endnu en? Er du ikke bekymret?", spørger jeg.

"En mere!" insisterer han, mens han tørrer sit skæg og pudser sin næse fra hesten, "Fordi det vil være betalt kontant!

På min sjæl ønskede jeg, at han skulle…

"Her!" siger jeg, mens jeg hælder ham en anden drink. ønsker. Og når han er færdig med det, hælder jeg ham en tredje drink og spørge: "Er du tilfreds nu?"

"Åh!", ryster fyren på sig selv, "Brandyen er god!"

"Nå!" siger han, mens han tager sin hat på, "Hvad skylder jeg?" du?"

"Intet! Intet!" svarer jeg. "Forsvind, i ... navn" fanden, franskmændene er allerede på vej ind i byen!”

Machine Translated by Google

"Nå," siger han, mens han rækker ud efter sin støvle, "så Gud vil belønne ham." og han tager en pibe med kort stilk frem fra sin støvle og siger: "Giv mig ild!"

"Brand?" spørger jeg. "Er du ikke bekymret?"

"Ild, ja!" siger han, "Fordi jeg vil tænde en pibe af tobak."

"Du er besat af legioner!" udbryder jeg.

"Hej, Liese!" kalder jeg på pigen, og mens fyren er stopper sin pibe, og pigen får ilden.

"Nå!" siger han, mens han holder piben, han lige har tændt, i sin mund, "Nu kommer franskmændene i problemer!" Og mens han skubber hatten over øjnene og griber fat i bidsel, vender han hesten og trækker sit sværd.

"Du er en djævel af en fyr!" udbryder jeg, "Forbandet, fortryllede slyngel! Vil du i bøddelens navn Ryd afsted, hvor du hører hjemme? Tre soldater - gør du ikke? ser du dem? - de stopper allerede ved porten!"

"Har du lyst til det!", kommenterer han, mens han spytter og kigger de tre soldater med glitrende øjne. "Hvis de var ti, ville jeg ville stadig ikke frygte dem." Og i dette øjeblik de tre Franskmænd rider allerede ind i byen.

"Basso Manelka!" råber fyren, mens han sætter sine sporer til hesten og styrter hen imod dem; han hopper på dem, så sandt som Gud lever, og angriber dem, som om han havde hele Hohenlohe-korpset bag ham, på en sådan måde

Machine Translated by Google

at soldaterne, usikre på om der er flere tyskere i byen, –
mod deres vane – er forskrækkede. Og
Før en af dem kunne vende hans hånd, smækker han de tre ud af
deres sadler og griber deres heste, og med dem i
Han flyver forbi mig og råber: "Bassa Teremtemtem! Nå,
nu ser De, hr. krovært! Farvel! Farvel! Hoho!"
Hoho! Hoho!"

Kroværten undrer sig: "Jeg har aldrig set sådan en
ven i hele mit liv!"

Machine Translated by Google

Udgivelsesår

UKENDT

Machine Translated by Google

Citater

Hvad der er givet individet af naturen, må han give videre som et bidrag til hans folk. Der kan kun vær en af de rigtige i dette fællesskab; det vokser fra opfyldelse af ens egen, tildelte, højeste pligt.

- Adolf Hitler

***

Alle de nationer, der kæmpede i verdenskrigen, ære den "ukendte soldat". I Paris hviler han under "Triumfbuen". I London sover han sin sidste søvn under den sorte marmor i Westminster Abbey. I Berlin Han bor i Rigskanslerpalæet. Tyskland er det eneste land, hvor den "ukendte soldat" ikke er død, men lever.

- Frederik Boek

Det Svenske Akademi, Stockholm

Machine Translated by Google

Når krigen er slut, vil vi opleve mærkelige ting
ting. En ny orden vil blive skabt i Europa, og arbejdet
vil indtage den plads, den fortjener. En af de ejendommelige
manifestationer vil være, at man ikke længere vil se
Amerika som den nye verden, snarere Europa som den nye
verden og Amerika som den gamle.

Ifølge den danske avis *Fædrelandet* den 22. juni,
1941, nummer 170, disse ord blev for nylig sagt til
en amerikansk journalist fra Hearst Press af hertugen af Windsor,
den tidligere engelske konge.

***

Nationalsocialismen danner et folkefællesskab, som
begynder med barnet og slutter med den gamle person. Nej
man kan bringe denne gigantiske symfoni af tysk liv til tavshed.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Misforstået kammeratskab

Kammeratskab er lige så polymorf som livet. Tusindfoldigt er eksemplerne, der viser det. Det er båndet, der holder sande kammerater sammen. Uden ægte kammeratskab er ægte soldaterarbejde utænkeligt. Men det tjener altid et højere mål, helheden, fællesskabet. Dets moralske Styrke kommer fra et stærkt hjerte, fra ansvar, fra den urokkelige følelse af at være skæbnesvangert bundet til en folk og hjemland. Hvor det afviger fra denne moral konceptet, det ifører sig en egoistisk kappe, det er moralsk mangelfuldt og skadeligt for samfundet.

Bestemt en SS-Obersturmführer, der tjente som depot kommandøren bukkede under for sådanne misforståelser kammeratskab. Da det blev opdaget, at inden for hans kommandoen, kassereren havde slagtet adskillige grise uden tilladelse og uretmæssigt distribueret eller sendt store mængder kød, han undersøgte ikke fejlen, men forsøgte snarere at påvirke efterforskningen embedsmænd om at afstå fra yderligere undersøgelser. Desuden fik de involverede SS-mænd til at afgive erklæringer under ed at de ikke havde fået noget kød.

Kassereren blev idømt fængsel og depotet kommandør - for ikke at have anmeldt de kriminelle handlinger af

Machine Translated by Google

underordnede og udtænker falske rapporter - til et fængsel dømme.

Kassererens opførsel udgjorde en alvorlig skade til det tyske folk. Depotkommandanten - ud af misforstået kammeratskab - havde søgt at skjule overgrebene i stedet for at sikre orden. Den, der dækker over det, skader hele folket og underminerer sin egen autoritet.

Machine Translated by Google

En SS-mands sidste vilje

SS-korporal Leo R., i civilt liv, assistent
lærer i en stor schlesisk by, døde i en militærulykke
hospital som følge af sår påført på den østlige
Forside. Han efterlod en slags "sidste testamente", et brev
til sin familie, som han havde skrevet den dag, han meldte sig ind i
Waffen SS. Dette brev giver et dybt indblik i livssynet hos en eksemplarisk
nationalsocialist, pædagog
og soldat. Det tilhører troens evige testamenter
i vores tid, hvilket vil have en eksemplarisk effekt på
fremtidige generationer og vise og forklare dem
deres fædres gerninger.

Hvis jeg skulle forblive på slagmarken eller vende tilbage i en
tilstand hvor jeg er ude af stand til at ræsonnere, så må dette
Det sidste testamente tjener som et resumé for min familie og klan.

Jeg ønsker ikke, at der opstår konflikter på grund af materielle
ting. Senere vil der være en germansk ret, hvor hjertet også gør det
rigtige. Det er allerede en retningslinje. Jeg ønsker, hvad angår alle
spørgsmål om verdensanskuelse eller ideologi, at tingene går, som min
kone og jeg blev enige om. Jeg
ønsker især ingen indblanding i det ideologiske
børnenes uddannelse. Vi står alle i den store hånd

Machine Translated by Google

af tro, vi har og vil fortsætte med at forsøge at forme. Vores folks liv er helligt for os. Vi ønsker at følge den vidunderlige regel, at være ét folk, det er religionen af
vores tid.

Jeg vil gerne have, at mine slægtninge har et minde om dem mig ved. I vores klan er hjertet så stærkt, så en retfærdig
mål vil naturligt blive fundet.

Jeg ønsker af hele mit hjerte, at min kone gifter sig igen, hvis Hun tror, hun har fundet en ny livskammerat. Da jeg kender hende, ved jeg, at børnene også vil finde en god skæbne.

Jeg anmoder vores klans venner om at være faddere for børnene og familiens venner ... at de opfylder loven om sandt venskab, som gør én lykkelig.
og giver.

Jeg ville ønske, at mine børn anerkender deres mor som deres den mest dyrebare skat, som gav dem liv. Bortset fra det, bør folket være lov og rettesnor. De bør altid være enkle, loyale og sandfærdige.

Jeg takker min kone. Ord er for få. Hun ved måske, at mit hjerte bliver rørt, når jeg tænker på det vidunderlige.
dybde, hun har givet mit liv. Jeg håber også, at skæbnen vil
tillad hende at få det, som er blevet nægtet mig.
bekymring og smerte forsvinder hurtigt. Må hun tænke på mig med en glædelig stolthed. Hun gav mere.

Machine Translated by Google

Kære hustru! Overvej vores tid sammen og gå med fuld ære
styrke ind i fremtiden. Hvis der er hellig frelse, så er det
er forsynet med mit hjertes blod.

Hav ærbødighed for forfædrene. Vær tro mod folket.
Måtte vores folk finde en lykkelig fremtid.

Jeg takker også mine forældre, som ofte måtte lide
på grund af mig. Må de vide, at alt dette skete, mens jeg
kæmpede med at afklare de dybere aspekter af min
eksistens. Min kærlighed vil altid tilhøre dem.

Må I alle føle, hvordan jeg giver jer min hånd, så I kan
Styrken vil vokse, og du vil blive lykkelig. Tro mig, min
Hjertets ønske er altid at se dig lykkelig, så lad det være sådan.

På tærsklen til den rejse, jeg får lov til at deltage i
de lange kolonner af dem, for hvem kun gerningen tæller.

Leo R.

Machine Translated by Google

Man står alene i natten,
tynget af tunge pligter,
han tænker tilbage på uret,
af de døde kammerater.

Han føler, at nogen går hen imod ham,
soldat fra tidligere dage,
som allerede har lidt den bitreste skæbne,
og stille hører han ham sige:

Kammerat!

Og kun dette ene ord.
De er stille og de kigger.
Den anden går, en skygge, væk,
kun ved den tidlige morgengry.

- Rejsen
af Herybert Menzel

Machine Translated by Google

Vedrørende

Soldatens opførsel

Mod udenlandske kvinder

Du er en SS-mand. Det betyder, at du ikke er en lejesoldat, der rekrutteres til at kæmpe for noget ganske enkelt for en løn, selvom det ikke angår dig på anden vis. SOM en SS-mand, du repræsenterer SS, et samfund, en orden inden for dit folk, hvis særlige opgaver er at holde blodet rent og at hæve racens værdi.

Når du står i et fremmed land med et våben i hånden, har du således en dobbelt pligt: du skal repræsentere Dit folk, og du skal være SS værdige.

Du opfører dig dog uværdigt, når du - bærer Førerens uniform med Waffen-mærker

SS - løbe rundt på værtshuse og restauranter med dem

Piger og kvinder, der ikke deler deres eget folks smerte og bekymring, som ikke bemærker deres eget folks smerte, simpelthen fordi de mangler følelser. Disse er ikke de anstændige kvinder og piger fra disse fremmede folk.

Det er noget, man kan tage for givet. For de piger hvis brødre, og de kvinder, hvis ægtemænd har blevet besejret af dig og dine kammerater ville helt sikkert ikke ønsker at kaste deres arme om dig. Du ved også, hvilke typer skader der kan ramme dig ved sådan uforsigtighed forening.

Machine Translated by Google

Hvordan kan du gøre krav på retten til uundgåelig hårdhed, hvis du lader dig selv gå fri? Hvordan kan du bevare et klart overblik og en ordentlig opførsel, hvis du mister din selvrespekt? Mange af jer havde mulighed i denne krig til at antage mere ansvar end du nogensinde ville have været i stand til have fredstid. I skal alle bevise jer selv værdige af dette ansvar. Vi ved, at I er modige i krig. Men du skal også lære at være rolig, disciplineret og moderat, selv når du ikke står i formation. Det er det, vi håber på for vores folks fremtids skyld.

Hvad skal du gøre, når du har læst disse linjer? Jeg skal sige dig det. Du skal have et klart blik og en ærlig hjerte. Du ved, hvad jeg mener. Du ved, hvordan jeg mener det her. Måske kender du også den eller den kammerat, som ikke har opførte sig, som han burde have gjort. Indtil nu kiggede du bare væk og regnede med, at det ikke vedrørte dig. Tro mig, det vedrører dig. Det vedrører os alle. Prøv først måden af ægte kammeratskab: tag din ven med til siden og Tal tydeligt og fornuftigt med ham. Fortæl ham, hvad det er betyder. Fortæl ham om den fatale time, vores folk finder sig selv ind. Indprente ham, at Føreren kan ikke give afkald på en eneste mand.

Husk altid, at de måneder og år, du bærer Uniformen med SS-runerne vil forblive uforglemmelig resten af dit liv. For en tysker er disse de mest afgørende år i livet. Ikke kun fordi den unge SS

Machine Translated by Google

frivillig modnes til en mand, eller fordi hans bryst
bliver bredere, eller hans skridt mere sikkert, eller hans syn
mere skarpt. Hans ånd formes også. Og han lærer i SS-
samfundet noget, der altid vil forblive hos ham: orden,
disciplin, samvittighedsfuldhed, punktlighed, offer og en
pligtfølelse over for samfundet. Gør
ikke ødelægge dette minde ved ikke at udføre dine pligter på den måde
Dit folk forventer af dig. Hvis du ignorerer dette, vil du
såre dig selv mere end nogen anden.

Der var engang en tid, hvor man udtalte "retten til
sin egen krop." Det var den periode, der gav sin velsignelse,
hvis en sort mand giftede sig med en hvid kvinde, eller hvis en
Tysk giftede sig med en jøde - den tid, der også beskyttede
dem, der dræbte det ufødte barn i dets mors krop, hvis
dens ankomst ville være til ulempe for forældrene.
Datidens forkæmpere, som vi allerede har besejret gennem
Førerens kamp i Tyskland, står nu stædigt imod os på alle
fronter.

Hvis du tror, at du kan gøre med din egen krop og dit eget
blod, hvad end dine lyster ønsker, så
hjælpe vores folks og vores verdensbilledes fjender.
Du er kun herre over dig selv i virkeligheden, når du
kan opbygge nok styrke og stolthed til at leve inden for de
love, som dit folk, din SS og dig selv er underlagt
er samlet.

Machine Translated by Google

Den, der ødelægger hans blod,

ødelægger sit folk.

Machine Translated by Google

De mest private ting ved individet er de mest offentlige ting i samfundet. For det vigtigste ting afgøres i dem: den fysiske eksistens og vores folks fremtid.- Wilhelm Pleyer

Machine Translated by Google

Af barn

Findes der en dybere glæde end glæden ved at få et barn? Kender du en? Jeg gør ikke! Det er en fryd for øjet. En fryd for øret. En glæde for dine kærtegnende hænder. Det er et venligt slag til dit hjerte. Ja, det bevæger hele din eksistens, så Du har ikke et ord for det. Der er bestemt ikke noget dybere bekymring.

Bekymringerne er mange.

Det barn, der fødes af dig, og som udvikler sig og vokser, som sin indre ånd vil, er en del af dig. Men det går stadig sin egen vej. Du føler dig ansvarlig og kan stadig gøre det. intet. Hverken for at hjælpe eller for at skade det. Du fortsætter dig selv i barnet, men det handler stadig i henhold til sine egne vilje. Hvilken bekymring kunne være større?

Og det stopper aldrig. Du er bekymret for dens natur, og om den vil være god. Du er bekymret for dens sundhed. Du er bekymret over dens fejl. Du er bekymret over dens resultater. Du er bekymret om dens valg. Du er mere bekymret for dens liv end din egen. Du er endda bekymret over dens bekymringer. Så dyb, så uendelig, så altomfattende er din bekymring for dit barn.

Machine Translated by Google

Men du selv bliver også meget dybere gennem dit barn. Din hengivenhed og omsorg for barnet er din hemmelige livsværdi. Denne værdi er din navnløse glæde.
Denne glæde er din navnløse fornøjelse. Og hvis dine bekymringer bliver fjernet, så de viser sig unødvendige, når de er stilnet, fordi det, der ivrigt begæres, kommer til pass: Hvis den lever, springer tusind små spirer ud lige Som på et forårstræ er dets gode natur ligesom en god dags opgang. Din navnløse nydelse finder sin krone med en glæde, du kan føle i selve din krop. Din glæde stiger.
i det klare lys af din bevidsthed om dit barns værdi. Og dette går over i den herlige verden af
stolthed - hvilken glæde kan være dybere end det?

Du hører andre ting om et barn. Du hører, at det er en byrde. Du hører, at det er et ansvar. Du også hører ting, der er mere sunde og retskaffen. Du hører, at det er et spørgsmål om overbevisninger. Og hvad der helt sikkert er det mest ubestridelige af det, du hører - det er en pligt over for folket, det er en ansvarshandling og en anerkendelse af tillid.

Men jeg siger dig, det er klogt for dig at få et barn uden anden grund end kærlighed. Og at du elsker dit barn af ingen anden grund end glæde.

Machine Translated by Google

Arbejde ærer kvinden, ligesom det ærer manden. Barnet,
adler dog moderen.
- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Gud lever kun i stolte hjerter

En forfatter af vor tid, hvis arbejde har været yderst rost af nationen, skrev som sin tro den ubarmhjertige ord: "Kun mænd, der har brug for Gud, søger Gud." behøver Ham ikke, forfølger Ham ikke. Selv de "Den, der tænker på Gud, har brug for ham." Kun mennesker, der har brug for Gud forfølger Gud ... er det sådan? Er Gud, hvordan man ser det? ham, Gud for de tyngede og de fyldte af mørke i livet, et bedrag? Noget vi snedigt har fundet på for at kunne klare verden, som vi ikke er tilfredse med i dens sande form, som den virkelig er? Er det at bede altid en anmodning, en trøstende handling for vores magtesløshed? Mange beder for at anmode, og mange beder om at give selv trøst - men trøstens Gud er ikke vores Gud.

Når vi anerkender princippet: "Gud lever kun i stolte hjerter", så mener vi en anden Gud end den, der er trøstende, eller i det mindste en anden måde at vedrørende ham. Fordi vi tror på, at Gud og mod og styrke hører virkelig sammen, og at disse mænd forfølger også Gud, som ikke har brug for ham, i det mindste uden for frygt.

Machine Translated by Google

Det er muligt, at en ung mand, efter at have hjulpet en gruppe kammerater modstår heroisk fjendtlige styrker og lidelser bitre timer hængende på en tråd mellem liv og død, at en sådan mand, efter at faren er overstået, ville udtryk sine følelser i et råb, ja, at han ville forbande! Det er dog mere sandsynligt, at han ville bede, og faktisk, på en meget lidenskabelig og passioneret måde. Vi er bevægede ikke så meget af om og hvad den person, der har blevet så bevæget siger - vi er bevægede over, at en mand i de mest alvorlige øjeblikke i livet ser stadig med ærefrygt på noget større, på en uforståelig helhed, og bekræfter en almægtig tro. Manden hæver sig over en sådan synlige, forståelige, nyttige ting. Han løfter sig selv frem for alt individuelle ting og opnår en bevidsthed af verden, af den mystiske viden om uforståelig oplevelse, som vi er født ind i, og hvorfra vi rives fra døden på det fastsatte tidspunkt time uden at blive spurgt. Kraften og storheden af mennesket er imidlertid, at det er født uden vilje af sin egen, og lever stadig ikke i en vilkårlig tilværelse. Selv i sine tidlige år er han stadig mere modig, da han ser på denne eksistens som en søgende, der beder om 30, 60 eller 90 års liv betyder faktisk dette. Og det er dette: loyalitet, kærlighed, kammeratskab og mod.

Det er menneskehedens barmhjertighed og forbandelse, der til dette dag, ingen har fundet et let svar på spørgsmålet eller

Machine Translated by Google

til sådanne tanker. Og at ingen må finde dem. Gud er ikke et "x", som kan beregnes med nøjagtig sikkerhed ud fra nogen form for beregninger. Han er ikke en simpel kendsgerning for os mennesker, men snarere et spørgsmål. Og at være i stand til igen og igen at stille dette spørgsmål, at være bevidst om sikkerheden i vores eksistens, om betingelserne for vores
eksistens, uden at blive nedbrudt af disse tanker,
og uden at blive udmattet af dem ... forekommer det os at være det smukkeste og mest frugtbare åndens mod, som vi kan forestille os.

Det betyder ikke meget bare at leve. Alt, hvad der fødes, går igennem en kort periode indtil døden og kæmper for mad, husly og drikke. Et sådant skridt ud over denne cirkel af
livet, at bekræfte det frit eller at benægte det, det er stoltheden og evnen i vores menneskelighed. Vi bliver sande mænd gennem denne adel og gennem denne stolthed. Der er intet punkt, hvor tanken ophører. Enhver, der har modet til at have en så sund og glædelig følelse for verden og for Gud i sit hjerte, er sandelig vidunderlig streng og årvågen. Hvordan skulle han blive borgerlig,

lille eller lav? Der er et niveau af ting, som han skal opfylde
igen og igen rejse sig og kæmpe sig vej op til: Det er ikke
ham, men *hele* skabelsen så bred og dyb som den
viser sig for mænd.

Vi har brug for en sådan jubel og indrømmer åbent, at vi har brug for den, nemlig ophøjelsen fra det alt for-

Machine Translated by Google

ihærdige og alt for generte. Vi ønsker at være
ubehagelige og utilfredse, som om vi til sidst ville
opdag skyerne og havene, opdag hemmeligheden bag
livet med dets hundredtusinder og millioner af
manifestationer. Vi spørger stjernerne, hvem der satte dem i deres
vidunderlige spil af opgang og fald? Og vi spørger
vand, ind i hvis afstande og dybder den ønsker at
flow? Vi er stærke nok til at vi ikke flygter
fra det evige "hvorfra" og "hvorhen", og vi
accepterer ikke selv den mest præcise beskrivelse af naturen som
en fuldstændig udtømmende forklaring på dens årsager.

Vores ærefrygt over verdens dybder bør ikke tages fra os af fakta,
ikke engang af kampen for nøgenhed.
eksistens. Vi ønsker ikke at blive meditative
naturer eller splittede mennesker, snarere ønsker vi at tage livet op
med et frit sind, det daglige og ofte så bitre, såvel som det, der kaster
lys og giver mening. Den Gud, som vi giver vores tillid til, er i
overensstemmelse med vores hjerter.
Han er vores eget hjerte og kender vores, når det er åbent og
bekræftende i verden.

Gud lever i os, fordi vi konstant udforsker
ånden af kræfterne i hans verden og stræbe efter at gøre dem
vores egen. Kræver det ikke en vidunderlig stolthed og et ærefuldt mod
at foretage en sådan erobring af verden og Gud? Kræver det ikke også
en ædel holdning

Machine Translated by Google

hurtighed og bevidsthed til at hævde os selv som mænd foran den mægtige Gud?

Vi priser Gud og hans verdslige skabelse mere trofast Jo mere stolte og selvsikre vi fremstår i den. Det leende øje, det adrætte skridt, den ånd, der virkelig er i stand til at finde glæde og løfte sig selv, ægte ungdommelighed, ægte mandighed, standhaftighed, kærlighed, kammeratskab, det er Guds bannerførere. Og her slutter vi os igen til forfatterens ånd, som vi nævnte i begyndelsen, og som afsluttede bekræftelsen af sin poetiske tro med disse ord, som repræsenterer en pligt for os alle: "Gud bæres ind i verden af mennesket."

Machine Translated by Google

Den Almægtige vil være den retfærdige dommer.

Vores opgave er imidlertid at gøre vores pligt,

Så vi kan stå foran ham

som skaberen af alle verdener

i henhold til den lov, han gav,

loven om kampen for tilværelsen.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Livstræ og Verdenstræ

Transformation af et arisk symbol

Der er stadig områder i Tyskland, hvor man stadig ser gravsten fra det 17. th århundrede, hvorpå døden af personen bliver skildret på en meget særlig, men oplysende måde.

Man ser for eksempel i relief på gravstenen en buket blomster, en busk, der vokser med tykke og smukke roser. Døden i form af et skelet sidder ved siden af til det og med et sarkastisk udtryk afbryder smukkeste blomst. Ingen kan undgå at forstå betydningen af dette billede: ligesom blomsten hånligt brydes og fjernes fra den livsstrøm, der styrer både den og busken, på netop sådan måde døde også denne person, for hvem denne gravsten står.

Nogle gange er det en øm melankoli, en fin og næsten forsonende disposition, som er repræsenteret i denne billede. På andre gravsten er det en vild, næsten skælmsk rystetur. Man ser Døden altid portrætteret som et grimt skelet, der fælder et træ. En dyb klump er allerede blevet skåret ud af træet. Det destruktive resultat er klar.

Andre billeder viser træet, der allerede er væltet. lynet styrter ned fra skyerne. I hvert tilfælde,

Machine Translated by Google

man hører det klare budskab: "Ligesom træet faldt, skal du falde, du kødfødte!" Der er ingen tvivl om, at træet her er ment som en repræsentativ for den afdødes livstræ, og at dette symbols liv repræsenterer personens liv, og at dets ødelæggelse betyder døden for den person, det tilhører.

Menneske og træ er vist her i dybden indbyrdes forhold, med et dybt indre bånd. Træet er ikke et billede på virkeligheden, ingen skildring af naturen eller et kulturelt værk til æstetisk overvejelse. Det har en betydning, som måske mere eller mindre bevidst forstås i sindet af de 17 th århundredes træskærer - går faktisk tilbage til de oprindelige dybder af vores overbevisninger. Den vide udbredelse af Denne idé om dette "livstræ" kan kun gisnes om her. Mytologien går tilbage til de tidligste begyndelser Indo-ariske traditioner, tilbage til Yggdrasil-asketræet. Træet lever videre i sagaerne om hustræet, vogtertræet og det træ, der plantes til den nyfødte. Man har mistanke om det selv i eventyrene, såsom det behagelige om enebær eller om livets æbler.

Det findes i sange og skikke fra majtræet til Juletræet, som sømmes fast på husets tag og holdes i løbet af året. I hvert tilfælde er en persons liv i en familie på mystisk vis forbundet med et sådant træs trivsel. Det er derfor i virkeligheden et "livstræ".

Machine Translated by Google

Det kunne se ud som om den triste, sørgelige 17. th århundrede, som så ofte og så smertefuldt oplevede det skælmske dødshandlinger, kunne måske være udgangspunktet for fortællinger om sådanne faldne træer. Men sådan er det ikke. Konceptet om dødens fælde af et livets træ går meget tilbage tidligere. Et træsnit i sangene af Sebastian Brant, produceret kort efter 1500, viste allerede en sådan billede. Interessant nok er det faktum, at dette træ repræsenterer ikke en enkelt mand, men mange mennesker, der sidde i træet og falde ned fra det i en grøft før træet, som allerede er blevet hugget, falder.

Det sidste billede af Niklaus Manuels dødsdans er endnu tydeligere. Mange mennesker sidder i det belejrede træ. De bliver skudt ned af Døden med pile. Her, som allerede nævnt, repræsenterer de tre ikke livet træet for en enkelt person, men for en hel klan. Dette er endda tydeligere i et tryk af mesteren fra skriftrullerne fra omkring 1470. Her er livets træ sandelig et verdenstræ, i den sidder mennesker omhyggeligt placeret i en tre-niveauer rækkefølge, der i sig selv er en repræsentation af en velordnet verden.

Øverst ser vi præsteskabet, derefter nedenunder verdslige herrer, kejsere og konger, herrer og grever. Under dem er borgerne og bønderne. I senmiddelalderen, ser vi den ældgamle opdeling af menneskeverdenen inddelt i de tre klasser, der vides at bruge fra det indo-germanske folks digte og filosofier.

Machine Translated by Google

Træet bliver dog ikke fældet. Det bliver gnavet på af to dyr, dag og nat, og står i et skib, der sejler over bølger, et symbol på evig strømmende kraft.
tid. Døden løfter sin bue og skyder mænd ned fra
træet med pile.

Dette træ er meget mere end livets træ, og det er
også meget mere end et "klassetræ", som det har været
ukorrekt kaldet. Det er i sandhed et verdenstræ, som opfatter alle mennesker i en klar orden. Ikke langt fra dette er tanken om det nordiske verdensasketræ, i hvis grene guder og mennesker lever, og om andre indo-germanske verdenstræer. De gav ikke kun bolig, men uddelte også lykke og velsignelse. I dag har vi selvfølgelig

kan kun vagt fornemme den storslåede mytos, som går
tilbage til vores races oprindelige dybder, helt tilbage i
den fjerne fortid. Dens transformationer kan tydeligt ses
fulgte de få relikvier, som vi har her.

I den sene middelalder levede der stadig spor af den nordiske storhed videre, man fornemmede stadig det mytiske verdensbillede i skildringen af det hellige træ. Enklere,
mere ydre, mere grove ... men stadig fulde af mening er
de senere skildringer i Sebastian Brants bog og i
Berner Dødens Dans. Så ændrer betydningen sig kraftigt. Vitaliteten aftager. Individet, som kun sjældent ses i middelalderens livstræskildringer, træder i forgrunden, og sammen med dette

Machine Translated by Google

Individualisme kommer til syne i enklere, lettere forståelige billeder: de bliver følelsesladede eller endda sentimentale; de vækker medfølelse, tristhed og medlidenhed.

Til sidst forsvinder meningen helt. Beskueren værdsætter sådanne skildringer blot som allegorier, hvis skønhed og æstetisk effekt, han beundrer. Med det transformation af dette gamle symbol på et verdenstræ og livstræet forsvinder. Alt, hvad der er tilbage for os, er at føle vores vej tilbage til den fjerne fortid ved hjælp af eksisterende artefakter, og for at føle deres storhed.

Machine Translated by Google

Vi som individer er intet andet end bladene
på et træ. I dag er de grønne. Et blad er større,
en anden er mindre. Så visner en, og så en anden.
Men det gør ikke noget, hvis bare træet forbliver sundt!

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Mod til livets glæde

Den, der går gennem de ødelagte gader i
bombede byer, den der ser og gyser ved dem
ruiner af slotte og kirker, hvor livsfølelsen af
store perioder afspejles, den der ser ned i afgrunden af
hjerterne som døden har revet op ... han kan
anser det for arrogant at tale om livets glæde som
en af den menneskelige sjæls uovervindelige kræfter. Måske har loddet
den største ret til at gøre netop det: Ikke kun for komfortens skyld, men
ud fra den levende følelse af den virkelighed, hvorfra livsglæden står i
kontrast til
det uberegnelige og mørket, ja, som alene gør
dem tålelige. I ugerne af det nye år kunne man
hør lydene af travlheden og travlheden på karnevalet
festligheder i vores smukke byer. Gader, der engang var fulde af
glædesfyldte folkemængder, er nu
dækket af asken fra ødelagte huse. I stedet for dekorationer ser man
ruiner rejse sig over vores hoveder.
Mænd, der engang drak af livets bæger, ligger nu under
jorden eller kæmper med deres grå og nu alvorlige
ansigter i ensomheden i kampen for eksistensen af
Europæisk kultur. Kvinder er flygtet langt væk til

Machine Translated by Google

gårde og landsbyer. Hvor bliver der et lys tilbage, en tanke, som kan føre os tilbage til livets glæde?

Måske skulle vi diskutere, hvad livsglæde egentlig er. Den, der kun søger det i det ydre udtryk, vil næppe finde det i krig. Den, der kun interesserer sig for det noget rå materialistiske glæder vil blive skuffede over sparsomme rester ... og hævder, at der næsten ikke er noget værd at leve for længere, eller at prise dette liv for eller at elske. Livets dybere glæde er imidlertid ikke afhængig af tid og skæbne, ikke af behov og bitterhed. Det er et af de stille vidundere, som Gud giver til dem, der er bevidste om hans eksistens. Det kan ikke kastes på

os udefra. Den lever i vores essens og vores væsen; den lever i os. Den mand, der har den, er rig, selvom han går omkring i pjalter og bor i jordhuler. Den, der lever, i et palads og har alle livets dyre pragtfulde ting, er ikke desto mindre den fattigste gæst på denne jord, hvis han ikke har denne ægte glæde i livet.

Det begynder med en simpel bevidsthed om eksistens. Der er mænd, som efter en god nats søvn ser på ny dag og klager fordi de står foran arbejdet og opgaver. Andre opstår efter et par timers urolig søvn med en næppe forståelig følelse af tilfredshed, glade for deres livs virkelighed, og måske simpelthen fordi det giver dem åndedræt, syn, følelse, hørelse og tankegang. Krigen har vist os det på en forbløffende måde.

Machine Translated by Google

at vores glæde ved de enkle ting i livet kan være meget dybere og mere meningsfuld end de engang så højt roste "fornøjelser". Og dette demonstrerer ægte beskedenhed og evnen til stærke følelser. Hvem kunne have forklaret en soldat, at intet mere end en
ren seng, et tyndt dækket bord, ja en kort lur, et glas
af vin, et smukt billede eller en attraktiv pige, der går forbi kunne fylde ham med sådan en glæde? Og da vi var hjemme, lidt kede af det og stod foran en fuld bogreol og ledte efter en enkelt bog til en stille time ... hvem kunne have fortalt os, at vi en dag ville være i stand til at glemme verden og os selv, krigen, snavset, lidelsen
og endda døden ... fordi et behageligt sammentræf i en forladt hus i øst gav os en dårlig
et iturevne eksemplar af en Elchendorff-bog? Hvem kunne have fik os til at tro, at vi en dag, i en mørk bunker, i fugtig kulde og plaget af insekter, kunne lytte til melodien fra Mozarts "Trylleløjten" i et svagt lys, og at vi ville falde i en drøm om verdens evige skønhed
og glemme alle rædslerne omkring os?

I sådanne øjeblikke lyser livsglæden op omkring sig, som lyn ... eller som det bløde lys fra en sommersolnedgang. Hvor vi engang gik gennem byens veloplyste gader i jagten på fornøjelse, mister vi nu næsten vejret, mens vi ser på den strålende skønhed i den stjerneklare nat, som på mærkelig vis reflekteres mod månen, og dette giver

Machine Translated by Google

os en indre følelse af at tilhøre universet. Ingen kan være en mere passioneret discipel af livets glæde end den simple soldat, der drives gennem kampens evige ild, der har vandret gennem dødens og rædslernes mur, og som pludselig er målløs, når han står foran aftenens stilhed og ser afgrøderne

blidt kærtegnet af en blød vind. I sådanne øjeblikke føler han i hans eget hjertes bankende hjerte det herlige og vidunderlige liv, han har fået. En glæde strømmer så gennem ham, som ikke kan sammenlignes med nogen anden glæde på denne jord. Og således fremstår vi ret beskedne, men kun i udseende, fordi en sådan beskedenhed samtidig er det højeste krav, vi kan kræve af

liv.På denne time, hvor krigens skæbne er allermest tester vores hjerter, både hjemme og på fronten, det synes at være et håbløst forsøg på at tale om livets glæde. Men mod hører ikke mindre til glæde end til kamp og død. At overvinde døden betyder at opnå glæde.
Uden det ville vores sjæle for længst være kollapset under den store byrde af deres vanskeligheder. Uden det, den kvinder derhjemme ville længe have været drevet ind i den mørkeste, uundgåelige depression. Denne livsglæde står som et skinnende "alligevel" over vores hårdt pressede folk, mod hvilket bomber og fosfor er nytteløse. Et stykke barndom lever i den. Selvtilfreds pral og blindhed

Machine Translated by Google

ambitioner er fremmede for den. Kærligheden til naturen og til mennesker, til dyr og til blomster, til musik og til vers, for billeder og kunst i sten og metal er alle en del af det. Det lærer os, at når vi mister noget, bør vi se på det, der er tilbage. Det lærer os at genkende betydningen i hver test.

Hvem ville benægte den glæde, som mand og kone finder i løbet af deres feriedage sammen. Hvem kan påstå, at han – i løbet af de overflod af fred og hverdagens glæder – var i stand til at føle sin kones kærlighed, glæden ved at have børn og et stykke tryghed så dybt? Og selvom skæbnen tager fra os det, der er kæreste, viljen til at hjælpe igen fører os tilbage i livets arme.

Machine Translated by Google

Kong Olafs mærkelige møde

af Will Vesper

En dag sejlede kong Olaf Tryggvason og hans mænd sydpå langs Norges kyst med skibet "Long Dragen". Da de kom til Nidarosfjorden, Mændene måtte tage roerne til sig, fordi vinden var for hård svag til at fylde sejlene. Men kongen havde ikke travlt. Han var i godt humør og lavede alle mulige tricks for sine mænd. Han udkæmpede en simuleret duel med sin bannerfører, Ulf de Røde. Først kæmpede de på sædvanlig vis med sværdet i højre hånd. Så med sværdet i venstre hånd. Og til sidst med sværd i hver hånd. Hver gang gik kongen helt frem til bagbrættet. Det var bemærkelsesværdige lege. Derefter klatrede Kong Olaf op på skibets ræling og gik langs det, mens han jonglerede tre dolke uden skede. Ingen så nogensinde kongen bomme eller en dolk falde i havet. Mændene roede med mere entusiasme og grin.

Kong Olaf sad blandt sine mænd på agterdækket og talte om dit og dat. Der sad Kolbjørn Marskal og Thorstein Ochsenfuss, Arn Schaetze fra Jæmtland og Bersl den Stærke: mænd fra hele Norge, fra Island og fra øerne i vest, en udvalgt et hold, smukke fyre fulde af styrke og dristighed. En

Machine Translated by Google

så det. Ingen var over tres år gamle, undtagen biskop Sigurd, og ingen under tyve, undtagen Einer Bogenschüttler, som lige var atten, men den bedste skudemand
i hele landet.

"Nu holder jeg hele Norge i min hånd," sagde kongen, og han rakte ud med sin højre hånd mod himlen, som om greb fat i noget, som de andre ikke kunne se. "Fordi
"Du har modtaget det fra Guds hånd," kommenterede
Biskop Sigurd i alvor.

"Ja," svarede kongen, "fra Guds hånd og ikke fra din, biskop. Jeg tvinger alle til at bøje sig for Kristus, folk fra alle provinser: Stravanger og Hardanger, Vik og Sogne,
Woere og Ramsdalen, provinserne ved havet og i
bjergene, og nu også Helgeland og Upland.
De var de sværeste at knække."

„Men du har også de skarpeste tænder til det," indskød Sklade Hallfred, islændingen. „Mange har
følte dem."

"Det kan være sandt," svarede Olaf, "men nu er Norge ét rige, og (kirke)klokker ringer over hele
Rige."

„Det indrømmer jeg," svarede Hallfred. Han lo let. og tilføjede: "Jeg indrømmer også, at det er svært for mig at vænne mig til de klokker. Og mange andre har det på samme måde, selvom de ikke siger det."

Machine Translated by Google

"Du har følsomme ører, som skjald," svarede King.
Olaf.

Men Hallfred pegede på sit hjerte og sagde: "Herinde, Kong Olaf,
sidder en, som ikke vil høre det. Kristus
tog alt for lang tid, før det kom til os. Vi alle
lærte noget andet af vores mødre."

Kong Olaf så længe på ham. Så sagde han:
"Hvor klokkerne ringer ... er hvor Riget og Kongens
herredømme."

"Som du har modtaget fra Gud," afbrød biskoppen
igen. "Én er herre. Den, der er i himlen."

"Og én er konge i Norge, biskop," svarede Olaf.
"Man skal være herre, og man skal være konge, medmindre
land skal blive bytte for fremmede konger. Altid
husk det."

"Der burde kun være én konge i Norge, og
øer," sagde Hallfred. "Og kun én bør være herre i
himlen. Men jeg har stadig ondt af alle dem, der måtte
"Forlad alt," og han gestikulerede langsomt med hånden
mod bjergene, så over himlen og til sidst
ned mod havet. Alle vidste, hvad han mente.

Biskop Sigurd så vredt på ham. "De tænder vil
stadig bide ofte og bide mange," kommenterede han,
"før disse idoler og troldmænd er blevet tvunget til at forlade
hele Norge."

Machine Translated by Google

Alle kiggede hen mod Olaf for at se hans reaktion på Hallfreds
dristige ord. Men hans hjerte var let og godmodigt
i dag, den slags stemning der betager alle.
Grinende viste han tænderne og råbte: "Norge, fædreland!
Hil ham, som har givet det til os at herske."
Vi holder den fast med tænderne. Ingen skal rive den væk.
fra os, så længe vi lever."

"Hyl Kong Olaf!" råbte mændene. Og Hallfred begyndte
et digt om denne time:

"Kongen fornemmede
kampvejret og rejste sydpå ..."

Skibet gled tæt på kysten ind i fjorden og
kom til en klippefyldt klippe, der ragede langt ud i
vand. Fuglene på bredden lettede. En sølvfarvet
en sky af vinger, der bankede, steg op mod himlen som støv.
tusind fugle råbte.

Fyrretræerne, som står op efter hinanden
langs bjergsiden, reflekterede sollyset, mens de
svajede. Lyset reflekterede fra alle grenene. Man hørte
bækkene, der risler larmende ned ad kløfterne, og
havets lette åndedræt.

Pludselig hørte de alle råbet af en klar, skarp stemme.
En mand stod på den klippefyldte afsats tæt på skibet.
Alle kiggede på ham. Det var tydeligt, at han ville være med.
dem, og bad om tilladelse til at gøre det.

Machine Translated by Google

Kong Olaf gav piloten tegn til at glide tættere på kanten. Mændene løftede deres årer og flyttede dem til landsiden. Men før skibet overhovedet var nået helt dertil, så de den fremmede stå på spidsen af forstavnen, tæt på den gyldne drages hoved. Han nikkede mod kongen, som sad højt på agterdækket. Det så ud som om han svajede lidt efter sit hop, og stadig forsøgte at finde balancen. Så gik han op blandt mændene foran på skibet: en landmand fra området, som sikkert bare ville rejse med dem et stykke tid, så længe de ville tolerere hans selskab på skibet. Han var ikke købmand, som de først troede.

Han var en meget robust mand i gammeldags klædedragt. grønt landmandsfilt (et groft uldent stof). Sandsynligvis en mand fra dybt inde i bjergene. Omkring hans hofte var en bredt læderbælte med en smuk kobberspænde. I en af bæltestropperne bar han en dobbeltsidig hammer, det gamle landmandsvåben: et pænt formet stykke håndværk. Men det mest bemærkelsesværdige ved manden var hans røde skæg, som var så tykt og langt, at han delte det og stak den under bæltet til højre og venstre.

Han satte sig ned på en rebspiral og kiggede på mændene, som sad eller stod omkring ham, den ene efter den anden ... fuldstændig uden generthed. Hver især følte sig lidt nervøse af den blå ild i hans blik. Det var, som om han betragtede dem og havde fundet en fejl hos hver enkelt.

Machine Translated by Google

"Det var ikke et dårligt spring, du foretog ombord på skibet," anerkend Vakr fra Goetaelf.

"Det var ikke større," svarede den fremmede, "end den en du, Vakr, lavede, da du gjorde en kristen ud af en Thors ven. I er alle gode til at hoppe i det.

henseende."

Det manden sagde var ikke betryggende.

"Ved du ikke, hvem du rejser med, landmand? Vær forsigtig! Og hvor mødte vi dig, siden du tror, du ved noget om os?"

„En gammel bekendt," svarede han, „tilbage fra din fædre. Men glem det. Nu vil jeg gerne rejse med dig et øjeblik."

"Hvor vil du hen?"

"I udlandet," svarede manden trist.

"Du ser ud til at være dygtig til en militær ekspedition."

"Jeg har mange af dem bag mig, men nu vil jeg gerne hvile."

"Du ser ikke sådan ud," bemærkede Bersl den Stærke. Efter hans sædvane - som om det ikke var værd at tale med en mand før han testede sin styrke - han rakte ud efter fremmeds hånd og forsøgte at rive ham ned fra sædet. Det var en kort og skarp kamp, men så lå Bersl på jorden, og det var helt klart, hvem her var stærkere. Det havde Bersl ikke oplevet siden sin tidlige ungdom. Det ramte alle som ild og en beruselse: hver

Machine Translated by Google

måtte teste den fremmede i en konkurrence. Men ingen kunne matche ham. Hele skibet stirrede på den djævelske fyr.

Hans ord fløj også, skarpe og frygtløse, og fandt deres præg lige så ufejlbarligt som hans bevægelser. Hver fik sit!

Til sidst gik han langs rælingen over årerne, som holdt aldrig op med at ro, og han jonglerede ikke bare med tre dolke (som kong Olaf havde gjort), men fire dolke, med to i luften og én i hver hånd hele tiden. Det var en hurtigt spil, som om dolkene dansede over hans hoved som flammer. Hele besætningen stirrede på denne landmand, der spillede sådan. Han vidste bestemt, hvordan han skulle gå til det, mere end bare okser.

Endelig kaldte Kong Olaf på ham, og han klatrede op ad agterdækket af skibet, tog sin kasket af og stillede sig foran af kongen. Man så, at håret på hans hoved også var rød, og hvordan den stod som en ild over hans pande.

"Hvis en fremmed som dig og bonde kommer for Norges konge, bukker han sig," instruerede Thorgrim Thorsteinson højlydt. Bonden vendte sig mod ham og sagde: "Du nedstammer også fra mænd, Thorgrim, som ikke var vant til at bøje ryggen til andre mænd - andre end måske før den, som de - ligesom dig - blev navngivet."

„Du er en veltalende og talentfuld mand," sagde Kong Olaf, mens han gestikulerede til de andre om at tie stille. „Er du fra området?"

Machine Translated by Google

Rødskægget så længe på Kong Olaf.
Han lo let, som en der har bekymring i hjertet.
"Ja," svarede han, "man kan sige, at jeg er fra området."
"Fra hvilken provins?" spurgte kongen.
Så gjorde manden den samme gestus som Hallfred
Skjald havde lavet, da han havde talt om de gamle guder.
Han pegede med hånden mod bjerget, så
hen over himlen og endelig ned mod havet. I en
øjeblikkeligt vidste alle, hvem han var. En vind hylede
ned fra bjerget og hen over solen som et slør,
og vandet begyndte at stige. Men ingen var i stand til at
tænk på skibet, som pludselig begyndte at danse
tæt på klipperne. De stirrede alle på Rødskægget,
som nu stod foran deres store og mægtige konge, og
så den hellige hammer i sin hånd. En dæmpet tordenbuldring
kom fra himlen, og de stod alle som skygger i
svovllyset. Og så hørte de mandens
tung stemme.
"Ja, kong Olaf," sagde han, "jeg er fra denne provins, fra
Helgeland og fra Drontheim, fra Hardanger
og Stavanger, fra hele Norge og fra øerne,
fra bjergene og fra dalene, fra
skyer og fra havet. Og det er mit arbejde, at der er
et sådant land, der giver dig glæde, og som du kan være en del af
konge. Da jeg først kom hertil, var det et land af is under
fødderne af Ettinerne. Men jeg dræbte Ettinerne, som sad på

Machine Translated by Google

bjerge. Træer voksede, og vandløb flød der. Jeg kvalte ettinerne, som er fjender af både guder og mennesker. Blomster voksede på engene, og geder klatrede op ad bjergstierne. Og folk kom og byggede hytter og pløjede markerne. Jeg velsignede deres afgrøder. De havde brød. Jeg velsignede havet for dem. De havde fisk. Jeg velsignede deres

bord. Børn voksede. Jeg og min slags, Kong Olaf, lavede dette land beboeligt for menneskenes børn. Derfor ærede de mig, mænd og kvinder. Og dette var mit folk i lang tid."

Da tog biskop Sigurd mod til sig og viste mod. Han løftede korset fra brystet og holdt det mod Rødskæg. "Giv plads, din idol!" krævede han.

Manden lo igen, blødt og bittert. Det var som en græder i vinden.

„Ja," sagde han, „og nu kommer en anden. Min time er forbi efter Alherskerens vilje. Det er hårdt for mine venner. Og du, Olaf, forfølger og dræber dem og opfylder skæbnen. Til sidst sker det for os alle. Men jeg forventede, at det ville være anderledes: ulven, der fortærer os, den

slange, der kvæler os. Så kommer den *blide* og overvinder de *magtfulde.* Men ingen undslipper skæbnen, og Ingen ved det på forhånd. Timen vil komme for også manden på korset."

"Giv plads, afgud!" befalede biskoppen igen, mens han holdt korset tæt op for den Rødes øjne.

Machine Translated by Google

Så løftede han sin hammer, og et lynnedslag slog ned langs masten som en gylden slange. Det var som hvis han greb den med hånden, før den kunne gøre nogen skade. For tredje gang hørte man den bitre latter. De glemte det aldrig før døden.

De så, hvordan manden kastede sig overbord med en mægtigt spring, og mens han holdt hammeren over hovedet, sank i havet og forsvandt.

I det øjeblik ændrede alt sig. En let syd vinden blæste, fyldte sejlene og skubbede skibet ind solskin langs de blødt rullende bølger dybere ind i bugt. Det virkede som om de alle var vågnet fra en drøm eller sløvhed. Kong Olaf gned begge hænder hen over ansigtet. Mens biskop Sigurd rømmede sig, som om han ville tale, Kongen gav ham tegn til at tie stille.

Foran dem var Nidaros' huse, skibe ved kysten, det mægtige tag på kongens hus og ny katedral med dens spidse top og brede tårn. Aftenen var kommet. Solen sank i havet. Klokkerne ringede sagte over vandet. Alle stod som kongen og blottede deres hoveder.

"Vi beder for alle, der ved, hvordan man dør som mænd," sagde Kongen.

Machine Translated by Google

I os brænder som en flamme en regel,

og det skal være guddommeligt,

fordi den er evig og universel,

det er dette:

Gør din pligt!

Denne regel indeholder alle religioners lære.

- Heinrich von Kleist

Machine Translated by Google

[TITEL TILFØJET AF REDAKTØREN]

Bjergets slot

[Redaktørens bemærkning: billede af “Castel del Monte” udeladt]

De smukkeste og mest magtfulde fæstninger i
Den tyske kejserperiode blev skabt under
Hohenstaufen-dynastiet, især Friedrich II. De er
synlige tegn på udvikling og dannelse af
Europæisk magt. Friedrich II var en af middelalderens største
fæstningsbyggere. Han havde stor indflydelse på det arkitektoniske
design af sine forter. Hans geniale konstruktioner, der favoriserede
den ottesidede struktur, forblev et eksempel for andre forter og slotte,
selv efter kampen mellem konkurrerende adelsmænd.

eliminerede det tyske kejserrige som magtfaktor i
Europa. "Castel del Monte" i Apulien, sandsynligvis det smukkeste af
hans slotte, er med sin regelmæssige grundplan og elementære kraft
et udtryk for den Hohenstaufen-germanske ånd den dag i dag.
Friedrich II skabte allerede dengang en europæisk stil, som befrugtede
alle
fæstningskonstruktion i Syd, Vest og Øst, en i
som den tyske form dominerede.

Machine Translated by Google

[TITEL TILFØJET AF REDAKTØREN]

Kahlenberg 1683

Slaget ved Kahlenberg nær Wien den 12. september 1683 tæller som[1] en af de store verdensbegivenheder, som ændrede jordens overflade i århundreder. Tyske tropper, forenet med frivillige fra Østen, fra Frankrig og fra næsten alle europæiske lande, vandt en pragtfuld forsvarssejr mod de utallige horder af den store sultan, som her havde indsat den koncentrerede magt fra sit vestasiatiske/balkanske imperium for at
tvinge porten til Centraleuropa op. Hvis Wien faldt i Tyrkiske hænder, så ville Tyskland og Italien være udsat for angreb fra den muslimske halvmåne. I ni uger modstod Wien angrebet fra den overlegne
Tyrkiske styrker, indtil hjælpehæren i begyndelsen af september nærmede sig og befriede forsvarerne. Prins Eugen var i spidsen for sine dragoner og blandt de første til at hugge deres vej gennem de tyrkiske masser helt op til byportene.
Det dristige mod hos denne 20-årige fra Savoy var belønnet med kommandoen over et kavaleriregiment, som bar denne helts navn helt op til verdenskrigen.

1Billede af maleriet er udeladt; teksten er ændret for at afspejle dette. Den oprindelige åbning var: "Dette samtidige maleri skildrer slaget ved Kahlenberg nær Wien den 12. september 1683. Dette slag tæller som […]"

Machine Translated by Google

Brødrenes blod
Vil forblive sejrherren

Dueppel-årsdagen, som i dette års jubilæum, vil altid tjene som et fejrer sine 80th advarselstegn i Slesvig-Holstens historie. Hvis

Kampene i 1848 til 1851 havde ikke bragt frihed,
Tiden var endelig kommet, hvor folket i dette hertugdømme aldrig
mere kunne være bundet til Danmark.

Men fejringen rækker langt ud over grænserne
Slesvig-Holsten, for denne prøve på preussisk magt var en
vigtigt skridt i retning af national forening
Tyskland. Bismarck ønskede at give det tyske folk dens fortjente
position og nødvendige leveplads. Preussisk magt
blev brugt. Sejren ved Düppel tillod preussisk
styrke, der skal bruges til at fremme udvidelsen af Tyskland
blod og jord. Troen på Preussen voksede. En ny
Den politiske periode i tysk historie begyndte med denne dato.

Når vi tænker på lanserne fra Dueppel, tænker vi sandsynligvis
mindes den sejrrige dag, som i sidste ende førte til
Tysklands genforening. For os er ordene, som dengang blev
proklameret af
Generalforsamlingen i Rendsburg den 8. maj 1864: "Det
Dueppels blod skiller os dybere fra danskerne end
Bælt og Königsau." Vi husker dog stadig, selv fra preussisk side, hvor
modige og

Machine Translated by Google

ærefuldt kæmpede de danske forsvarere. Moltke skrev videre 23. april 1864 til sin bror Ludwig:

"Den entusiasme, som dette lille folk har for det, de kæmpe for, den udholdenhed og det offer, som deres hæren hævdede sig i Dueppel-positionen, er godt genkendt selv af deres fjender. Tropperne modstod det ubeskrivelige meget mere end vores, som havde initiativet til angrebet i større antal, hvilket muliggjorde at de skal blive lettet under disse vanskelige opgaver."

Angående den ridderlighed, der manifesterede sig i denne kamp mellem to beslægtede folkeslag, skrev Moltke:

"Der findes sandsynligvis ingen bedre mennesker end vores soldater." Så snart det sidste skud er affyret, bærerne bar både de danske og vores sårede ind i hospital med al den mildhed, som små piger har. Og alle er behandlet på samme måde på hospitalerne. På disse hospitaler, f.eks. som den dominerende og luksuriøse på Johanniter orden, danske officerer og menige lå i de samme rum som preusserne. Der har sandsynligvis aldrig været udkæmpet en krig med mere menneskelighed end denne."

Denne dag med synlig styrkelse af den tyske side havde et andet ansigt for danskerne. Det var en nederlagens dag. Kampen var blevet udkæmpet mod en langt overlegen kraft. Selv hvis den position, som man havde placeret for meget på et stort håb, kunne ikke holdes, det gjorde danskerne også

Machine Translated by Google

ikke desto mindre gøre et godt regnskab for sig selv, selv i hæderlig tilbagetog, og vise både mod og de danske soldaters loyalitet. Brigaden i Scharffenberg for Dueppel-møllen satte preusserne "i "vanskelige stræder". Trods sejren og de smertefulde tab kunne hæren vende tilbage med højt hævet hoved.

Vi har andre samtidige vidner til dette ridderlig opførsel efter slaget: Hvordan den danske soldater blev passet af tyske bønder ... og på på den anden side, hvordan de tyske soldater blev taget hånd om af Danske landsbyboere… i ugevis og endda måneder. På det tidspunkt tid to ligeværdige, kulturelt højtstående, germanske stammer stod over for hinanden.

Så det var næsten indlysende, at efter verdenskrigen, Danmark fejrede Nordstaternes genforening Slesvig med Danmark ved Düppel, hvor kongen var til stede. Deres fejring betød samtidig den bittere adskillelse af Nordslesvig fra Tyskland Rige. Men allerede i dag er alt dette overvundet af troen på en fælles germansk fremtid.

Lyden af navnet Dueppel vækkes i begge folks stolte minder. De hadefulde toner, som er mere mærkbar på den danske side, har ikke helt falmet. Karl Larsen har uden held kæmpet for at udrydde dem blandt danskerne. Blandt tyskerne,

Machine Translated by Google

Disse følelser blev erstattet af glæden ved sejr. Men bitterheden aftog i de forgangne år. Tanken om modige gerninger forbliver dog uforglemmelig.
begge sider. Ligesom kampen mellem de to folk
blev udkæmpet ridderligt, ligesom kampen for etniske
beslutningen blev også udført på en ridderlig måde.

Den dag vil komme, hvor vi, som kommer fra det samme sted Germanske rødder og et fælles hjemland, vende tilbage til dette websted, for det taler om ridderlig kamp, om loyalitet og om germanske mænds standhaftighed, som på den tid
stod imod hinanden, men for hvem det ville have været langt mere naturligt at stå side om side.
I dag gør de det stadig ikke, og det skal først læres. Og
vores fjender gør alt for at fremmedgøre os fra én
en anden.

Så bittert som det er, har mange ikke desto mindre lært dette allerede. Og vi er sikre i vores faste overbevisning om, at ud af I denne kampperiode vil det tyske rige modnes som en sen - men så meget mere værdig - frugt. Vores danske frivillige i Waffen SS er de første kæmpere for dette
en lys germansk fremtid på dansk side.

Det afgørende er, og forbliver: om holdningen
er godt eller dårligt, om man vil arbejde med byggeri eller nedrivning, og om man vil
at se de fælles behov og mål.

Machine Translated by Google

De europæiske folk har kun ét valg, hvis de ønsker at redde deres eksistens: at se, hvad de har i almindeligt og at stå op for det.

Machine Translated by Google

Prins Eugen

Den ædle ridder

Tusindvis af frivillige fra mange lande var inkluderet blandt det farverige udvalg af allierede, der strømmede ned til Donau-floden i de varme augustdage dage i året 1683 for at stoppe den truede invasionen af den muslimske halvmåne.

Blandt de mange frivillige fra den franske krone var også prins Eugen af Savoyen, som var født i Paris, men som havde vendt sit fødeland ryggen efter mange skuffelser. Kejseren, som var flygtet til Passau, havde givet ham kommandoen over et dragonregiment i spidsen for ham beviste han kort tid efter sin militære kunnen på glimrende vis.

I begyndelsen af sin eksistens havde prinsen den store glæde at opleve en betydningsfuld oplevelse: I befrielsesslaget ved Kahlenberg nær Wien den 12. september 1683. Denne overraskende og kraftfulde sejr, som blev vundet med den samlede styrke fra alle de tyske lande, befriede Vesten ikke blot fra truslen om den tyrkiske invasion, men gav også mulighed for en ny formation af hele Sydøsteuropa langs tyske linjer. En port var blevet revet op, hvorigennem den nye periodes vind kunne blæse det mugne væk.

Machine Translated by Google

atmosfæren i det gamle liv og vække de mennesker, som
var faldet i en søvn efter Trediveårskrigen og fyldte dem med
nyt håb. Den savoyanske fremmede, der for første gang trådte
på tysk
jord, ville blive bærer af dette håb og en meget
en pragtfuld repræsentant for en ny periode med heltemod i
Tysk historie. I overensstemmelse med det store kejserlige eksempel
militære ledere, Ludwig von Baden og Karl von
Lothringen, prinsen deltog i felttoget i
Ungarn, som bragte de kejserlige styrker så langt som
Siebenbürgen og før Beograd. Allerede i den første
slag, beviste Prins Eugen sit personlige mod - i en
i en kort periode blev han hårdt såret to gange - og han
viste en usædvanlig militær evne. Ikke desto mindre tog det en
lang tid at modtage en uafhængig kommando. Kun
efter at han havde tjent et par år i det italienske teater i en
underordnet position mod franskmændene, gjorde han endelig
modtage denne ønskede uafhængige kommando i Ungarn i
1697.

Østrigerne havde lidt et par tilbageslag i

i mellemtiden, og tyrkerne var ved at komme sig efter den første
stort chok. Eugen overtog en dårligt forsynet,
demoraliseret hær og havde direkte ordrer om ikke at
gennemføre yderligere kampagner i løbet af det pågældende år.
Men så snart de værste problemer var løst,
han lavede adskillige lynbevægelser frem og tilbage, som

Machine Translated by Google

forvirrede tyrkerne og vandt en sejr over en hær af
Sultanen ved Zenta i 1697, selvom det var dobbelt så
størrelse af sin egen. Med den sejr trådte prinsen ind i
i forgrunden af de største militære ledere i sin tid.
Nu er ødelæggelsen af den tyrkiske dominans over
Donau-regionen blev skubbet foran. Rumlen gik langt
ind på Balkan, da de første kejserlige patruljer nåede
Bosnien og syd for Beograd.

Men på højdepunktet af sine sejre, Savoyanerne
måtte trække sig tilbage fra kampagnen og vænne sig til
fred. En stor europæisk krig om spørgsmålet om
spansk tronfølge, hvilket ville resultere i en ny
magtfordelingen på kontinentet var nært forestående.
Imperiet havde bestemt vundet meget ved den fred, som Eugen havde
sluttet med tyrkerne i Carlowitz i
1699: Ungarn uden Banat, Siebenburgen og den
en større del af Slovakiet og Kroatien.

I det følgende år udbrød den europæiske krig om kronen og
udbrød kontrollen over det spanske verdensimperium. På en
på den anden side stod det mægtige Frankrig, som ønskede at erobre
Spanien for at fuldende sit herredømme over Europa;
den anden side Østrig, Holland og England,
som ønskede at følge sin gamle "neutraliseringspolitik"
imod fremkomsten af enhver dominerende magt på kontinentet.

Prins Eugen måtte forlade sine sejres teatret
og koncepter på Donau for at overtage

Machine Translated by Google

forsvaret af Imperiet i Vesten. Han udviklede sig mere og mere til den overordnede rolle som en kejserlig militærleder, der overtog både den strategiske og den diplomatiske planlægning. Ingen af de indfødte var bedre i stand til end ham at forstå de komplicerede politiske problemer og overvinde de tusindfoldige nødvendigheder på den stærkt splittede politiske scene. En af de største statsmænd, vores folk nogensinde har haft, var i stand til at forstå den samlede europæiske verden på den ene side og på den anden side

på den anden side at forstå de mindste detaljer og behov

af de forskellige territorier, hvad enten det er i Alperne eller i udløb af tyske floder i nord. Det er ikke tilfældigt

at denne mand, som var født i udlandet, blev et af de mest tyske af de store personer i vores historie og lever videre i folkets erindring i både sang og saga.

Selvom han tilbragte mange år på Italiens jord,
Flandern og Sydtyskland kæmper mod
Som den franske fjende og forsvarende af Riget mod angreb fra Bourbon-imperialismen, glemte Prins Eugen aldrig et øjeblik principperne for sin politik; nemlig at kejseren altid ville være i defensiven i vest,
fordi Rigets fremtid lå i Østen. Som
leder af det "tyske parti" ved hoffet, gjorde han, hvad han kunne forhindre Karl VI i at blive viklet ind i
Spanske og italienske lande i stedet for at fuldføre arbejdet i det sydøstlige, der allerede var begyndt. Mellem hans

Machine Translated by Google

sejre over de hadede franskmænd i årene 1700 til og med 1709 i Hoechstaedt og Torino, i Oudenarde og Malplaquet, prinsen skyndte sig igen og igen til Wien for at advare mod overambitiøse erobringsplaner, så han kunne se over den endelige pacificering af Sydøst og den store opgave i dette område, som endnu ikke var opfyldt.

Efter 12 års blodig kamp nærmede den første spanske tronfølge sig sin afslutning. England, som var blevet tilstrækkeligt svækket til fordel for Sun Kin, begyndte at frygte den tyske indflydelses fremgang og opfordrede greven af Marlburg, allieret og ven af Eugen, til at trække sig tilbage fra det europæiske teater. Det gik så langt, at den engelske hær lod Savoyen i stikken og forrådte ham i fjendens nærvær. Afsky og raseri overmandede prinsen, hvis sædvanligvis gode humør endda blev genkendt af hans fjender, og han advarede profetisk den engelske general om, at han ville miste sig selv og hele Europa med sådanne tricks.

Efter fredsslutningen med Frankrig i 1714 Rastatt og Baden, prins Eugen, som i mellemtiden havde blevet forfremmet til rigsfeltmarskal, var igen fri til udføre sine storstilede planer i det sydøstlige USA. Sayovan overgik alle sine tidligere sejre i løbet af krig med tyrkerne i 1716 til 1718. Det var en mesterværk inden for militær og politisk lederskab og

Machine Translated by Google

tæller blandt de mest strålende kapitler i tysk og europæisk historie. I aggressive angreb blev de invaderende tyrkere fanget og ødelagt ved Peterwardein. Men mesterværket af hans militære geni blev vist i dobbeltslaget ved Beograd i 1717, hvor han, mellem en belejret fæstning og en overlegen tyrkisk styrke, angreb og udslettede først den fremrykkende hær og derefter erobrede Beograd, som havde lagt sig i hans bagland.

Kort før fredskonferencen i Passarowitz i 1718, hvis stolte frugter var resultaterne af hans uforglemmelige felttog, blev en rørende sang skrevet i militærlejren foran Beograd. Den beskriver bedre end tusind lovtaler den følelse af tilhørsforhold, der eksisterede mellem tyrkernes erobrer og hans eget folk.

På sin egen udødelige måde er det et udtryk for en nærhed Følelsens enhed og enkelhed: den tyske sang om Prins Eugenius, den ædle ridder. Det har man hørt lige siden, og kan ikke bringes til tavshed, både omkring byen og fæstningen Beograd og overalt under den vide himmel den sydøstlige slette, hvor Nibelungen-floden løber ud sin vej.

Erobringen af Donau-området - som blev udkæmpet med blodet fra alle tyske stammer, har skabt forudsætning for statsmandens primære mål Prins Eugen: koloniseringen og den kulturelle integration af

Machine Translated by Google

dette territorium. Ved freden i Passarowitz, Banat,
Lille Valakiet og Serbien blev annekteret til Østrig
og dermed blev næsten hele Donau-flodbassinet vundet til Riget. På
forbløffende kort tid blomstrede de engang øde byer igen. Det engang
øde land bar igen frugt. De engang tilstoppede floder flød igen langs
velordnede flodlejer, og de talrige sumpe blev drænet. Bringerne af

Den vestlige civilisation i dette område, bærerne af en bedre
Orden og skaberne af en ny velstand var de tyske bosættere, som
prinsen bragte ind i titusindvis for at kolonisere det engang ødelagte
land langs Donau. Men hvis dette koloniseringsarbejde igen og igen
blev bragt til standsning, og i stedet for en kontinuerlig kolonisering langs
Donau, som prinsen havde planlagt, forblev de koloniserende tyskere
opdelt i små isolerede grupper ... var det skyld i Habsburgernes
formålsløse dynastiske ambition, som splittede og spildte sin energi i
alle hjørner af sit rige.

Og i Prins Eugens sidste dage, efter
hans store sejre i de tyrkiske krige, mørke tegn gjorde
dukke op. Slutningen på denne særlige mands liv, ligesom
begyndelsen var omgivet af tragedie. Imidlertid
tragedien lå ikke i hans privatliv, men i den gnavende
bekymring over hans arbejdes skæbne. Det syntes at blive
klart for prinsen i hans sidste år, at hans primære

Machine Translated by Google

principper og Habsburgernes uforbederlige politik
aldrig ville blive forsonet, og at hans arbejde ville
falder endelig på grund af denne modsigelse. Og mange
ting tydede på, at savoyanerne allerede havde mistænkt
de begyndende skygger af den så hurtige nedgang
etablerede Donau-monarkiets tøjler.

Men lidelsen og fortvivlelsen, som bestemt må
har berørt dette geni under hans kamp for sin
skabelsen og de dybe indsigter, som gjorde ham i stand til at
opfatte sit arbejdes skæbne, blev ikke åbenbaret for andre.

velvilje og ligefrem klarhed, men stadig en gåde at
hans samtidige og eftertiden. Han forlod ikke
bag et testamente eller endda et enkelt personligt ord, som
nysgerrige biografer kunne bruge til at løse
hans personligheds gåde.

Han viste sig kun i gerningen. Og vi kan
beskedent tilfredsstille os selv med de ord, hvormed
lige så stor ånd i sin tid, Frederik den Store, betalte
til hyldest til den ærede prins:

"...Han herskede ikke kun over de østrigske territorier, men også
Riget. Faktisk var *han* kejser…"

Machine Translated by Google

Kongens dom

Kong Heinrich sad, omgivet af sine kejserlige dommere, ved den gamle domstol nær købstaden Rottweil. Den Befolkningen dannede en halvcirkel omkring dem.

Flere biskopper var også der, fordi det var første gang kongen ville administrere hoffet uden hans juridiske rådgivere.

En fri mand havde anklaget en munk for at have voldtaget sin datter.

Tolv vidner stod ved den frie bondes side. Og tolv vidner - medmunke - stod ved siden af af den anklagede.

Kongen havde hørt dårlige ting om, hvad der foregik ved klosteret. Kongen kunne se fra dommerbænken, at befolkningen tog parti for bonden, og at kun deres respekt for ham forhindrede dem i at slynge fornærmelser efter munkene.

Bonden stod og holdt sin datters hånd og krævede retfærdighed.

Overfor ham stod munkene og råbte, at Pigen var en skøge. En knurren steg fra mængden af almindelige mennesker. Den anklagede kom fra en fremtrædende familien. Hans slægtninge havde gjort alt for at bringe dem til tavshed

Machine Translated by Google

frimand - de havde truet ham med ild og sværd, hvis Han trak ikke sin befaling tilbage. Men den modige mand forblev standhaftig, så kongen i ansigtet og krævede retfærdighed.

Munken sænkede dog blikket, hver gang Kongen så ham ind i øjnene.

Familien bad pigen om at komme frem. Da hun overvandt sin generthed, så Kong Heinrich hende ind i øjnene og vidste, at hun talte sandt:

Munken havde hørt hendes skriftemål, sagde pigen, og beordrede hende derefter til at gå til kirkegården og sige tolv bønner ved hendes mors grav. Derfra tvang han hende ind i en celle og tvang sig ind på hende. Hun råbte og gjorde modstand, men ingen i klosteret løftede en hånd for at hjælpe hende. Næste morgen lod abbeden hende tage til ham. Han foreslog, at hun skulle blive i klosteret som tjenestepige.

Faderen tog imidlertid til klosteret med en gruppe bevæbnede mænd, og hun blev løsladt.

Så kom abbeden hen og svor ved alt, hvad der er Helligt at pigen løj. Gud ville hjælpe sandheden med at sejre, og Gud burde afsige dommen. Den anklagede bror var klar til at blive udsat for ildprøven.

Den unge konge bemærkede indigneret: "Hvor længe vil tror folk stadig på sådan en magi?"

Enhver, der hørte disse ord, blev forfærdet, og Biskopperne trak sig frygtsomt tilbage fra kongen.

Machine Translated by Google

Kong Heinrich så, at han var gået for langt, så han sagde: "Hvis du tror, at Gud vil gøre et mirakel, så lad mig se det."

De tolv munke medbragte jernplader, som de havde klar, foran tronen.

De kom parvis, hver med en enkelt tallerken, øjnene rettet mod himlen i bøn.

En munk bragte en trærist og lagde den ned foran kongens trone.

De bad til Gud om at hjælpe sandheden med at sejre og frelse deres uskyldige bror fra djævelens kløer.

Den opmærksomme befolkning blev ængstelig, fordi Kong Heinrichs skødesløse ord havde gjort dem frygteligt nervøs.

Brødrene kom igen, og hver bar en stor træstamme, bedende med øjnene vendt mod himlen. Og de stablede sig op brændet og lavede et stort bål, der flammede højt.

Kong Heinrich sad imidlertid ubevægelig på sin trone og opførte sig, som om han ikke hørte de ubehagelige hvisken af biskopperne og folkets ophidsede mumlen.

Munkene lagde jernpladerne i ilden, og Abbeden påkaldte den almægtige Gud som vidne om, at bror var uskyldig , *og* at alt, hvad man sagde om klosteret var usandt.

Han regnede med at slå to fluer med ét smæk og dermed afværge den fare, han frygtede truede hans kloster.

Machine Translated by Google

Kong Heinrichs øjne glimtede, fordi han så igennem abbedens plan.

Præsten bad højere og højere og vidnede for Gud for sin klosterbroders uskyld. Han bad den almægtige dommer om at bevise foran alle tilstedeværende at anklageren og hans datter var løgnere, og at datter, især, fortjente at blive brændt på bålet, fordi hun havde falsk anklaget den fromme broder.

Kong Heinrich råbte: "Vil du tegne kongens dom over dig selv, præst? Gud skabte kongedommer, og ikke abbeden af Rottweil!" I mellemtiden var jernpladerne rødglødende, og to munke blæste ind i kullene med et par bælge, så alle kunne se det var ægte.

Andre bragte en skammel. De satte den anklagede munk på den, og stak fødderne ned i en blikpande - fuld til randen. Abbeden sagde med høj stemme, at det var nødvendigt for munk til at møde op for sin gudfrygtige dommer med rene fødder.

Kong Heinrich bemærkede imidlertid, at væsken i Panden havde et blåligt skær.

Efter de havde vasket munkens fødder - uden at have tørrede dem - han rejste sig og løftede begge hænder i bøn.

Munkene brugte lange tænger til at gribe fat i de glødende plader og satte dem ned på træbålgrillen, som var kun et skridt væk fra kullene. De var så varme, at grillen brændte og røg.

Machine Translated by Google

Abbeden tog broderen ved hånden og førte ham til de glødende plader.

"Bevidn nu, evige Gud," råbte han, "at vores bror er ikke skyldig!

Og den anklagede gik hen over de glødende plader, som om de var kølige sten.

Befolkningen råbte! Og pigen skreg højest. Frimanden trak sin datter op, som havde faldt til jorden og skreg, at hun var en skøge!

Munkene fnøs og brølede, at hun fortjente døden.

Og befolkningen blev tavs og vidste ikke, hvad de skulle tro.

Kong Heinrich trak på skuldrene uden at vride et hår og kiggede blot tavst på pigen, som havde kastet sig ved hans fødder.

Så råbte han med høj stemme: "Lad os se, om Gud forbliver ved hans dom!

"Din helligbrøde, kong Heinrich!" råbte biskopperne, og Befolkningen var forfærdet over kongen, og nogle af Kvinderne råbte. Kongen beordrede:

"Gør jernpladerne varme igen!"

Ingen bevægede sig.

Så et par af de unge riddere, som altid omringede kongen, trådte frem og greb pladerne med tangen, kastede dem tilbage i kullene, satte mere

Machine Translated by Google

brænde på bålet og blæste ind i bålet med bælge.

Munkene mumlede dog og klagede over, at Dette var en helligbrøde mod den evige Gud.

Kun abbeden forstod, hvad kongen ville gøre, og han blev bleg af skræk.

"Har du det ikke godt, abbed?" spurgte kongen ham.

Han svarede ikke.

Biskopperne opfordrede kong Heinrich til at ophøre med sin helligbrøde.

"Løft op i din nederdel!" sagde kongen til pigen.

De unge riddere brugte tangen til at lægge jernpladerne, som var endnu varmere end før, ned på træet bålgrill. De var så varme, at træet sprang i blåt flamme.

To munke skyndte sig hen og ville lede pigen, men beordrede kongen med høj stemme: "Stop! Det er ikke din opgave!"

Han trådte ned fra sin trone, tog pigen ved hånden og sagde: "Hvis det var nødvendigt for munken at komme foran sin Gud med rene fødder, så er det ikke mindre nødvendigt at pigen også gør det!

Han bad pigen om at sætte sig på skamlen, og han personligt satte sine fødder ned i blikgryden.

Han så, at indholdet var en tyk væske, og gennemsigtig som klar krystal.

Machine Translated by Google

Men de andre, der så på, rystede af ophidselse
og vidste ikke, hvad de skulle sige.

Så sagde kongen til den rystende pige, at hun skulle rejse sig, og han
selv førte hende til det glødende jern.

Og da hun frygtsomt tøvede et øjeblik før
da han trådte ind på førstepladsen, sagde han venligt: "Jeg ved det godt"
du er uden skyld, så bare rolig!"

Pigen tog mod til sig og gik over
glødende tallerkener, som om de var kolde sten. Og bagefter
hendes fødder viste ikke engang den mindste vabler.

Befolkningen råbte. Og det gjorde munkene også.

Men de vidste hvorfor!

Bonden trak sin datter op til sit bryst og
holdt hende så fast, at hun næsten kvaltes.

Biskopperne var forbløffede og kunne ikke få hoveder til at se ud eller se på dem.
haler ud af det. Et par af munkene forsøgte at bryde igennem
mængden om at forsvinde. Kongen befalede med højlydt
stemme, "Grib dem!"

Et par kraftige fyre greb fat i munkene og bragte dem
dem tilbage foran kongens trone, som opfordrede en
få riddere til at bevogte dem. Så beordrede han: "Gør
jernene varme igen!

Alle var ubevægelige af overraskelse, og ingen
vidste, hvad kongen sigtede til.

Biskopperne sagde ikke et ord længere. De unge riddere
gjorde tallerkenerne varme for tredje gang. Og Heinrich havde

Machine Translated by Google

en ny gryde med frisk vand i. Så sagde han
med høj stemme: "Nu skulle Gud fortælle os, om
Abbeden har fortalt os den fulde sandhed. Og en
Abbeden bør vaske sine fødder med vievand, så han er
ren, når han går frem for Guds trone."

Abbeden skreg af skræk, nægtede og gjorde modstand
med hænder og fødder. Men de tvang ham op på skamlen,
og en af biskopperne vaskede hans fødder med frisk hellig vand
vand.

Selvom han slog ud med hænder og fødder, var han
med magt ført til de glødende jern, og da hans fod rørte ved
den første, en stinkende røg steg op, og vinden
bar den ubehagelige lugt af brændt kød gennem mængden.
Abbeden skreg og sank til jorden. Så
Munkene kastede sig for kongens fødder og bekendte
deres skyld. Og kongen erklærede pigen uskyldig.

Han lod abbeden og munkene jage fra
kloster.

Den chokerede befolkning knælede dog og bad.

Og selvom biskopperne og senere mange andre
bad ham om at afklare sagen, forblev kongen
stille.

Nyheden om dommen spredte sig dog overalt
hele Riget, hvilket vakte rædsel og forundring.

Machine Translated by Google

Gud manifesterer sig ikke i overnaturlige mirakler, men
i naturens hellige orden.

Machine Translated by Google

De evige ting
Er der, hvor vi tjener dem

Dette korte uddrag fra Otto Gmelins roman, “Den
"Kejserens ansigt" tager os tilbage til år 1243 og
sider gennem et kapitel af verdenshistorien fyldt med
bitter kamp mellem de tyske kejsere og
Pavernes ambitioner om verdslig magt. Friedrich II.
von Hohenstaufen, den vigtigste kejser af
Vesten, tysk konge og hersker over Sicilien og
Jerusalem udvidede samtidig yderligere
Vestens magt til dens endelige og største herlighed. Han
var den mest omfattende ånd i sin epoke og
båret som budbringer af Rigs-ideen, legemliggørelsen af en
århundrede. Paverne under hans regeringstid havde mistillid til ham, men
blev mærkeligt bevæget af hans skinnende suverænitet.
I 1239 blev han ekskommunikeret for anden gang. Derefter
Det var 1243. Pave Gregor IX var gået bort. Kort efter
før valget af den nye pave, kardinal Flesco,
den senere Innocence IV, optrådte for kejseren i
Grosseto, og den følgende skæbnesvangre samtale fandt sted
placere:

Machine Translated by Google

Kardinal Flesco blev modtaget af dignitarer og
førte ind i det andet rum – bredt, tæppebelagt og farverigt malet
– hvor kejseren sad på sin udsøgte trone.

Petrus von Vinea, justitsministeren, stod foran ham til venstre.
Efter indledende ord og hilsner,
Kaiser spurgte, hvorfor kardinalen var kommet. Han havde hørt det.
var ikke et officielt besøg på vegne af det pavelige råd.
Kardinalen syntes at reflektere, begyndte at smile og
sagde, at som kejseren vidste, stod rådet foran
valg af en ny pave; inden valget ville begynde, ville det være
vigtigt at fastslå kejserens holdning til visse spørgsmål. Derfor
var han kommet. Derefter mindede kardinalen kejseren om
tidligere
forhandlinger, og understregede, at han som vicekansler for
Gregor tog med glæde denne vanskelige opgave, fordi han
så verdens frelse i enheden af åndelig og verdslig magt. Han var
tilfreds med at fastslå, at Hans Majestæt Kejseren fulgte det
samme mål; Hans Majestæts velkendte overtalelsesevne havde
bevæget ham så dybt, at det pavelige hof og den hellige fader

betragtede ham praktisk talt som kejserens advokat. Det var
vidste, at hans stilling ikke havde været let, og at i
For at tjene freden havde han ofte taget kejserens parti og måske
for heftigt forsvaret kejserens forslag.
Men han gjorde dette ud fra den overbevisning, at Hans Majestæt
ønskede det gode, og ønskede ikke at krænke det

Machine Translated by Google

den Hellige Kirkes legitime rettigheder. Måske lå der også en personlig respekt for Hans Majestæt bag dette, hvis gæst og ven han ofte havde haft.

huskede alt dette nu som valget af

Kristi repræsentant var til stede. Han vidste, hvilken indflydelse han havde på kollegiets kardinaler.

Derfor var han kommet til sig selv og spurgte Hans Majestæt, hvordan han forestillede sig dannelsen af fremtidige forbindelser til

Pavetronen. Uanset hvad Hans Majestæt nu udtrykte, ville det blive holdt fortroligt mellem dem; han lovede, at ingen ville høre noget fra ham om diskussionerne eller om Hans Majestæts udtalelser. For han

håbede at tjene freden.

Kejseren var tavs. Han lod et par øjeblikke gå.

før han svarede: Han satte pris på forespørgslen. Han

værdsatte kardinalen som en mægler, der altid havde vist forståelse for hans synspunkt, og hvis klare ånd han genkendte. Han svarede således med glæde og

uden forbehold: Ophævelse af ekskommunikationen er

det første krav for fred.

Kardinalen smilede og nikkede: Den kom ikke ned

til disse ting, til forhold. Man ville komme til en

enighed om det. Måske ville det være muligt at styre Kardinalens valg således - med Guds hjælp! - at Hans Majestæt og Den Hellige Kirke begge ville blive tjent. Det

var et spørgsmål om grundlæggende principper. Man kunne ikke undgå at se, at man

Machine Translated by Google

stod foran en vigtig korsvej. Meget ville
afhænge af beslutningerne. Kirken selv var
truet, og troen rystet meget.

Kejseren så ud til at spidse øjne. Hans øjne
så direkte på kardinalen. Han understregede, at han
havde underskrevet pavehoffets kætteriske love og havde
handlede ofte i overensstemmelse hermed. Han havde selv først givet kætteri
love til Riget.

Kardinalens øjne lyste op: Det var statsanliggender.
Dybe indsigter og hvad en suveræn siger foran
Mennesker er to forskellige ting. Selv Gud var dybere
end det syntes for folks dårskab. Det var kendt
at kejserens fornuft gik længere, at han havde studeret
de gamles skrifter. Selv ikke-troende stod
tæt på ham. Kirken, og ikke uden grund,
anklagede Hans Majestæt for kætterske holdninger. Han var ikke her
på vegne af Kirken. Men det var kendt, at Hans
Majestætens handlinger manglede ikke beviser, hvorfra man kunne udlede
konkludere, at han ikke var bundet af troen.

Kejseren lyttede opmærksomt til kardinalens ord i
al alvor.

Da han stoppede, svarede han:

"Mine handlinger stammer fra mit kejserlige embede. Hvor de
er uperfekte, er det fordi jeg ikke har været fuldstændig
med succes i at tjene dette embede. Dog kun dette embede
er fundamentet."

Machine Translated by Google

Kardinalen nikkede. Han forstod bestemt kejserlig position. Men netop dette var problemet: To kræfter kan ikke blive til en enhed. Fornuften var en støtte til en person, men den samme grund efterfølges af tvivl. Intet var beskyttet mod tvivl. Gud selv gav det med god grund. Det kunne endda krænke den suveræne embedet, som ellers kun kunne ryste den Hellige Kirkens søjler.

Kejseren løftede blikket: Embedet ligger i hjertet, ligesom andre visheder. Tvivl kunne ganske vist komme, men det kunne kun ændre formen af de evige ting, ikke ødelægge dem.

Fiesco var tavs og så kejseren ind i ansigtet. Den var fri og næsten skinnende fra lyset fra en tanke. Forsigtigt, langsomt sagde Fiesco: "Den, der engang genkendte usikkerheden i menneskelige anliggender fra fornuften ville falde hengivent ved fødderne af den barmhjertighed, som Kirken tilbød ham, ellers ville han dykke ned i havet af intethed…"

Det var stille et øjeblik. Petrus von Vinea kiggede næsten rystende på kejseren. Kardinalen rejste sig op årvågent med små øjne.

Pludselig rejste kejseren sig. Med en lille gestus fra sin side hånden sagde han triumferende:

"Kardinal Sir, intet menneske kan leve uden tro." Evige ting er der, hvor vi tjener dem. Se på dem.

Machine Translated by Google

Er der ikke orden i alt i denne verden? Vi ønsker at
forsøg at øge denne ordre. Derfor har kejseren sin
embede. Det er Guds vilje."

En højtidelig stilhed indfandt sig. Kejseren gik tilbage og
frem over rummet, stod et par skridt foran
Kardinal og sagde:

"Jeg baserer mig på mig selv og på Gud i mig selv."
kan ikke være andet end det, jeg er. Jeg må adlyde
almægtig befaling. Gud udvalgte mig til at herske
over Riget. Min ånd skal våge og beskytte, for at
orden og at bygge. Min person er mit kontor og mit kontor
er min person."

Igen var der stilhed. Kejserens ord genlød i
deres hjerter. Ubøjelig styrke og en utvungen naturlig
Ædelhed genlød fra deres tone. De *følte* det som en sikkerhed,
men de *vidste* det ikke . Fiesco og Petrus stod sammen med
sænkede hovedet og turde ikke se op.

Kardinalens hoved sank ned mellem hans skuldre, som
trukket sammen, og hans ryg bøjede sig. Næsten uden
hvilket betyder, at han gispede to gange: "Men hvorfra? Men fra?"
hvor?"

Hans Majestæt stod fri. Et lys, en refleksion fra
en solrig dag udenfor glødede på hans røde lokker. Hans øje
var gennemtrængende, men klar.

"Hvorfor spørger du igen og igen? Ved du det ikke, føler du det
ikke? Hvordan kan du leve og udføre dit arbejde?"

Machine Translated by Google

Ve den, der mister det, hvis troen ikke udspringer af bag tvivlen. Han vil forgå og være ingenting selv før han dør."

Petrus kastede et genert glimt. Forvirring herskede. desperat i sig. Fiesco fangede ikke monarkens se. Han faldt, faldt, de fordømtes fald, endeløse, under ham kun afgrund. Petrus så ham som en besejret person, nogen falder, hans ansigt blegt, hans mund forvrænget af smerte og hån. Men han virkede, som om han blev båret langs. Pludselig kiggede Fiesco op og mødte retshåndhævers blik. Det var som en forståelse, en alliance af skabningen mod det uforståelige. Men så det brølede over dem igen, at de var frygtelig alene.

"Så tiden vil blive fyldt, har Gud givet mig min kontor."

Stilheden sænkede sig over de tre mænd. Tiden hastede. over dem som torden. Skæbnen stod foran dem.

Kardinalen samlede sig først. Som om intet af dette mente noget, han talte om politik, begyndte med Kaiserens fredsbetingelser. Samtalen fortsatte, kom til sagen og producerede ikke noget nyt. Kejseren og Petrus satte igen ned, hvad de krævede, hvordan de opfattede fred, hvad de tilbød. Fiesco var ofte forvirret og spurgte ofte det samme to gange. En time senere var han igen på sin

Machine Translated by Google

hest. Hans hjerne syntes at koge, hans hjerte febrilsk, den Verden omkring ham var en forvirret drøm.

Kejseren så på Petrus:

"Hvad ville han?"

Petrus forsøgte at gengælde kejserens smil:

"For at teste Deres Majestæt. Jeg er bange for, at han bliver den fjende af Deres Majestæt."

Kejseren nikkede:

"Små mænd kan ikke udstå lyset, de forfalder i det."

Som om han ville undskylde kardinalen, sagde Petrus:

"Han prøvede..."

Men Kejseren afbrød:

"Hvorfor med mig? Hvorfor med andre? Jeg skal forblive parat."

Kejseren gik.

Petrus stod alene, satte sig ned på en skammel, satte sin hovedet i hænderne og mumlede igen og igen: "Lille mænd…"

Machine Translated by Google

Det mest værdifulde i mænds liv er stilheden,
hellige timer. De er kilden til alt sundt,
stærke, krystalklare tanker, ord og gerninger. Fra
disse store dybder frembringer det kreative, det gode,
den adelige.

- Goethe

Machine Translated by Google

Pommern

Landet ved havet

Ordet "Pommern" kommer fra udtrykket "po "marju", som betyder "på havet". Hundredtusindvis af tyskere fra alle rigets provinser har tilbragt fredelige sommertimer på Pommerns lyse, gyldne strande, hvor de har set på Østersøens brusende bølger og hentet styrke, sundhed og fysisk skønhed fra dem. Pommern er blevet til landet ved havet, selvom de ikke kender til navnets oprindelse.

Pommerns gæster fra indlandet

er forbløffede over Tysklands eneste massive, hvide kridt klipper. De ser ned fra deres værelser ud i det endeløse havets vidde, opslugt af brændingen, men de ser også brændingen bryder op i træerne langs den pragtfulde birkeskoven i Stubnitz, som om foråret antændes millioner af små blomster. De vandrer også dybt ensomhed langs de stejle klipper eller langs den brede strand bøjer sig fra Usedom og Wollin med tætte buske: de slumre omgivet af måger, mellem fiskerbåde og på klitterne, og de er altid omgivet af pragt, fred og behagelighed. Pomeranianen Sommerlandskabet er glædeligt og latterligt smukt, kendetegnet ved havet af Pommerns strålende farver,

Machine Translated by Google

hvid og blå: Hvid som de klare kridtklipper og klitterne, dybblå som
havet og himlen med den tunge
hvide skyer i horisonten.

Pommern er også smuk langs lagunerne med
deres mange fisk og med det blomsterdækkede landområde.
Østpommern er også smukt hinsides
massive klitter i det baltiske indland. Der er
stejle, stenede bjerge med udveksling med dybe
slugter, grønne pletter, mørke heder og rigeligt løv
og skov. Glasklare havsøer er spredt overalt,
sande fugleparadiser for den nordiske fugleverden af vilde ænder
og vild svane, hejre og vandhøne. Perlemor
sommerfugl og guldfinke svæver over vandblomster og
sumptorne. Om natten, den store mågeugles skrig
genlyder i den pragtfulde skov, et råb der så sjældent høres
hørt. Og Pommerns skov, hvor engang for længe siden
Bjørne og gamle europæiske bisoner, los og vildkatte strejfede rundt,
igen i dag på halvøen Darß-
Zignst, ikke langt fra Herman Görings landsted, er
den amerikanske bison.

Den sidste istid skabte Pommerns topografi. Den skabte den store
baltiske moræne, det baltiske bagland.
og i Østpommern, Rundmorænen. Dette
topografien gav Pommern den pragt og behagelighed, som vi i dag
føler som livsnerven for grænsefolket og i grænseprovinsen ved havet.

Pommerns mangfoldighed vender altid tilbage med

Machine Translated by Google

vægt på den endeløse, ekspanderende slette. I den sparsomme blandede egeskov boede engang nordboerne, der arbejdede jorden med stenøkser og plov. De kolossale høje stammer fra den yngre stenalder, gravene for disse bønders slægtninge. Ved slutningen af bronzealderen er hele Pommern et dramatisk land. Ved hvert vartegn finder vi stadig, den dag i dag, resterne af bosættelser. Fra

Denne gang kommer den ældste hagekorsfund i Pommern. Fra heden ved Sophlenhof blev én genvundet den pragtfulde bronzevase med de fire hvirvler på en flammende solskive. Forhistorien om vigtige germanske stammer går tilbage til Pommern. Slaverne siver ind, men i den 12. århundredes tyske bosættere vendte tilbage i store mængder. De byggede det niedersaksiske hus, det firkantede gårdspladsen, Warkish-loftet og i Pyritzer Welzacker, en sand guldgrube i landskabet, byggede de "Vorlauben-huset". Og i hver arkitekturtype fremstod det gamle pommerske bondehus kunstnerisk og betryggende. Pommern er bondeland og som sådan en integreret del af Rigets landskab. Dets frugtbare marker ligger som mørke have under den vide himmel, brudt af markernes furer. Intet under, at en kontemplativ, ensom,

en stærk og stædig kreativ type udviklet her, udholdende i alt, hvad den forsøger, tavs og lukket sammen mod fremmede.

Det gælder for de rå Pomeranianere, om hvem man fortæller så mange historier i Riget? Der må være nogle

Machine Translated by Google

sandheden i det, selv for middelalderens historiker,
Thomas Kontzow rapporterede om folket i
Pommern:

"De er meget mere høflige og fromme, hvis de bruger penge."
nogen tid af slaverne, men ikke desto mindre har de stadig
- både fra slaverne og fra de strenge himle under
som de lever i - en masse ruhed i dem."

Frederik den Stores ord er også velkendt,
hvem sagde, at hvis verden skulle gå under, så ville han
ville tage til Pommern, fordi det ville tage 20 år
senere der… Men vi kan ikke benægte, at statsmænd fra
Frederik Wilhelm I til Frederik Wilhelm III tog
Pomeranianernes samarbejde meget seriøst i anliggender
af staten, hvor de tilbød så mange værdifulde politiske
styrker. Frederik den Store, hvis far Frederik Wilhelm 1. allerede var
meget glad for pomeranianerne på grund af deres exceptionelle
pålidelighed, fandt denne ros at sige om dem:

"Pomeranianerne har en ligefrem, naiv ånd;"
Pommern er den engang provins for alt, der frembringer
styrkerne både til krig og til den anden regering
grene; kun til diplomati foretrækker jeg ikke at bruge dem,
fordi man ofte må bruge bedrag mod bedrag."

Og det lød ligefrem ømt, da han i 1780
fortalte den pommerske delegation om hjælp:

"Jeg er meget glad for at kunne hjælpe jer pomeranianere, fordi jeg
Elsker pomeranianere ligesom mine brødre. Man kan ikke elske

Machine Translated by Google

dem mere end jeg elsker dem, fordi de er gode mennesker, som altid har stået ved min side for at forsvare fædrelandet, både på slagmarken og på hjemmefronten. De har stået ved min side med deres ejendele og deres blod. Jeg kan ikke være et menneske eller have et menneskeligt hjerte, hvis jeg ikke skulle vise dem mit taknemmelighed nu."

Pomeranianerne led meget store tab i Schlesiske krige. Tres pommerske hærførere kæmpede og blødte for deres konge, og det gjorde den simple soldat vidundere. Den modige pomeranian, og frem for alt Pomeransk grenadier, var en ordsprogsagtig. Den gamle Generalfeltmarskal von Schwerin stod med flaget i sin hånd foran Prag med sit regiment, i spidsen for det med en ung mands elegance, indtil han faldt. Da general von Winterfelt faldt, mistede Frederik den Store "det meste en storslået figur i den preussiske hær."

Det militære og strategiske talent, ja, genierne fra Pommern er talrige: Generalfeltmarskal fra Wrangel, Albrecht Graf von Roon, General Georg von der Warwitz og general Baseler var pommerske. Kristian von Kleist, der fandt en helts død i Kunersdorf, var soldat og digter. Mange store administratorer og organisatorer kom fra Pommern; blandt dem generalpostmester Stephan, som er kendt den dag i dag. En særlig og enestående figur var Ernst Woritz Arndt, en af de store ledere inden for

Machine Translated by Google

folkelig opstand i befrielseskrigene: digter, forsker, politiker. Man hædrer forløberen for moderne flyvning i Anklamer Lillenthaler. De store læger
Virchow, Billroth og Schleich skabte hjørnestenene
af moderne medicin. Pomeranianens ansigt
landskabet, mærket med nordtysk strenghed, afspejles i varmen hos dets kontemplative mennesker, og
afspejles i kunsten af de store malere fra
Den tyske romantik, Phillip Otto Runge og Caspar
David Friedrich, som begge var pomeranianere.

Grænseområdet ved havet var fra den allerførste
begyndelsen af mange slagmarker. I midten
I århundreder ødelagde Trediveårskrigen det til det punkt, hvor manglende anerkendelse og sønderrevet dets politiske enhed. Pomeranianerne genopbyggede dog fuldstændigt.
Middelalderen var også en stor periode for pomeranian
arkitektur, som vi skylder de massive, gotiske katedraler i Stettin, Stargard, Stralsund, Greifswald og Kolberg. Selv mange helt ukendte småbyer har rester af gamle porte og mure. Disse firsidede tunge stenbygninger består af en rund skakt, der stiger op fra en lavere struktur og afspejler den tapre pomeranian.

Først i løbet af århundreder opnåede Pommern igen enhed, efter at være blevet opløst ved Westfalen-traktaten. En del af Pommern sammen med Rügen blev først genforenet ved Wienerkongressen i 1813.
Mange senere udviklinger forklares af den periode.

Machine Translated by Google

Verdenskrigen, som gjorde det til et frontområde overfor Polen, begrænsede eller hæmmede igen dets fremskridt. Men netop i de vanskelige år med uorganisering og håbløshed, pomeranianen stædigt og gjorde uforfærdet sin pligt. Den nye periode med dens kraftfulde impulser fandt pomeranianerne, disse stædige, utålmodige folk med udholdende styrke, forberedt i deres ånd. Deres modvilje mod falsk glimt og deres styrke og tro slog let rod i disse gode tider: de var glade for at få lov til at arbejde og opnå. Og på alle slagmarker til alle tider, den Pomeranian-soldat har været en soldats ære

mennesker.

Machine Translated by Google

Én ting er vigtig i dag:

Fædrelandet.

Og offerets flamme

kaster hver mand til sin egen.

- Hoelderlin